

Προβληματισμοί

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Τεύχος **114**^{ον}

HELLENIC INSTITUTE for STRATEGIC STUDIES
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ-ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2023

Πατησίων 88, 104 34 Αθήναι

Ευρώ 0,01

Άρθρα

***Δημογραφικό. Οι Παγκόσμιες Τάσεις και η Ελλάδα που χάνεται**

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου ΠΝ

***Η Ζουράφα και η πορεία των Ελληνο-τουρκικών σχέσεων**

Του Αντιναυάρχου ε.α. Β. Μαρτζούκου ΠΝ

***Ο Δυτικός Κόσμος και οι Γεωπολιτικές Ισορροπίες της ευρύτερης Α. Μεσογείου**

Του Αντιναυάρχου ε.α. Β. Μαρτζούκου ΠΝ

***Παίζοντας με την θητεία και τις ένοπλες δυνάμεις**

Του Αντιναυάρχου ε.α. Β. Μαρτζούκου ΠΝ

***Στρατηγικός Αιφνιδιασμός: Από τη Γάζα στο Αιγαίο**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Παναγιώτη Γκαρτζονίκα

***Δυσόηχο το Μέλλον του Κυπριακού Ελληνισμού**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Φοίβου Κλόκκαρη

***Η “δηλητηριώδης γαρίδα” και η ελληνική αποτροπή**

Του Γεωργίου Βενέτη

***Φόρεσαν τουρκικό φέσι στην Αν. Μεσόγειο και μπλόκαραν το Αιγαίο - Έβγαλαν τον στόλο αλλά εμείς τον παραβλέψαμε**

Του Γιάννου Χαραλαμπίδη

***Ουκρανία και Παλαιστίνη – Τελικά οι πόλεμοι είναι εδώ...**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Παναγιώτη Γκαρτζονίκα

***Τα ανοιχτά μέτωπα του 2024**

Του Σάββα Καλεντερίδη

***Νέα χρονιά με νέες σεισμικές έρευνες στην Κύπρο και συνέχεια προκλήσεων από την Τουρκία με Αγία Σοφία και «Γαλάζια Πατρίδα»**

Του Μαρίνου Γκασιάμη

***Ο διαχρονικός ρόλος των ΗΠΑ**

στην Ισραηλο-Παλαιστινιακή διένεξη

Του Διεθνολόγου Πέτρου Τασσιού

***Από την PLO στη Χαμάς.**

Αραβικός εθνικισμός και ισλαμική ταυτότητα
Του Σταύρου Λυγερού

***Τό έθνικό σύμβολο ταυτίζεται με την κυριαρχία, όχι με την βία!**

Του Μανώλη Κοττάκη

***“Άσκηση εξουσίας στην Ελλάδα υπέρ τουρκικών συμφερόντων”**

θέλουμε ελληνοκεντρισμό και επιστροφή στις ρίζες
Του καθηγητού Κωνσταντίνου Γρίβα

***Παλαιστινιακό Ζήτημα. Η Ιστορική Εξέλιξη**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Μπαλτζώη

***Η δημιουργική στρατιωτική θητεία**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Δημητρίου Μπάκα

***Ο ισλαμικός παράδεισος και οι “72” αγνές παρθένες του**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννη Αθ.Μπαλτζώη

***SOS : Ο ΟΗΕ κινδυνεύει - και η ανθρωπότητα! ...**

Του καθηγητού Π.Ι. Καραφωτιά

***Οι ασαφείς γεωπολιτικές εκτιμήσεις και οι δυσσεμήνευτες εφαρμοζόμενες επιλογές**

Του Δημητρίου Ζακωντίνου

Δοκίμια

***Περί εθνικού φρονήματος**

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Επισκοπήσεις

Με μια ματιά
του Αντιστρατήγου ε.α.
Χρήστου Μουστάκη

Οι Προβληματισμοί του Εκδότη

Αγαπητά μέλη και φίλοι

Το τελευταίο τρίμηνο του 2023, είχαμε σημαντικές εξελίξεις στα εθνικά μας θέματα. Σε ό,τι αφορά το διεθνές περιβάλλον, οι εξελίξεις είναι τραγικές και δυσοίονες. Στα εθνικά μας θέματα, συνεχίστηκε η προσπάθεια προσέγγισης Ελλάδος και Τουρκίας. Εκτός των διαφόρων ομάδων επαφών, υλοποιήθηκε τελικά και η περιφημη επίσκεψη του τούρκου προέδρου κ. Ερντογάν στην Αθήνα, επικεφαλής μιας μεγάλης αποστολής υπουργών και αξιωματούχων, που συναντήθηκαν με τους Έλληνες ομολόγους των και υπέγραψαν διάφορες συμφωνίες μεταξύ των δύο κρατών. Η επίσκεψη Ερντογάν στην Αθήνα, ήταν σημαντική, αλλά δεν έκρυβε εκπλήξεις.

Στην Αθήνα, ήρθε ένας «άλλος» Ερντογάν, με περισσότερο χαμόγελο, με μία φρασεολογία στα όρια του «υποτονικού» και το κυριότερο χωρίς καμία διάθεση για δευτερολογίες και επιθετικότητα. Αυτό είναι θετικό, αλλά η αλήθεια είναι πως στην διπλωματία τέτοιες μεταστροφές σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα και από έναν τέτοιο ηγέτη, είναι «περίεργες» και απαιτούν προσοχή τόσο στην προσέγγιση όσο και στην ερμηνεία. Φυσικά δεν έκανε πίσω σε καμιά από τις αξιώσεις της Τουρκίας, όπως το «Casus Belli», τη «Γαλάζια Πατρίδα», το «Τουρκο-λιβυκό Μνημόνιο», την «αποστρατικοποίηση των Νήσων», την μουσουλμανική μειονότητα και άλλα θέματα που παραμένουν, όπως και η προτροπή του να λύσουμε όλα τα θέματα «Win – Win» και μεταξύ μας, χωρίς παρεμβάσεις τρίτων.

Στην Αθήνα υπογράφηκε και η λεγόμενη «Διακήρυξη των Αθηνών», ένα κείμενο καλής θέλησης για συνεργασία, που δεν παράγει μεν νομικά αποτελέσματα, αλλά αποτελεί οδηγό για την διατήρηση του καλού κλίματος και συνεργασίας των δύο χωρών.

Υπογράφηκε επίσης συμφωνία για χορήγηση βίζας τούρκων πολιτών για ένα χρόνο, για τα νησιά του Α. Αιγαίου, με σκοπό την επίσκεψη τούρκων στα νησιά. Όμως η Χουριέτ, δημοσίευσε ΜΟΕ, τα οποία η ελληνική πλευρά διέψευσε ότι συζητήθηκαν. Μερικά από τα πιο σημαντικά, όπως αναγράφονται στην Χουριέτ. «Να υπάρξει ασφαλής απόσταση μεταξύ των πολεμικών πλοίων των δύο χωρών στο Αιγαίο. Να μην «παρενοχλούν» τα μαχητικά αεροσκάφη πολεμικά πλοία με οποιονδήποτε τρόπο. Να μην «κλειδώνουν» ως «στόχο» πολεμικά πλοία τα ραντάρ των οπλικών συστημάτων των δύο χωρών. Να μην αναγνωρίζει η μία πλευρά την άλλη ως “εχθρικό αεροσκάφος” κατά τη διάρκεια πτήσεων πολεμικών αεροσκαφών των δύο χωρών.» Τελικά, εκτιμάται ότι πως πίσω από τα «Γιαβάς – Γιαβάς» και το «Καζάν – καζάν» της τουρκικής διπλωματίας κρύβονται οι διαχρονικά αξιώσεις της Τουρκίας, που όταν θα απαιτηθεί, θα κάνουν την επανεμφάνισή τους.

Στις διεθνείς εξελίξεις η κατάσταση είναι τραγική. Ο πόλεμος στην Ουκρανία συνεχίζεται για 22 μήνες. Η αντεπίθεση του ουκρανικού στρατού απέτυχε πλήρως και ο ουκρανικός στρατός μετέβη σε αμυντική κατάσταση, ομολογία αποτυχίας. Σύμφωνα με διεθνείς πηγές, οι ουκρανικές απώλειες κατά την αντεπίθεση, ανέρχονται σε 160.000

νεκρούς και τραυματίες. Οι ρωσικές δυνάμεις ανέλαβαν επιθετικές επιχειρήσεις, ανακαταλαμβάνοντας συνεχώς νέα εδάφη, εκτοξεύοντας ισχυρότατους βομβαρδισμούς στρατιωτικών δομών και εγκαταστάσεων. Η κατάσταση εκτιμάται ως ιδιαίτερα κρίσιμη και μετά την αδυναμία των ΗΠΑ και της Ε.Ε. να ικανοποιήσουν το αίτημα του ουκρανού προέδρου για χορήγηση 61 δις δολαρίων και 50 δις Ευρώ αντίστοιχα και εκτιμάται, ότι υπάρχει μεγάλη πιθανότητα κατάρρευσης του Ουκρανικού μετώπου. Ήδη αναφέρονται πέντε ονόματα αντικαταστατών του κ. Ζελένσκι. Τελικά διαφαίνεται, ότι επέρχεται η ήττα της Ουκρανίας στο πεδίο των επιχειρήσεων, εντός του 2024.

Στις 7 Οκτ. 2023 η τρομοκρατική παλαιστινιακή οργάνωση Χαμάς της Γάζας, υλοποίησε το πιο εφιαλτικό και αδιανόητο σενάριο επίθεσης κατά του Ισραήλ. Άνδρες της Χαμάς, εισέβαλαν ξαφνικά στο Ισραήλ και πραγματοποίησαν την πιο φρικιαστική σφαγή στην ιστορία του Ισραήλ, με θύματα κατοίκους Κιμπούτς και χωριών, όπως και νεαρούς που διασκεδάζαν σε ένα φεστιβάλ ειρήνης στην περιοχή. Περίπου 1.200 άτομα σφαγιαστήκαν με τον φρικιότερο τρόπο και 240 άτομα, κάθε ηλικίας σύρθηκαν βίαια, ως όμηροι στην Γάζα.

Η επιχείρηση «Πλημμύρα του Αλ Ακτσά» χαρακτηρίστηκε ως η 11η Σεπτεμβρίου του Ισραήλ και ότι αποτελούσε ένα νέο Ολοκαύτωμα. Το Ισραήλ επιστράτευσε 350.000 εφέδρους, που επάνδρωσαν τις Ισραηλινές εφεδρικές Ταξιαρχίες του Τσαχάλ (Ισραηλινός στρατός) και εισέβαλαν στην Λωρίδα της Γάζας, με την επιχείρηση «Σιδερένια Ξίφη», σε μια εξαιρετικά δύσκολη επιχείρηση σε έναν πυκνό αστικό ιστό και με τούνελ στο υπέδαφος της Γάζας, μήκους 500 ΚΜ. Μέχρι τώρα άνω των 22.000 ατόμων έχουν σκοτωθεί στην Γάζα, εκ των οποίων περίπου οι 8.500 είναι άνδρες της Χαμάς.

Οι Ισραηλινοί έχουν καταφέρει να ελέγξουν πλήρως το βόρειο τμήμα της Γάζας και μεγάλο μέρος της νότιας Γάζας, ενώ καταλαμβάνουν τμήματα των τούνελ και τα καταστρέφουν, εξοντώνοντας πολλά ηγετικά στελέχη της Χαμάς. Οι ΗΠΑ έχουν στείλει δύο ομάδες αεροπλανοφόρων στην περιοχή.

Το Ισραήλ διακήρυξε τον σκοπό του πολέμου. Δηλαδή πλήρης εξόντωση της πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας της Χαμάς οπουδήποτε στον κόσμο.

Ο προβληματισμός είναι αν θα γενικευτεί ο πόλεμος, καθόσον η Χαμάς είναι μέρος του «Αξονα της Αντίστασης» του Ιράν, περιλαμβάνοντας την Χεζμπολάχ του Λιβάνου, τους Χούτι της Υεμένης, τον Συριακό στρατό και τους Σίιτες του Ιράκ. Οι Χούτι ελέγχουν το στενό Μπαντρ Ελ Μαντέμπ στην είσοδο της Ερυθράς Θάλασσας προσβάλλοντας πλοία, δημιουργώντας παγκόσμια οικονομική κρίση, ο δε πόλεμος θα συνεχίζεται για μήνες ακόμη.

Αντγος (ε.α.) Ιωάννης Αθ. Μπαλτζώης,
M.Sc. στην Γεωπολιτική από το ΕΚΠΑ
Πρόεδρος ΕΛΙΣΜΕ

Τα δημοσιευόμενα κείμενα απηχούν την άποψη των συγγραφέων τους, χωρίς την υποχρέωση συμπτώσεώς των με τις θέσεις του Ινστιτούτου

Ιδιοκτήτης: ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. ΚΩΔΙΚΟΣ 21-6037
Εκδότης-Διευθυντής: Ιωάννης Μπαλτζώης
Υπεύθυνος Συντάξεως: Κ. Αργυρόπουλος
Υπεύθυνος Τεχνικής Υποστηρίξεως: Α. Τόσιος
Συντ/κή Ομάδα: Δ. Ηλιόπουλος, Δουδούμης Γ,
DTP-Καλλιτεχνικά: Κ. Αργυρόπουλος
Εκτύπωση: ΠΡΩΤΟΠΑΠΑ Α.Ε. Τηλ: 2105743410

515090319

Γραφεία: 28ης Οκτωβρίου 88
TK 104 34 Αθήνα
Τηλέφωνα: 210 8211025
E-mail: elisme@elisme.gr
Διαδίκτυο: www.elisme.gr

Δημογραφικό. Οι Παγκόσμιες Τάσεις και η Ελλάδα που χάνεται

Του Αντιναύαρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου ΠΝ
Επιτίμου Διοικητού Σχολής Ναυτικών Δοκίμων
Αντιπροέδρου ΕΛΙΣΜΕ

Οι περισσότεροι συμπολίτες μας γνωρίζουν την ύπαρξη δημογραφικού προβλήματος στην Ελλάδα αλλά οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι δεν τους απασχολεί ιδιαίτερα. Το όλο ζήτημα εξ' άλλου δεν προβάλεται από τα κόμματα ως μείζον προεκλογικό θέμα, ενώ τα ΜΜΕ δεν το συμπεριλαμβάνουν στις προτεραιότητές τους. Ανεξαρτήτως του εγγωρίου διαχρονικού στρουθοκαμηλισμού, η δημογραφία των κρατών αποτελεί καθοριστικό παράγοντα εθνικής ισχύος και διαμορφώνει τις παγκόσμιες εξελίξεις. Κράτη με ομαλή πληθυσμιακή πυραμίδα (μεγάλη βάση παιδικού πληθυσμού, στιβαρό ενεργό δυναμικό στην μέση και κορυφή χαμηλού ποσοστού τρίτης ηλικίας) θέτουν ελπιδοφόρες αναπτυξιακές βάσεις για το μέλλον ενώ αντιθέτως η αντιστροφή της πυραμίδος ισοδυναμεί με προδιαγεγραμμένο εθνικό βιολογικό θάνατο.

Η ανθρωπότητα ουδέποτε είχε ξεπεράσει το ένα δισεκατομμύριο κατοίκους έως τα τέλη του 19ου αιώνας. Κατά τον 20ο αιώνα ο παγκόσμιος πληθυσμός από 1.6 δις έφθασε στα 6.1 δις κατοίκους, σήμερα ξεπερνά τα 8 δις και στο τέλος του 21ου αιώνας θα φθάσει τα 11.2 δις κατοίκους περίπου. Η πληθυσμιακή αυτή έκρηξη λαμβάνει χώρα κυρίως στην Αφρική ο πληθυσμός της οποίας το 1950 έφθανε τα 250 εκ., σήμερα ανέρχεται στο 1.4 δις και περί το 2100 θα φθάσει τα 4.5 δις κατοίκους.

Στον αντίποδα η Ευρώπη συρρικνούται και γηράσκει. Ενώ η διατήρηση του πληθυσμού μίας κοινωνίας απαιτεί δείκτη γονιμότητας 2.1 (2.1 τέκνα ανά γυναίκα), ο ευρωπαϊκός δείκτης (μέσος όρος) είναι μόλις 1.52 και ο Ελληνικός 1.3 (τρίτος από το τέλος). Το 1900 η Ευρώπη αποτελούσε το 25% του παγκοσμίου πληθυσμού και οι Ευρωπαίοι ήταν τριπλάσιοι των Αφρικανών. Το 2017 η Ευρώπη αντιπροσώπευε το 6.7% του παγκοσμίου πληθυσμού, ενώ το 2050 οι Ευρωπαίοι θα είναι το 1/3 των Αφρικανών. Η ευρωπαϊκή υπογεννητικότητα μεγιστοποιείται στον Νότο ενώ είναι περιορισμένη στην Γαλλία και τις Σκανδιναβικές χώρες.

Το 22% των γεννήσεων στην ΕΕ προέρχεται ήδη από μετανάστες. Ο υπερπληθυσμός Αφρικής και Ασίας σε συνδυασμό με την αστικοποίησή του, την κλιματική αλλαγή, την αστάθεια και κυρίως την διαφορά βιοτικού επιπέδου, αναμένεται ότι προσεχώς θα γιγαντώσει τα λαθρομεταναστευτικά ρεύματα προς την Ευρώπη. Η συντριπτική πλειοψηφία εξ αυτών θα

διαπνέεται από θεοκρατικές αντιλήψεις ασύμβατες με το Δυτικό αξιακό σύστημα και συνεπώς η αφομοίωσή της θα είναι από δυσχερής έως αδύνατη. Μετά από κεκτημένη εμπειρία δεκαετιών, σημαντικοί Ευρωπαίοι ηγέτες αποδέχονται ότι το μοντέλο της πολυπολιτισμικής Ευρώπης είναι εξόχως προβληματικό. Η εμμονή των Βρυξελλών καθώς και των σοσιαλιστικών και κεντροδεξιών κυβερνητικών σχημάτων στην «πολυπολιτισμικότητα» προκάλεσε εν πολλοίς το BREXIT και στρέφει τους πολίτες της Ευρώπης στην ακροδεξιά, δεδομένου ότι βιώνουν ανασφάλεια και στέρηση μέρους του Ευρωπαϊκού κεκτημένου. Το αφελέξ ή ιδιοτελές ιδεολόγημα ότι «η λύση του δημογραφικού βρίσκεται στην μετανάστευση», οδηγεί μόνο σε πλασματική επιβράδυνση του φαινομένου της υπογεννητικότητας με ανεπανόρθωτο όμως κόστος την σταδιακή αντικατάσταση του πληθυσμού αλλά και των αξιών της Ευρώπης.

Η Ελλάς συρρικνούται και γηράσκει ταυτόχρονα (5η πλέον γηρασμένη χώρα παγκοσμίως). Μέχρι στιγμής δικαιώνεται ο Πρόεδρος Τουργκούτ Οζάλ ο οποίος στην δεκαετία του 1980 δήλωνε ότι «δεν χρειάζεται να προκαλέσουμε πόλεμο με την Ελλάδα, αφού οι πληθυσμιακές εξελίξεις των δύο λαών θα επιλύσουν το Κυπριακό και το Αιγαίο». Στην χώρα μας εκφράζεται διαχρονικά πολιτική «ανησυχία», για την πληθυσμιακή συρρίκνωση, άνευ όμως αντικρύσματος. Μετά την πολυετή ανυπαρξία ολοκληρωμένης δημογραφικής πολιτικής κατά το παρελθόν, η παρούσα κυβέρνηση βαδίζει με διστακτικά βήματα και μόλις στο 5ο έτος διακυβερνήσεως υπόσχεται κάποιο εθνικό σχέδιο δράσεως που ακόμη καταρτίζεται.

Η μέση ηλικία στην Ελλάδα από τα 26 έτη το 1951, εξελίχθηκε σε 35.1 το 1991 και 45.2 το 2020. Οι ενεργοί (κατάλληλοι προς εργασία) Έλληνες από τα 7 εκ. το 2015 θα φθάνουν τα 5 εκ. το 2050. Ενώ η υγιής σχέση εργαζομένων και συνταξιούχων είναι 4/1 στην Ελλάδα είναι 1.2/1. Το 2060 οι συντάξεις θα αποτελούν το 23% του ΑΕΠ (περί το 15% σήμερα). Η Ελλάς πρωτεύει στην ανεργία των νέων, ενώ το 65% ηλικίας 25 – 34 ετών συγκατοικεί με τους γονείς του. Η μίσθωση κατοικίας στην Ελλάδα αποτελεί το 33% του εισοδήματος (στην ΕΕ το 13.3%), ενώ εξακολουθεί η λίαν αρνητική επίδοση σε υποδομές φροντίδας παιδιών. Κατά την μνημονιακή περίοδο «τιμωρήθηκαν» ιδιαίτερα οι πολύτεκνοι η μείωση των

οποίων είναι δραματική, αφού σημαντικό ποσοστό τους βρίσκεται στα όρια της φτώχειας.

Μεταξύ των απογραφών 2011 και 2021 ο ελληνικός πληθυσμός μειώθηκε περί το μισό εκατομμύριο. Η διαφορά θανάτων – γεννήσεων (φυσικό ισοζύγιο) και μόνο στοιχίζει στην Ελλάδα την απώλεια 65.000 Ελλήνων ετησίως με επιδεινούμενες τάσεις, ιδιαίτερα στις παραμεθόριες περιοχές (γεννήσεις 2022 στην χώρα μόλις 76.541). Στον αριθμό αυτό δεν υπολογίζονται οι πλέον των 500.000 νέοι που έχουν μεταναστεύσει στο εξωτερικό. Οι γόνιμες γυναίκες 20 – 49 ετών ήταν 2.35 εκ. το 2010 και 1.95 εκ. το 2021. Από τους 325 Δήμους το 2021, μόνο οι 56 παρουσίασαν (ισχνό) θετικό φυσικό ισοζύγιο, ενώ έως το 2040 η Ελλάς θα απωλέσει 1 ακόμη εκ. μόνο από την διαφορά θανάτων – γεννήσεων. Μέσα σε αυτό το γενικό κλίμα οι αμβλώσεις είναι διπλάσιες των γεννήσεων, ενώ επισήμως οι αλλοδαποί αποτελούν το 13% (περί το 1 εκ. το 2020) του πληθυσμού. Οξύ δημογραφικό και μεταναστευτικό πρόβλημα αντιμετωπίζει και η Κύπρος. Για λόγους συγκρίσεως ο τουρκικός πληθυσμός το 2050 θα ανέρχεται στα 100 εκ. (85 εκ. σήμερα) και ο αιγυπτιακός περί τα 170 εκ. (115 σήμερα).

Οι Ελληνίδες αποκτούν το πρώτο τους τέκνο στα 31 έτη. Η αναβολή οφείλεται στο οικονομικό (χαμηλό εισόδημα, κόστος ανατροφής), απαιτήσεις σπουδών και εργασίας των γονέων, η μειωμένη φροντίδα υγείας (ιδιαίτερα στην επαρχία), η ασυμβατότητα εργασίας και τεκνοποίησης (υποδομές, κοινωνικές παροχές, απαλλαγές, νομοθεσία), η ανισότητα φύλων στην φροντίδα τέκνων, η σύνδεση τεκνοποίησης με τον γάμο (Σουηδία 55% εκτός γάμου, Ελλάς 9%), αύξηση διαζυγίων και μονογονεϊκών οικογενειών, ανεπιθύλακτη κοινωνική αποδοχή αμβλώσεων, αυστηρά κριτήρια μόνιμου συντρόφου, η αστάθεια, αποφυγή ευθυνών, αστικοποίηση, παιδεία κ.λπ.. Πέραν αυτών κύρια αιτία αναβολής ή και μη τεκνοποίησης κρίνεται ότι αποτελεί η μετατόπιση αυτής από θεμελιώδη στάση ζωής (αξία), σε απλή επιλογή κόστους/οφέλους λόγω της επιδράσεως ιδεολογικών ρευμάτων όπως ο δικαιωματισμός, ο εθνομηδενισμός, ο νεοφιλελευθερισμός, ο φεμινισμός, ο κοσμοπολιτισμός, η παγκοσμιοποίηση κ.λπ.. Φυσικά τα «πολυάσχολα» ΜΜΕ δεν βρίσκουν χρόνο προεκλογικό ή μετεκλογικό για να προβάλλουν το «ευτελές» θέμα του δημογραφικού και να κρίνουν δεόντως το πολιτικό σύστημα.

Οι επιπτώσεις του δημογραφικού είναι κρίσιμες και άπτονται της ίδιας της υπάρξεως του έθνους. Η δραματική μείωση του παιδικού πληθυσμού κραυγάζει για το ανεπίστροφο της υπογεννητικότητας, ενώ η διαρκής μείωση του ενεργού πληθυσμού, μας δείχνει το ζοφερό μέλλον στις εισφορές, το ασφαλιστικό, τους δημόσιους πόρους, την οικονομική ανάπτυξη, την πα-

ραγωγικότητα, το ΑΕΠ, τις επενδύσεις, την ανεργία, την φυγή κεφαλαίων αλλά και γηγενών πολιτών στο εξωτερικό. Το υπαρκτό πρόβλημα στελεχώσεως των Ενόπλων Δυνάμεων και των Σωμάτων Ασφαλείας θα διογκούται και η παραμεθόριος Ελλάς θα ερημώνεται προκαλώντας κενά στην άμυνα και ασφάλεια της χώρας. Οι τρέχουσες ροές μεταναστών από την Αφρική και την Ασία θα έχουν μετατραπεί σε «τσουνάμι», με αποτέλεσμα την κοινωνική ανομοιογένεια, ασυνέχεια και σύγκρουση. Η σύνθεση των επιπτώσεων αυτών θα απειλήσει άμεσα την κυριαρχία και τα κυριαρχικά δικαιώματα του ελληνισμού σε Ελλάδα και Κύπρο.

Οι πολιτικές ηγεσίες (καθρέπτης της πολιτικής ωριμότητας του εκλέγοντος λαού) λησμονούν τον θεμελιώδη ηγετικό κανόνα «Κυβερνάν εστί προβλέπειν». Η εκ των υστέρων θεραπεία ενός υπαρξιακού φαινομένου όπως το δημογραφικό πρόβλημα, που ήταν εμφανές τουλάχιστον από τις αρχές της δεκαετίας του 1980, ισοδυναμεί με εγχείρημα διασώσεως βαρέως ασθενούντος της εντατικής. Έστω και τώρα απαιτείται η απόφαση, εκπόνηση και συνεπής εφαρμογή μίας ολοκληρωμένης, κοστολογημένης, ρεαλιστικής και διακομματικής δημογραφικής πολιτικής, προσαρμοσμένης στις σύγχρονες κοινωνικές εξελίξεις και εστιασμένης στους ακόλουθους άξονες:

- Δημιουργία προστατευτικού περιβάλλοντος της οικογένειας.
- Συμβατότητα οικογένειας και επαγγελματικών υποχρεώσεων.
- Προώθηση και προστασία της μητρότητας.
- Καλλιέργεια αγάπης και ροπής προς τεκνοποίηση.

Στο ανωτέρω πλαίσιο το Ελληνικό Ινστιτούτο Στρατηγικών Μελετών προτείνει κατά τα τελευταία 15 έτη, περισσότερα από 70 επί μέρους σχετικά μέτρα, δίχως δυστυχώς να επιτύχει την ευαισθητοποίηση των «αρμοδίων». Η ανυπαρξία ολοκληρωμένης δημογραφικής πολιτικής εφαρμοζομένης κατ' απόλυτη προτεραιότητα σε συνδυασμό με την πολιτική άποψη ότι το δημογραφικό θα επιλυθεί με την μετανάστευση, ισοδυναμεί με πολιτικό έγκλημα κατά του έθνους. Η σκληρή αλήθεια είναι ότι οι Έλληνες που αναγεννήθηκαν από τις στάκτες τους πριν από 200 έτη, φαίνεται ότι θα υποκύψουν βιολογικά σε πολύ λιγότερο από τα επόμενα 200 έτη, βαδίζοντας με πρωτοφανή αδιαφορία προς την αυτοχειρία.

Μοναδική ελπίδα η εκ θαύματος συνειδητοποίηση του μεγέθους της απειλής που θα μετατρέψει το δημογραφικό σε προσωπική υπόθεση κάθε Έλληνα και απόλυτη προτεραιότητα της πολιτικής και πνευματικής ηγεσίας. Είδομεν.

Περί εθνικού φρονήματος

Δοκίμιον

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Η ιδέα του εθνικού φρονήματος, όπως και η ιδέα της εθνικής ταυτότητος είναι σύνθετη και πολυεμφνηύσιμη. Η σχηματοποίησις της συντίθεται από μία πολυείδεια στοιχείων, αντανακλώντων την κουλτούρα, την ιστορία, τις αξίες και τις κοινές εμπειρίες ενός έθνους. Και ενώ αριθμός συγκεκριμένων στοιχείων συντελούντων στην οικοδόμηση εθνικού φρονήματος δυνατόν να διαφέρουν από χώρα σε χώρα, ωστόσο υπάρχουν κάποιες θεμελιώδεις απόψεις, οι οποίες συχνάκις παίζουν ρόλο σε διαμορφώσεις μιας εθνικής ταυτότητος. Ποία είναι αυτά τα στοιχεία και τι περιλαμβάνουν; Εδώ μας δίδεται μία καλή ευκαιρία να σημάνουμε τα πλέον χαρακτηριστικά, ώστε να έχουμε μία σχεδόν πλήρη εικόνα του ρόλου τους στην διαμόρφωση του φρονήματος.

Αρχίζουμε με την ιστορία. Τα ιστορικά γεγονότα και οι αφηγήσεις των γεγονότων αυτών μαρτυρούν την ευμετακόμιστη διάπλαση ενός έθνους στην πορεία των καιρών. Οι αφηγήσεις αυτές συμπεριέχουν ιστορικές καμπές, αγώνες και παραστάσεις και σύμβολα του παρελθόντος μιας χώρας. Η εθνική ιστορία κατά το πλείστον λειτουργεί σαν συνενωτικός παράγων για την διάπλαση μιας ομοφύλου, ομοουσίου, ομοφώνου, ομοεθνούς, ομοθύμου, ομοταγούς και ομοφρόνου ομάδος ανθρώπων. Ήγουν μιας ομάδος με κοινά γνώρισματα στην βιολογική παράθεση, στην κοινωνική γνώση, στην κοινωνική ψυχολογία, στην χωρική έκφραση και σε λοιπά κοσμικά χαρακτηριστικά και δηλωτικά ενός ταυτοτισμού.

Η κουλτούρα είναι θεμελιώδης παράγων ταυτοτισμού, όταν εκλαμβάνονται σαν κοινή πνευματική προίκα η γλώσσα, οι παραδόσεις, η τέχνη, η μουσική, η λογοτεχνία, και η λαογραφία. Η ερμηνεία των εφοδίων αυτών είναι ο επισημειώνων προσδιορισμός του κοινού φρονήματος. Οι κατακυρωμένες επιλογές των κοινών εκφράσεων της κουλτούρας υποβοηθούν δια της ψυχοπνευματικής μοχλεύσεως στην ενδυνάμωση της αισθήσεως του ανήκειν καθώς και της φυλετικής μοναδικότητος της ενότητος και της μονοσημαντότητος.

Η φυσική γεωγραφία όπως και τα φυσικά χαρακτηριστικά μαζί με τις ιδιομορφίες ενός έθνους περιεχομένου σε αυτά τα γεωγραφικά διαμερίσματα, στις αυτές κλιματικές συνθήκες και στο βιούμενο οικείο περιβάλλον μπορούν και επιδρούν -και κατά κάποια έννοια να κατευθύνουν το ποιόν και την δύναμη του φρονήματος. Ωσαύτως και την εθνική ταυτότητα.

Οι κοινές αξίες, οι αρχές και οι κοινές πεποιθήσεις, τις οποίες ακολουθούν με πίστη και τις διατηρούν με σθένος οι άνθρωποι έχει το αποτέλεσμα να αποκορυφώνουν την εθνική τους ταυτότητα. Αυτές οι αξίες επικουρούν στον εξαγνισμένο προσανατολι-

σμό προς ανώτερες ιδέες, όπως της ελευθερίας, της δημοκρατίας, της δικαιοσύνης και της ισότητος.

Σημαντική είναι και η προσεπικουρία των συμβόλων και των εικόνων. Τα εθνικά σύμβολα, η σημαία, ο εθνικός ύμνος, τα εμβλήματα και όλες οι αλληγορικές παραστατικότητες αποδεικνύονται, ως η ισχυρά εκδοχή και διαπίστευσις της εθνικής ταυτότητος. Είναι οι αδιαμφισβήτητοι παράγοντες αφυπνίσεως των ολίγων και χαλαρά συγκαταλεγόμενων σε ένα συγγενή χώρο με κάποιες θνησιμαίες συνειδήσεις. Και στην καλή και συμφέρουσα στο έθνος θεώρηση, της προκλήσεως δέους, σεβασμού και ενθουσιασμού σε όλους τους ομονοούντες πολίτες. Τα σύμβολα αποδίδουν στους ανθρώπους το αίσθημα του κοινού προορισμού και της κοινής ευθύνης και μάλιστα της ενσυνειδήτου συμμετοχής στην μέριμνα για την εθνική συνέχεια.

Οι παραδόσεις και οι τελετουργίες παρακολουθούνται, εκφράζονται και επιτελούνται από την κοινωνία ως κληροδοτημένα έθιμα, τα οποία προσεπικαλούνται τον ταυτοτισμό, ενδυναμώνουν τους δακτυλίους εθνικής συνοχής και συγκρατούν την κοινότητα σε ένα ομόθυμο πλαίσιο.

Οι ιστορίες, οι μύθοι και οι θρύλοι, οι οποίοι έχουν διατρέξει την γνωσιακή πορεία των διαδοχικών γενεών μπορούν και συντελούν στην κοινή αίσθηση της ταυτότητος και της πολιτιστικής κληρονομιάς.

Η κοινή γλώσσα, ή η κατά εθνικό διαμέρισμα διάλεκτος συνιστούν ισχυρό ενωτικό παράγοντα, ο οποίος διευκολύνει την επικοινωνία και την μετάδοση της κουλτούρας και της τεκμηριωμένης εξακριβώσεως των ιδιογνωρισμάτων.

Οι πολιτικοί, κοινωνικοί και εκπαιδευτικοί θεσμοί ενός έθνους βοηθούν στο να πλασθεί η εθνική ταυτότητα δια των νόμων, δια της διοικήσεως και δια της παρεχομένης εκπαιδεύσεως στον πληθυσμό.

Οι εθνικοί ήρωες, οι ιστορικές μορφές και οι πολιτικοί ηγέτες συχνά διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στην διαμόρφωση του εθνικού φρονήματος. Λειτουργούν σαν υποδείγματα ισχυράς ακτινοβολίας και παραδειγματίζουν με την ανάδειξη των εθνικών αξιών και των ιδανικών της φυλής.

Οι προκλήσεις και οι θρίαμβοι ενθαρρύνουν την κοινότητα στο να συνεγείρεται στις εθνικές ανάγκες και να αισθάνεται μία λογική ηθική υπεροχή μετά ένα θρίαμβο. Οι εμπειρίες που έχουν αποκτηθεί από την αντιμετώπιση και υπερνίκηση των κάθε λογής αντιπαραθέσεων και συγκρούσεων είναι δυναμικοί δημιουργοί αντοχής και ενότητος, εν άλλους, παράγοντες συνεισφέροντες στην ενδυνάμωση του εθνικού φρονήματος.

Η ικανότητα αντιλήψεως του βαθμού των

απειλών και των εξωτερικών επιδράσεων από μέρους εχθρικών προς την χώρα δυνάμεων είναι δυνατόν να συμπήξουν την εθνική ταυτότητα, και να γιγαντώσουν την σημειολογία μιας εθνικής συνειδήσεως.

Σημαίνουν προς αναφοράν είναι και το, ότι το εθνικόν φρόνημα δεν είναι υπόθεση στατική. Μπορεί να αλλοιωθεί με τον καιρό. Οι κοινωνικές αλλαγές, η παγκοσμιοποίηση, η μετανάστευση και ποικίλοι άλλοι -προβλεπτοί και απρόβλεπτοι- παράγοντες μπορεί να επηρεάσουν τον τρόπο αντιλήψεως και προσεγγίσεως της γενικής εννοίας, που θέλει να διατυπώσει την ορολογία μίας ταυτότητος. Η εθνική ταυτότητα δηλαδή, αντιστοιχεί με μία σύνθετη και δυναμική ιδέα προσλήψεως των νοημάτων οι δε πολίτες εντός ενός έθνους δυνατόν να έχουν διαφόρων οπτικών γωνιών αντιλήψεις επί του τί σημαίνει να είσαι μέρος ενός έθνους. Αυτή η τελευταία λεπτομέρεια έχει αναφυεί από την μεταμοντέρνα προσέγγιση ενίων κοινωνιολόγων, οι οποίοι έχουν την οπτιμιστική λογική μιας διαφορετικής γωνίας αναλογισμού, που υποδειγματίζει την πολυπολιτισμική πρότυπη σύνθεση των ΗΠΑ. Ωστόσο αυτή η -ας την βαπτίσουμε- σχολή σκέψης στηρίζεται σε κάποιες σταθερές, αποτελούσες ένα είδος «χάρτας» ή κάποιας συμβάσεως ανάγκης.

Και από εδώ και στη συνέχεια αρχίζουν τα κρίσιμα ερωτήματα. Και το να λέμε σήμερα, ότι υπάρχει εθνικόν φρόνημα στην Ελλάδα είναι σαν να αναιρούμε την ικανότητα κρίσεως των νουνεχών. Εκείνων δηλαδή των οποίων ο δείκτης νοημοσύνης κρούει σήμαντρα συναγερμού, όταν οι παραδοξότητες στον χώρο είναι εξόφθαλμες. Βέβαια ουδείς στην Ελλάδα παραδέχεται, ότι στερείται νουνεχίας. Κατά συνέπειαν απαξάπαντες όφειλαν να συναγερθούν από τις κατ'εξακολούθησιν επισυμβαινόμενες τερατωδίες. Αλλ' αυτό δεν ενοχλεί την μείζονα μερίδα των «νουνεχών». Εμείς θα λέγαμε, ότι περνούν απαρατήρητες όλες οι αλλαγές, που αφορούν στο έθνος σαν ιδέα -και ιδίως όταν δεν πλήττονται αποκλειστικά τα ιδιωτικά (κυρίως τα υλικά) πράγματα και συμφέροντα. Συνειρμικά αποδεχόμεθα, ότι οι Έλληνες μπορεί να είναι ευφυείς σαν άτομα πλην σαν σύνολο αποδεικνύονται εθνικά αδιάφοροι εκτός ενός περιορισμένου αριθμού ανησυχούντων πλην και αυτών παρασυρομένων από την καθημερινότητα. Ακόμη και από αιτίες ιδιωφελείας σημαντικές. Συνεπώς... Συνεπώς;

Υπάρχει μία ομάδα διακεκριμένων Ελλήνων, η οποία θα έπρεπε, ένεκα της πνευματικής της επαρκείας, να διατυπώσει και διατρανώσει την ανησυχία της για την διαπιστωμένη παγκοίνως κατηφορική πορεία της ελληνικής ταυτοτικής ιδέας. Θα μπορούσε να συνεγείρει τους Έλληνες δια μιας βοούσης εθνικής συνειδήσεως προς αναχαίτησιν του ήδη προελαύνοντος ψυχοπνευματικού μας στραβισμού. Αυτή η ομάδα είναι τα μέλη της Ακαδημίας Αθηνών, είναι οι πανεπιστημιακοί δάσκαλοι, είναι οι ιεράρχες της Ελληνικής Εκκλησίας, είναι οι εκπαιδευτικοί όλων των βαθμί-

δων, είναι οι όσοι έχουν ορκισθεί να υπηρετήσουν την Πατρίδα, είναι και οι όσοι μπορούν και καταλαβαίνουν τι σημαίνει εθνικόν φρόνημα και πώς αυτό το φρόνημα λειτουργεί πάντοτε προς το συμφέρον της Πατρίδος.

Αυτή η ομάδα των Ελλήνων έχει την δύναμη να ανατρέψει την αρνητική κοινωνική εξέλιξη, την τραυματίζουσα διαισθητικά την σημερινή εθνική πραγματικότητα. Να επεξηγήσει στον ελληνικό λαό, ότι έχει καταστεί υποκείμενος πειραματισμών -μέσω της κοινωνικής μηχανικής- προς αλλοιώσιν του και ούτω εξυπηρετών συμφέροντα ξένης επινοήσεως συναινώντας σε μίαν νέα τάξη πραγμάτων. Ότι καθιστάμενος μιμίδιον παραλόγων επιλογών και απαιτήσεων ενίων μειονοτικών ιδιαιτεροτήτων οδηγείται σε ένα μελλοντικό κόσμο δυστοπικής και ασυνείδητης ενορμήσεως ή επιθυμίας που εκφεύγει από κάθε λογική του παραδοσιακού ελλητισμού.

Αυτή η ομάδα έχει σαν όπλο τον συνειδητό συλλογισμό, την βαθειά -όπως υποθέτουμε και ελπίζουμε- γνώση και ένα βαθμό αρμονικής αυτοπεποιθήσεως για να επιχειρηματολογήσει πάνω στην ιδέα της ανάγκης περισώσεως του εθνικού φρονήματος.

Σαν μία πρώτη ιδέα επιχειρηματολογικού ερεθίσματος είναι η αναφορά στην τρωτότητα της Ελλάδος, ως κειμένη σε ευαίσθητη γεωγραφική θέση, ως υποκειμένη σε γεωπολιτική διαβούλευση και επομένως καθισταμένη αντικείμενον διαπραγματευτικής επικλήσεως συγκεκριμένων «προστατίδων» δυνάμεων. Και τούτο δικαιολογείται, ως μία έκφανση ορθολογικής συνεπείας των οικουμενικών τάσεων εκμεταλλεύσεως εξασθενημένων εθνικών οντοτήτων. Και όχι μόνον. Η επιχειρηματολογία μπορεί να παρουσιάσει την Ελλάδα και σαν μία πολιτική οντότητα ανεπαρκούς (είναι προσωπικές δεσμεύσεις;) διεθνούς εκπροσωπήσεως. Μπορεί και σαν κακή διαχειρίστρια μιας υποκειμένης και συναφώς εξηρημένης οικονομίας. Ακόμη και σαν πανταχόθεν απειλούμενη από όμορα σφριγηλότερα ημών διεκδικητικά κράτη με δυναμική βούληση, επεκτατική φιλοσοφία, ουχί εκθηλυμένα και με συγκεκριμένους οραματισμούς. Η απειλή είναι υπαρκτή και όχι υποθετική. Άλλωστε οι όμοροι επίσημοι φορείς είναι σαφέστατοι. Ότι είναι δεδηλωμένη η πρόθεση καταλήψεως της «Τσαμουριάς» μέχρις Αμβρακικού κόλπου. Ότι η Μακεδονία, στο ιστορικά γεωγραφικό της εμβασόν, ανήκει στους Σκοπιανούς.

Εδώ ας σταθούμε επ'ολίγον και να αναρωτηθούμε, το γιατί άραγε να θεωρούν όλες οι κυβερνήσεις μας, ότι η Μακεδονία δεν είναι Ελληνική; Μήπως επειδή θεωρούν, ότι οι μύθοι συνυπάρχουν με την φιλοσοφία και την επιστήμη, επειδή προσφέρουν ένα προσιτό, συναισθηματικό μέσον για την κατανόηση των δυνάμεων, οι οποίες όμως βρίσκονται μακράν και πέραν του ελληνικού πολιτικού ελέγχου; Μήπως οι σημερινοί πολιτικοί μας εξακολουθούν, 2374 χρόνια

μετά, να είναι επηρεασμένοι από την ρητορική του Δημοσθένους, ο οποίος έπεισε τους Αθηναίους, ότι οι Μακεδόνες είναι ο εχθρός; Μήπως έχουν «υποχρεωθεί» να εξυπηρετήσουν ξένα γεωπολιτικά συμφέροντα με συντρέχουσα ταύτιση προσωπικών ματαιοδοξιών, απαδουσών της ιδέας του εθνικού φρονήματος;

Και η Θεσσαλονίκη; Αυτή, κατά τον τουρκικό μεταμοντέρνο κίβδηλο ιστορισμό, είναι το ελκυστικό «έπαθλο» (τουρκιστί “λάφυρο”) στην νεο-οθωμανική ιδέα παλινορθώσεως μιας μοντέρνας συνταγής συστάσεως, ενός τύπου *imperium* συμπεριλαμβανόντος την Θεσσαλονίκη. Και τι γίνεται με το όλον της Θράκης; Και τι με την γαλάζια πατρίδα; Και τι με τις τουρκόφωνες χώρες της Κεντρικής Ασίας; Και τι με το μείζον υδρογοναθρακούχο μέρος της Μ. Ανατολής; Και τι έχουν στο μυαλό τους για ολόκληρη την Κύπρο; Περιττόν να υπογραμμισθεί το, ότι σε περίπτωση αντιρρήσεως κάποιου από τους «μηδενικών προβλημάτων»- γείτονες, να αποτελεί αυτή η εναντίωση αιτία πολέμου (*casus belli*). Συνεπώς εμείς θα αναγκαστούμε, μετά από κάποια τέτοια τροπή των πραγμάτων, να αναζητήσουμε σαν συνιστώντες μία αινιγματική δύναμη μειωμένης εθνικής ισχύος, κάποια νομική αντίταξη. Ή να καταλάβουμε, ότι έχουμε εγκλωβισθεί σε κατάσταση *Jus ad Bellum* (δικαιωματικά καταφεύγουμε σε πόλεμο) ή σε *Jus in Bello* (ορθώς συρθήκαμε σε πόλεμο).

Οι ελληνικές ακαδημαϊκές και οι λοιπές προσωπικότητες, κυρίως, οι αδυνατούσες να προσαρμοστούν στα νέα ήθη, έχουν ένα σοβαρό έργο να επιτελέσουν. Εξ άλλου είναι σ'αυτούς απόλυτα (;) κατανοητό, ότι η αδράνεια των υπευθύνων πολιτών και όχι μόνο των πολιτικών, πάνω σε θέματα, που αφορούν στην εθνική επιβίωση, σημαίνει εθνικό θάνατο.

Δεν δικαιολογείται, καθ'οιανδήποτε έννοια, η αποφυγή της ευθύνης, από το χρέος της προκλήσεως, ενός τύπου εθνικού συναγερμού, εκ μέρους αυτής της ομάδος, στην οποία ομάδα πλέον «γαντζώνεται» ηθικά και ψυχικά το μείζον μέρος των υγιώς σκεπτομένων και χρηστών πολιτών. Η όποια δικαιολογία ενίων εξ αυτών, ότι η πατρίδα δεν διατρέχει τον οποιονδήποτε κίνδυνον ή, ότι η κυβέρνηση καλώς πράττει, ότι πράττει με βάση ένα γενικό προσανατολισμό και καθοδηγητικές αρχές, τότε και ως εικός δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Ανησυχούμε; Ανησυχούμε!

Εδώ ίσως χρειάζεται μία αυτοσυνείδητη προτροπή της ομάδος των νοημόνων και εθνικά ανησυχούντων για να επανεξετασθούν μερικές θεμελιώδεις έννοιες. Χρήσιμοι, ως και απαραίτητοι ενδείκτες της κατηγορίας είναι: η εθνοαρχαιολογία, η εθνογλωσσολογία, η εθνογραφία, η εθνογραφία της επικοινωνίας, η εθνοϊστορία και η εθνομεθοδολογία. Επίσης, ως ιδωθεί και η ακροσφαλής σχέση του ατόνου Χριστιανικού ή έστω αδιαφόρου θρησκευτικά έθνους και του στιβαρού και ακαταπονήτου Ισλάμ. Ας διερευνηθούν

εις βάθος οι βάσεις των ποιοτικών παραμέτρων του επισυμβαινόμενου διαπλέγματος των εθνοτήτων. Τέλος, οι όσοι ειλικρινώς νοιάζονται για την τύχη της χώρας ως εγκύψουν στην έννοια της εθνοψυχολογίας. Με άλλα λόγια, δεν αρκεί το γεγονός, ότι οι αριστεί γραμμάτων και τεχνών καλώς αναπαύονται πάνω σε απονεμηθείσες υλικές και ηθικές δάφνες μιας πολιτείας. Μιας πολιτείας της οποίας αυτοί έχουν την ικανότητα, λόγω μορφώσεως, να διαβλέψουν το δυσσίωνο τού μέλλοντός της. Ο συγκεκριμένος απλός λαός της Ελλάδος, δεν χρειάζεται να άγχεται για την ολιγοσθενή του κρίση, την ασφαλώς υποδεεστέρα των βραβευμένων διανοητών. Ούτε οφείλει να καταγίνεται σε ακαδημαϊκού τύπου σκέψεις πλανητικές. Γιατί; Διότι θα εκπλαγεί διαπιστώνοντας την εθνική μας αδυναμία στο να προστατεύσουμε το κληροδότημα εκείνων που θυσιάστηκαν στην εποχή της Παλιγγενεσίας με επιγέννημα την εθνική μας ανεξαρτησία.

Ο απλός Έλλην πολίτης δεν χρειάζεται να υφίσταται την βάσανον στο να λύσει ένα αίνιγμα με μεθόδευση της σιβυλλικής τεχνικής της προφητείας, για να διαπιστώσει την απροσανατόλιστη εθνικά και αποίμαντη πολιτισμικά πορεία της πατρίδος του. Ωστόσο, καλόν είναι να του δίδεται η ευκαιρία από όλους τους διαθέτοντες συγκροτημένη παιδεία και συσσωρευμένες κοινωνικές εμπειρίες, ώστε να κατανοήσει, ότι η εθνική ιδέα, το εθνικόν φρόνημα και η εθνική ταυτότητα δεν είναι εμπορεύματα προς πώλησιν.

Οι διανοητές ευρέων φασμάτων εθνικού ενδιαφέροντος οφείλουν να διακριβώσουν τα μεγέθη της ευθύνης των επί των όσων -και εφ'όσον- οι άλλοι τούς θεωρούν πρωταθλητές των αξιών. Προσοχή λοιπόν. Η διανοητική ελευθερία, όταν πρόκειται να διατρίψει σε αντικείμενα, όπως είναι το εθνικόν φρόνημα, τότε αυτή η ελευθερία αναγκασίαι στο να αγνοήσει τις πολιτικές σκοπιμότητες και τις πολιτικές ορθότητες, οι οποίες μάλλον δρουν καταστροφικά σε ανάλυση μακροσκοπική. Με αυτό εννοούμε, ότι ένας σημερινός πολιτικός, όπως τον ζούμε, όπως τον ανεχόμαστε και όπως κατ'επανάληψιν δια της ψήφου μας τον επανεκλέγουμε για να μας εκπροσωπεί, κάποια στιγμή θα εξακριβώσουμε, ότι αυτός ο πολιτικός μας διαβουκολεί και ότι ενεργεί δεσποτικά και αλαζονικά, αφ'ής επιμένουμε να τον προτιμούμε. Εκείνος μας εκλαμβάνει υποκριτικά, σαν εταίρους του, στην κοινωνικο-πολιτική διάδραση και αυτό τού αρκεί για να προχωρήσει, στο να παραβλέπει όλα τα αξιακά προκαλύμματα όπως και τα πετάσματα αισχύνης και καταλήγει στο να συρρικνώσει την χώρα του. Να χαρίσει δηλαδή σε αλλοεθνείς την ολιστική εικόνα του Ελληνισμού ξεπουλώντας π.χ. την Μακεδονία, νομιμοποιώντας λαθρομετανάστες, χορηγώντας άδειες αγοράς ακινήτων από Τούρκους σε νησιά του Αιγαίου, στην Θράκη και ... τίς οίδε τι άλλο έχει στους προγραμματισμούς του. Αυτός ο πολιτικός το ίδιο προχω-

ρεί στις πολιτικές του ψευδαισθησίες και στους προβεβλημένους νεοταξικούς οραματισμούς με απρόνοητο (και γιατί όχι εσκεμμένο;) βηματισμό εθνοκαπήλου γνωρίσματος, εθνοκατάρατης προθέσεως και εθνοκτόνου αντικειμενικού σκοπού.

Και τί εννοούμε με όλα αυτά; Εννοούμε, ότι ο πολιτικός, ο οποίος νοιάζεται αποκλειστικά για τις επόμενες εκλογές και όχι για τις επόμενες ελληνικές γενεές, σημαίνει άδηλη στάση (implicit attitude), η οποία στην προκειμένη περίπτωση εξετάζεται στα βιβλία ψυχιατρικής επιστήμης σαν ψυχική υστέρηση απέναντι σε ευθύνες. Εν προκειμένω σε εθνικές ευθύνες.

Και πώς είναι δυνατόν να διακρίνεται για ένα εθνικό του ταυτοτισμό με τους Έλληνες το γένος, όταν δεν τον απασχολεί το δημογραφικό ζήτημα; Και ενώ υπάρχει πληθώρα προτάσεων επιλύσεως του ζητήματος εκείνος προχωρεί σε υποδοχή εκατοντάδων χιλιάδων Αφροασιατών και δη μουσουλμάνων, σαν φάρμακο για κάθε κοινωνική, οικονομική και πολιτική νόσον. Επιδιώκει να προσθέσει αυτές τις ογκώδεις ανθρωπομάδες στον πάλαι ποτέ θεωρούμενο ως ιερό και νυν δυστοπικό ελληνικό χώρο. Αντικαθιστώντας τους ολίγους απομένοντας και θνησιγενείς απογόνους εκείνων των αρχαίων δημιουργών τού παγκοσμίως αποδεκτού φορέως· του κραταιού Δυτικού πολιτισμού. Του φορέως του σηματοδοτήσαντος την ουσία του όντος, με συνείδηση της αποστολής του, μέσα σε ένα κόσμο πέραν της ύλης και των αισθητών πραγμάτων.

Αυτός ο υστερόβουλος πολιτικός, που λογαριάζει σε υποστήριξη από τον ξένο παράγοντα, διαλαλεί ασμένως και ενθουσιωδώς, το πόσον αισιόδοξον είναι το γεγονός, ότι ο μουσουλμάνος θα επιλύσει το δημογραφικό πρόβλημα της Ελλάδος. Παραβλέπει το πόσον εθνοζημιόγονον είναι αυτό το απρόνοητο και παράτολμο ξεσπάθωμά του.

Το να παραβλέπει ένας πολιτικός κάτι το εθνικά βλαβερόν σημαίνει, ότι αυτός είναι, είτε αδιάφορος θρησκευτικά, είτε το φρόνημά του απέχει από του να είναι εθνικόν, είτε επικαλείται ντιρεκτίβες ευρωπαϊκών επιτροπών, οι οποίες βεβαίως παραμερίζονται από όσους έχουν σαν κορωνίδα φρονήματος το δικό τους φρόνημα, το εθνικό. Αυτή του την ποιτική υστέρηση ο πολιτικός την ισοφαρίζει με το να εκφράσει την συμπάθειά του μέσω αναλόγου διπλωματικής ρητορικής προς τους διαφόρους -κατά βάσιν- οικονομικούς εταιρισμούς. Και εννοούμε την Ευρωπαϊκή Ένωση, ως ένα λειτουργούντα οργανισμό με αρκετή δόση οικονομικής δυσαρμονίας και ουδόλως ένωση πολιτική, διότι απλά τα συμφέροντα των εταίρων, ποσώς διακρίνονται για ταυτότητα στους πολιτικούς τους προσανατολισμούς· λόγω αποκλινόντων (κατά έθνος) εταιρικών συμφερόντων. Αφού τα πράγματα είναι έτσι ή κάπως έτσι, τότε τι συμβαίνει με τον σύγχρονο Έλληνα πολιτικό; Μήπως είναι βλαξ;

Πιθανόν; Απίθανον; Όμως ένας πολιτικός εάν ήταν βλαξ θα συμπεριλαμβανέτο στο βιβλίο Guinness σαν αντικείμενον επιστημονικής ερεύνης. Συνήθως τα προσαπτόμενα αρνητικά γνωρίσματα για ένα πολιτικό είναι τα: φιλόδοξος, δημοκόλαξ, δημαγωγός, σπεκουλαδόρος, χρηματολάγνος, δωρολήπτης, δωσίλογος, επίορκος, φαυλεπίφανος, συκοφάντης, ανευλαβής και μία πλειάδα λοιπών επιθέτων. Άρα δεν είναι βλαξ. Τότε τί είναι;

Τί άραγε να είναι, όταν παραβλέπει αυτό που είναι γνωστόν τοις πάσι, ότι ένας μουσουλμάνος ουδέποτε αφομοιώνεται μέσα σε αλλόδοξες κοινότητες. Ότι ο μουσουλμάνος μπορεί να υπηρετεί ή να συνεργάζεται με ετερόδοξες υπηρεσίες έναντι αργυρίων αλλ' αυτό δεν σημαίνει αφομοίωση. Συνεπώς εδώ υπάρχει σοβαρό πρόβλημα. Επικίνδυνο, ακόμη και σαν ιδέα.

Ο μουσουλμάνος, κατά μία μεσοπρόθεσμη πραγμάτευση θα υπερισχύσει πληθυσμιακά εντός της ελληνικής επικρατείας. «Ελληνική Επικράτεια» κατ' ευφημισμόν πλέον, διότι οι στατιστικές προβλέψεις θα δικαιολογήσουν και την εν χρόνω μετονομασία της Ελλάδος σε Yunanistan. Διότι το Ισλάμ θα κυριαρχεί -πλειονότητος και πλειοψηφίας ένεκεν- σε λαό, κυβέρνηση και ένοπλες δυνάμεις.

Ποίος άραγε μπορεί να φαντασθεί, ένα Πακιστανό, έναν Αφγανό, ένα μέτοικο Τούρκο στα πλαίσια μιας ΕΕ και της Τουρκίας θεωρουμένης Ευρωπαϊκού εταίρου, ελέω του πολιτικού που εμείς εκλέξαμε. Υπάρχει περίπτωση αυτός ο αλλόδοξος και ετερούσιος ελληνοποιημένος πολίτης να ομονοεί και να ομοφρονεί εθνικά με τον επιχώριο Έλληνα; Όχι βέβαια.

Αυτός ο πλειοψηφών Αφροασιάτης μουσουλμάνος θα ανέχεται αρχικά την αξιολύπητη και φθίνουσα ελληνική ράτσα που έχει προ καιρού παρουσιάσει την εθνική της αδυναμία και αργότερα θα απαλλαγεί οριστικά από αυτή την ψυχικά ασθενούσα οντότητα, διότι θα έχει εθνικά αυτοκτονήσει. Στην συνέχεια θα είναι ο ρυθμιστής της τύχης των εναπομεινάντων ταπεινών και καταφρονημένων ραγιάδων. Και όλα αυτά λόγω της δικής μας απρονοησίας, απαιδευσίας, μικρονοίας, ιδιωφελείας, ατομισμού, δολιότητος, υστεροβουλίας, ανεκτικότητος και τέλος, της αμβλυμένης μας συνειδήσεως και της παντελούς ελλείψεως εθνικού φρονήματος.

Ποίος τέλος πάντων μελλοντικός «πολίτης» αυτής της δύσμοιρης χώρας, που τόσοσ ύμνησαν διαχρονικά οι πολιτισμένοι νόες, θα φθάσει να έχει το ηθικόν σθένος και το φρόνημα το εθνικόν, να βροντοφωνάξει, ότι είναι υπερήφανος που είναι Έλληνας; Μήπως οι άνευ πολέμου λαθρομετανάστες της Ελλάδος κατακτητές;

Δεν εγκρίνουμε, δεν κατακρίνουμε. Απλώς προσπαθούμε να κατανοήσουμε το προς τα που βαδίζουμε.

Η Ζουράφα και η πορεία των Ελληνο-τουρκικών σχέσεων

Του Αντιναυάρχου ε.α. Β. Μαρτζούκου ΠΝ

Επιτίμου Διοικητού ΣΝΔ, Αντιπροέδρου ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Διαπιστώνεται ότι η περιοδική παραμέληση των ενόπλων δυνάμεων (ΕΔ) και η ασθενής βούληση αξιοποίησης αυτών (σε ειρήνη, κρίση, πόλεμο), ανατρέπει τον συσχετισμό στρατιωτικής ισχύος, υπονομεύει την αποτροπή και οδηγεί σε κατευναστική πολιτική. Η ιστορικά δυσμενής εξέλιξη των κρίσεων Ελλάδος - Τουρκίας, οδηγούσε σε προσωρινή ενίσχυση των ΕΔ πριν επανέλθουν το σύνθημα τέλμα. Χειρότερες επιδόσεις επικρατούν στην αμυντική βιομηχανία.

Οι ελληνικές κυβερνήσεις, ελλείπει Εθνικής Στρατηγικής, ανταποκρίνονται ανακλαστικά στις τουρκικές πρωτοβουλίες (είτε συγκρουσιακές είτε «καλής γειτονίας»), υποβοηθώντας τις εκάστοτε τακτικές σκοπιμότητες της γείτονος. Μετά τις πρόσφατες εκλογές στις δύο χώρες, η Ελλάς σπεύδει να εκμεταλλευθεί την «μοναδική ευκαιρία και το καλό κλίμα», για «διάλογο» τριών επιπέδων (ΑΟΖ - Υφαλοκρηπίδα, ΜΟΕ, δράσεις αμοιβαίου οφέλους). Ως «καλό κλίμα» εκλαμβάνεται η προσωρινή παύση των καθημερινών απειλών, των υπερπτήσεων και σειράς άλλων προκλήσεων.

Η ισλαμική, αντιδυτική και αναθεωρητική Τουρκία δεν έχει αποστεί των διεκδικήσεών της. Ο «διάλογος» θα λάβει χώρα υπό την σκιά των συνόρων της «καρδιάς», του casus belli, της Γαλάζιας Πατρίδας, των Γκρίζων Ζωνών (152 νησίδες), της αποστρατικοποίησης των νήσων Α. Αιγαίου, του Τουρκο-λιβυκού μνημονίου, των δύο κρατών στην Κύπρο, των «Τούρκων της Θράκης» κ.λπ.. Όλα αυτά αποτελούν ανυποχώρητες τουρκικές θέσεις οι οποίες ελλείπει προϋποθέσεων διαλόγου («κόκκινες γραμμές») αναμένεται ότι θα συζητηθούν. Στο πλαίσιο του «καλού κλίματος» ο Πρόεδρος Ερντογάν επεσήμανε πρόσφατα ότι η Θεσσαλονίκη (την οποία θα επισκεφθεί επίσημως στις 7 Δεκ. 2023) αποσπάρθηκε βίαια από τον Οθωμανικό κορμό.

Ενώ η ελληνική κυβέρνηση εξακολουθεί να διαφυλάσσει ως κόρη οφθαλμού το «καλό κλίμα διαλόγου» (που πιθανόν να συμβάλει στην αποδυνάμωση όσων αντιτίθενται στην τουρκική πρακτική εντός των ΗΠΑ, στην ροή Δυτικών κεφαλαίων, την πώληση αεροσκαφών F-16 και στην άρση περιορισμών VISA στην ΕΕ προς την Τουρκία), η γείτων αδιαφορώντας πλήρως για το «κλίμα» αυτό και στο πλαίσιο των γκρίζων ζωνών διεκδικεί πλέον επίσημα την βραχονησίδα Ζουράφα (Λαδόξερα).

Η Ζουράφα (32 μ. ακτής και πολύ μικρότερη πλέον του ενός στρέμματος), φέρει φάρο και κείται ανατολικά της Σαμοθράκης, στο όριο των χωρικών της υδάτων (6 ν.μ.). Αποτελεί ένα από τα βορειοανατολικά άκρα της Ελλάδος και της ΕΕ. Χάρης στην Ζουράφα τα χωρικά μας ύδατα και η αντιστοιχούσα ΑΟΖ επεκτείνονται περαιτέρω, ενώ παράλληλα αποτελεί περιοχή πλούσια σε αλιεύματα και με ενδείξεις υπάρξεως υδρογονανθράκων. Μετά από φθορές λόγω καιρού, ο φάρος κτίστηκε εκ νέου από το Πολεμικό Ναυτικό το 2012.

Η τουρκική διεκδίκηση της Ζουράφας εκδηλώνεται καθ' όλη την μεταπολίτευση με συνεχείς προκλήσεις. Στο πλαίσιο τουρκικής ναυτικής ασκήσεως (από 30 Οκτωβρίου έως 2 Νοεμβρίου 2023) δεσμεύθηκε περιοχή περικλείουσα και την Ζουράφα. Η ποιοτική διαφορά έγκειται στην επίσημη γραπτή δήλωση της 20ης Οκτωβρίου, σύμφωνα με την οποία η βραχονησίδα Ζουράφα ευρίσκεται εντός του FIR Κωνσταντινουπόλεως και συνεπώς η Τουρκία έχει αποκλειστικά κυριαρχικά δικαιώματα (έμμεσα διατείνεται ότι ανήκει στην τουρκική επικράτεια). Η έγγραφη αυτή ανακοίνωση θυμίζει την αρχή της κρίσεως των Ιμίων. **Τυχόν τουρκικός έλεγχος της Ζουράφας, θα επέφερε δυσμενείς επιπτώσεις σε ζωτικά εθνικά συμφέροντα όπως στην ελληνική επικράτεια, τις ελληνικές θαλάσσιες ζώνες, τον έλεγχο αεροδιαδρόμων, πιθανές ενεργειακές και αλιευτικές συνέπειες κ.λπ..**

Η ελληνική χλιαρή δυσφορία, μέσω απαντητικών NOTAM και η απρόσκοπτη τήρηση του επικειμένου προγράμματος «διαλόγου», δεν αντιστοιχεί στην σοβαρότητα της προκλήσεως. Κατά το πρόσφατο παρελθόν η ίδια κυβέρνηση είχε διακηρύξει την πολιτική αποδομήσεως της Τουρκίας διεθνώς για κάθε προκλητική και επεκτατική της ενέργεια. Στην περίπτωση της Ζουράφας δεν έγινε αντιληπτό κάποιο διάβημα κατά της Τουρκίας ή κάποια προσφυγή σε διεθνή οργανισμό. Δυστυχώς η αποδομητική εθνική πολιτική παρουσιάζει απεριόριστη ελαστικότητα.

Παρά τις τουρκικές αιτιάσεις, το νομικό μας οπλοστάσιο για την περίπτωση της Ζουράφας, όπως και για τις γκρίζες ζώνες εν γένει, είναι επαρκές και άρτιο. Εκείνο που λείπει είναι η σταθερή και αξιόπιστη εφαρμογή της πολιτικής αποδομήσεως της Τουρκίας στο εξωτερικό, καθώς και η βούληση εκτελέσεως προσχεδιασμένων αντιδράσεων για όλο το φάσμα των προκλήσεων (π.χ. παράνομη αλιεία, εμπλοκή σκαφών τουρκικής ακτοφυλακής, μη επανδρωμένα συστήματα, παρενόχληση Ελλήνων αλιέων, εμβολισμοί, χρήση όπλων κ.λπ.). **Η σταδιακή υποχώρηση που καταλήγει σε ανοχή και αδράνεια δημιουργεί νέα «κανονικότητα» που παγιώνεται με τον χρόνο και δεν ανατρέπεται εύκολα.**

Η Μ. Ανατολή μας φωνάζει ότι η κατάσταση στην ευρύτερη περιοχή είναι ρευστή. Η Τουρκία διεκδικεί και ουδείς εγγυάται πλήρως την κυριαρχία και τα κυριαρχικά μας δικαιώματα. Ύψιστο αγαθό και προτε-

ραιότητα αποτελούν τα ζωτικά εθνικά μας συμφέροντα, δίχως αστερίσκους και διάθεση συνδιαλλαγής. Η αταλάντευτη και έμπρακτη προσήλωση σε αυτά πείθει εχθρούς και φίλους (ας παραδειγματισθούμε έστω για πρώτη φορά από το απειλούμενο Ισραήλ), διαφορετικά ο διεθνής παράγων γνωρίζει ποιον θα πείσει, ενώ ο αντίπαλος θα πειθαναγκάσει τον κατευνάζοντα εκ του ασφαλούς (καρότο «διαλόγου» από θέση ισχύος ή μαστίγιο συγκρούσεως).

Η χώρα μας επιβάλλεται να αναθεωρήσει την πορεία της βάσει των ακολούθων κατευθύνσεων:

- Ομοθυμία Ελλήνων εσωτερικού και εξωτερικού στα εθνικά θέματα.
- Ανύψωση φρονήματος μέσω ριζικών αλλαγών στην παιδεία. Εγρήγορση κοινής γνώμης.
- Έμφαση στην ενίσχυση των ΕΔ Ελλάδος και Κύπρου, σε ουσιαστικά αποτρεπτικό επίπεδο. Αλλαγές σε θητεία και εφεδρεία.
- Βασικός πυλώνας στην εθνική οικονομική ανάπτυξη η αμυντική βιομηχανία.
- Αξιοποίηση συμμάχων και απαιτήσεις από αυτούς.
- Μετρήσιμη αντιμετώπιση δημογραφικού και μεταναστευτικού ζητήματος.
- Ασφάλεια και κοινωνική συνοχή στο εσωτερικό.
- Άμεση αξιοποίηση κοιτασμάτων υδρογονανθράκων. Θέση υπέρ του αγωγού EastMed.
- Εμπέδωση νοοτροπίας αυτονομίας και δυνατότητας αποτροπής και όχι κατευνασμού.

Η Ιστορία είναι μάρτυρας των δυνατοτήτων του ελληνισμού. Για ζωτικά εθνικά θέματα οι Έλληνες πολίτες εκτιμούν την άμεση και ειλικρινή ενημέρωση από την ηγεσία τους και όχι την υποβάθμιση ή την απόκρυψη αυτών ή την εκ των υστέρων ενημέρωση κατόπιν αποκαλύψεως από κάποια εφημερίδα (περίπτωση Ζουράφας) ή κατόπιν διαρροής από πηγές του αντιπάλου. Ο ελληνισμός έχει απεριόριστες δυνατότητες εάν συνειδητοποιήσει από που έρχεται. Αυτό που χρειάζεται είναι η καθοδήγηση μίας ηγεσίας που να παραδειγματίζει και να εμπνέει.

6 Νοεμβρίου 2023

"The best way to predict the future is to create it." - (While not directly about national defense, this quote emphasizes the proactive approach to shaping the future, which is often relevant to defense planning.)

Peter Drucker

Peter Ferdinand Drucker

[November 19, 1909 – November 11, 2005) was an Austrian American management consultant, educator, and author, whose writings contributed to the philosophical and practical foundations of modern management theory.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ – ΣΚΟΠΟΣ: Η Δύση βρίσκεται στο επίκεντρο ενός ρευστού διεθνούς περιβάλλοντος και αντιμετωπίζει σειρά σημαντικών προκλήσεων. Οι Δυτικές αντιδράσεις επιβάλλεται να είναι έγκαιρες και αποφασιστικές. Μία από τις πλέον σημαντικές περιοχές ενδιαφέροντος αποτελεί η Ανατολική Μεσόγειος, παραδοσιακά Δυτικής επιρροής της οποίας οι ασταθείς εξελίξεις απαιτούν πρόβλεψη και ρεαλισμό. Σκοπός του παρόντος άρθρου είναι να περιγράψει την κατάσταση στην Α. Μεσόγειο, να εντοπίσει τις πηγές αστάθειας και να προτείνει την βέλτιστη προσέγγιση για τα Δυτικά συμφέροντα.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ:

Η σταδιακή μετατροπή του διεθνούς συστήματος σε πολυπολικό αμφισβητεί την πρωτοκαθεδρία της Δύσεως η οποία αντιμετωπίζει οικονομικά, ενεργειακά, δημογραφικά και μεταναστευτικά ζητήματα. Η συμμαχία των BRICS αυξάνει τα μέλη της σε 11 (έπεται συνέχεια), ισχυροποιείται σε κρίσιμους πόρους, λειτουργεί δική της αναπτυξιακή τράπεζα και κυοφορεί δικό της νόμισμα. Κρίσιμο μέγεθος αποτελεί ο βαθμός ελέγχου των θαλασσίων γραμμών επικοινωνιών. Αποτελεί θετική εξέλιξη για την Δύση η πρόθεση εμπορικής και ενεργειακής συνδέσεως της Ινδίας με τον Περσικό Κόλπο και την Ευρώπη, ενώ κρίνεται ως φυσικό και σκόπιμο η διασύνδεση αυτή να συμπεριλάβει τον άξονα Ελλάς – Κύπρος - Ισραήλ.

Τα Δυτικά ζωτικά συμφέροντα στην Αφρική πλήτονται διαρκώς, επ' ωφελεία κυρίως της Κίνας, Ρωσίας και Τουρκίας. Τα πραξικοπήματα στο Μάλι (2020), Τσαντ (2021), Μπουργκίνα Φάσο (τρεις φορές εντός του 2022) και Νίγηρα (2023) και η μερική αποχώρηση των Δυτικών επιβεβαιώνουν το γεγονός. Στην Αφρική συνυπάρχουν πολλαπλές πηγές αστάθειας, με ότι αυτό σημαίνει για το μέλλον της γηράσκουσας Ευρώπης ιδιαίτερα από την αναμενόμενη ραγδαία αύξηση της μαζικής παρανόμου μεταναστεύσεως πληθυσμών. Τα πλέον των 25 εκ. μεταναστών στην Ευρώπη από Αφρική και Ασία προκαλούν ζητήματα κοινωνικής συνοχής, ασφαλείας (επιρροή επ' αυτών από ξένα κέντρα) και απειλείται η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση λόγω ανόδου ακραίων πολιτικών κομμάτων κ.λπ.. Κύριο αίτιο των επιπτώσεων αυτών αποτελεί η διαφορά αξιακού κώδικα της πλειοψηφίας των εν λόγω μεταναστών (θεοκρατία έναντι κοσμικού κράτους) η οποία καθιστά λίαν δυσχερή την αφομοίωσή τους.

Σύμφωνα με τις ενδείξεις η ιδιαίτερως δαπανηρή σύγκρουση στην Ουκρανία θα συνεχισθεί και εντός του 2024. Τυχόν αποτυχία της ουκρανικής αντεπιθέσεως θα δοκιμάσει την Δυτική συνοχή, ενώ η επιτυχία της αναμένεται να κλιμακώσει την σύγκρουση σε επικίνδυνο επίπεδο. Σε ενδεχόμενες διαπραγματεύσεις των δύο πλευρών η Ουκρανία θα πρέπει να είναι αρκούντως ισχυρή ώστε να θέτει όρους για ένα μέλλον δίχως νέες εισβολές, διαφορετικά ουδείς μπορεί να προβλέψει τα όρια των ηγεμονικών ρωσικών φιλοδοξιών στην Ευρώπη. Το αποτέλεσμα των εκλογών του 2024 στις ΗΠΑ, καθώς και το ενδεχόμενο ρωσικής στρατιωτικής παρουσίας στην αμερικανική ήπειρο, θα είναι καθοριστικά για τις περαιτέρω εξελίξεις.

Οι εύθραυστες ισορροπίες στα Βαλκάνια δικαιολογούν τον τίτλο τους ως «η πυριταποθήκη της Ευρώπης». Οι ιστορικές αντιπαλότητες, οι εθνικές και θρησκευτικές μειονότητες, το ακραίο Ισλάμ, η δυσλειτουργίες του κράτους δικαίου και η διαφθορά, τα κρατικά ηγεμονικά επεκτατικά οράματα και τα συμφέροντα περιφερειακών και μεγάλων δυνάμεων στην περιοχή συνθέτουν ένα επικίν-

Οι Γεωπολιτικές ισορροπίες της ευρύτερης Α. Μεσογείου

Του Αντιναυάρχου ε.α. Β. Μαρτζούκου ΠΝ

Επιτίμου Διοικητού ΣΝΔ, Αντιπροέδρου ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

δυνο περιβάλλον το οποίο απομακρύνει χρονικά την ένταξη κρατών της περιοχής στους Δυτικούς θεσμούς.

Η μακρά επανάπαυση της Ευρώπης στην εξάρτηση από τους ρωσικούς υδρογονάνθρακες δοκιμάζει σήμερα την ενεργειακή της ασφάλεια μετά την ρωσική εισβολή στην Ουκρανία. Η πράσινη μετάβαση αποτελεί θεμιτό αλλά δαπανηρό και μακροπρόθεσμο σκοπό. Έως τότε η Ευρώπη θα πρέπει να βελτιστοποιήσει τις εισαγωγές υδρογονανθράκων και να ελαχιστοποιήσει αποκλειστικούς προμηθευτές ή αποκλειστικές διαδρομές ενεργειακής διελύσεως, ιδίως μέσω αναξίπιστων κρατών τα οποία συχνά μετέρχονται εκβιαστικών μεθόδων προς επίτευξη των συμφερόντων τους.

ΕΥΡΥΤΕΡΗ Α. ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΤΙΚΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ:

Η κρίσιμη γεωπολιτική αξία της Α. Μεσογείου, εν μέσω τριών ηπείρων και σημαντικών θαλασσιών οδών επικοινωνίας, προκαλεί διακρατικούς ανταγωνισμούς. Σε αντίθεση με την περίοδο του Ψυχρού Πολέμου, την έλλειψη ολοκληρωμένης αμερικανικής στρατηγικής για την Α. Μεσόγειο και το εσφαλμένο πολιτικό μήνυμα εγκαταλείψεως της περιοχής έσπευσαν να εκμεταλλευθούν αντιδυτικές δυνάμεις, κρατικές και μη (π.χ. Ρωσία, Κίνα, Ιράν, ακραίο Ισλάμ κ.λπ.).

Η Ρωσία αποκτά μόνιμη αεροναυτική παρουσία στην Συρία ενώ το Ιράν επιδιώκει χερσαία γέφυρα επιρροής έως την Α. Μεσόγειο, μέσω Ιράκ, Συρίας και Λιβάνου, προσεγγίζοντας επικίνδυνα το Ισραήλ. Η Ρωσία με την Τουρκία διευκολύνουν το Αζερμπαϊτζάν κατά της Αρμενίας. Στην αστάθεια συμβάλλουν ισλαμικές τρομοκρατικές οργανώσεις αλλά και κρατικοί σπόνσορες αυτών οι οποίοι τις βοηθούν ή και μετακινούν χιλιάδες ακραία μέλη τους σε «πόλεμο δι' αντιπροσώπων» (π.χ. πρακτική της Τουρκίας στην Λιβύη). Κατά συνέπεια η Δυτική επένδυση σε αυταρχικά, επαμφοτερίζοντα, καιροσκοπικά ή δομικώς διαφοροποιημένα κράτη αποτελεί κίνηση υψηλού ρίσκου. Οι πολύπλευρες σχέσεις με το σύνολο των κρατών της περιοχής εξυπηρετούν την Δύση αλλά η ανάθεση ρόλου και ελέγχου στην περιοχή θα πρέπει να αφορά κράτη πλήρως προσκείμενα προς αυτήν.

Η Ελλάδα δεν ανήκει απλώς στην Δύση, όπως έχει αποδείξει ιστορικά αλλά είναι η Δύση αφού η σχέση της με αυτήν δεν είναι συγκυριακή αλλά θεμελιωδώς αξιακή. Το γεγονός ότι ο ελληνισμός δεσπόζει γεωγραφικά στην Α. Μεσόγειο σχηματίζοντας συμπαγή γεωπολιτικό χώρο από την Κέρκυρα έως την Κύπρο αποτελεί ζωτικό Δυτικό πλεονέκτημα. Οι ελληνικές θάλασσες παρέχουν πρόσβαση σε τρεις ηπείρους και στις πλέον σημαντικές γραμμές επικοινωνιών. Οι ελληνικές νήσοι και η Κύπρος ελέγχουν την ευρύτερη περιοχή της Α. Μεσογείου. Η Σούδα κατέχει μοναδική στρατηγική θέση, ενώ η Αλεξανδρούπολη, Θεσσαλονίκη και Καβάλα συνδέονται μέσω των λιμένων τους με την ευρωπαϊκή ενδοχώρα, παρακάμπτοντας τα Στενά. Προφανή αξία έχουν οι λιμένες Πειραιώς αλλά και της Δ. Ελλάδος όπως των Πατρών, Κερκύρας και Ηγουμενίτσας.

Η θεοκρατική, αναθεωρητική και αυταρχική Τουρκία απομακρύνεται δομικά από την Δύση, ερχόμενη σε αντίθεση με αυτήν σε αρκετές περιοχές ενδιαφέροντος. Με τα πολιτικά εργαλεία του Παντουρανισμού, Πανισλαμισμού και Νεοθωμανισμού καθώς και με την επένδυση στην στρατιωτική ισχύ (ένοπλες δυνάμεις, αμυντική βιομηχανία, βάσεις σε επιλεγμένα κράτη κ.λπ.), η Τουρκία επιδιώκει την υλοποίηση των αποσταθεροποιητικών ηγεμονικών φι-

λοδοξιών της (επέκταση σε βάρος γειτόνων, ευρύτερη επιρροή). Είναι έκδηλη η τουρκική τάση προς στρατηγική αυτονομία, με ταυτόχρονη προσέγγιση της Ευρασίας και του Μουσουλμανικού κόσμου (στενές σχέσεις με Ρωσία, Κίνα, Πακιστάν, Ιράν, Αζερμπαϊτζάν, τουρκόφωνα κράτη Κ. Ασίας, Αδελφοί Μουσουλμάνοι, Χαμάς, Ισλαμικό Κράτος, παραστρατιωτικές ισλαμικές οργανώσεις στην Συρία, ισχυρή διείσδυση στην Αφρική και Μ. Ανατολή, απόπειρες προσεγγίσεως BRICS και SCO κ.λπ.). Η Τουρκία είναι παρούσα και στην Ευρώπη με εκατομμύρια Μουσουλμάνων Τούρκων ή Μουσουλμάνων μεταναστών επί των οποίων επιδρά και κατευθύνει την ψήφο και την συμπεριφορά τους. Με τον τρόπο αυτό η Τουρκία δύναται να ασκεί εκβιαστικά την πολιτική της (π.χ. ένταξη Σουηδίας στο ΝΑΤΟ έναντι αεροσκαφών F16, μη εργαλειοποίηση μεταναστών έναντι χρημάτων, ενταξιακή πορεία στην ΕΕ άνευ πληρώσεως κριτηρίων, εξάλειψη κυρώσεων κατά Τουρκίας παρά την παραβίαση κανόνων και την φιλορωσική της πολιτική κ.λπ.).

Μέρος των Δυτικών κέντρων λήψεως αποφάσεων διατηρεί την ψευδαίσθηση ότι η Τουρκία εξακολουθεί να είναι απαραίτητη ως ανάχωμα κατά της Κίνας και της Ρωσίας. Στο πλαίσιο αυτό οι ΗΠΑ ανέχονται και κατευνάζουν την Τουρκία, τραυματίζοντας το κύρος τους. Προβληματίζει η χρονική σύμπτωση των επικείμενων αποφάσεων για ένταξη της Σουηδίας στο ΝΑΤΟ, με το ζήτημα αποκτήσεως αεροσκαφών F16 νίπερ από την Τουρκία και την συνάντηση των Υπουργών Μπλίνκεν και Φιντάν την ίδια ημέρα ασκήσεως δικαστικής διώξεως και διαπομπείσεως του Γερουσιαστού Μενέντεζ τον οποίον ο Πρόεδρος Ερντογάν κατηγορούσε προσφάτως. Η Δύση δεν θα πρέπει να υποκύπτει σε απειλές και εκβιασμούς από την Τουρκία όταν στην τελευταία σοβούν σημαντικά εσωτερικά προβλήματα όπως η οικονομία, τα ανθρώπινα δικαιώματα, το κράτος δικαίου και κυρίως το διαρκές Κουρδικό ζήτημα, των δεκάδων εκατομμυρίων Κούρδων.

Η τουρκικές επεκτατικές φιλοδοξίες απειλούν ευθέως την Ελλάδα και την Κύπρο, ενώ καθυστερούν την προώθηση των ενεργειακών εξελίξεων στην Α. Μεσόγειο. Μοναδική βάση καθορισμού του τρόπου συμμετοχής εκάστου κράτους της περιοχής αποτελεί το Διεθνές Δίκαιο Θαλάσσης. Κάθε αυθαίρετη ενέργεια η οποία θέτει φραγμούς στην όλη ενεργειακή διαδικασία θα πρέπει να αντιμετωπίζεται δυναμικά από τους Διεθνείς Θεσμούς και την Δύση. Η όδευση της ενέργειας προς την Ευρώπη είναι σκόπιμο να πραγματοποιηθεί μέσω φιλικών Δυτικών υδάτων και φιλικών κρατών κατά τρόπο διασφαλίζοντα ότι ουδέν κράτος θα καταστεί αποκλειστικός κόμβος διελύσεως ενέργειας, με ανάλογη ευρωπαϊκή εξάρτηση.

Η μη δίκαιη και βιώσιμη λύση του Κυπριακού ζητήματος αποτελεί παράγοντα αστάθειας στην Α. Μεσόγειο και συνδέεται με την καθυστέρηση εκμεταλλεύσεως των υδρογονανθράκων της περιοχής επ' ωφελεία και της Ευρώπης. Η παράνομη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία το 2022 και η κατοχή εδαφών της, μοιάζει με την αντίστοιχη τουρκική εισβολή στην Κύπρο το 1974 και την έκτοτε παράνομη κατοχή του 37% του εδάφους της. Τα βασικά επιχειρήματα των δύο εισβολών είναι ταυτόσημα και εκτός πλαισίου Διεθνούς Δικαίου, όπως «η προστασία ομοεθνών», τα «ιστορικά δικαιώματα», η «απαίτηση δημιουργίας ζωτικού χώρου ασφαλείας» κ.λπ.. Η αξιοπιστία της Δυτικής ευαισθησίας για την Ουκρανία, δοκιμάζεται στην Κύπρο.

Η Τουρκία επιδιώκει την κυπριακή διχοτόμηση, τον έλεγχο του μισού Αιγαίου και της μισής ΝΑ Μεσογείου. Πόσο άραγε θα ευνοούσε τα Δυτικά συμφέροντα, καθώς και τα συμφέροντα των κρατών της περιοχής, η υλοποίηση αυτών των διεκδικήσεων από μία χώρα με περιφερειακές ηγεμονικές και πυρηνικές φιλοδοξίες σαν την Τουρκία; Στο πλαίσιο της ΕΕ και με την Κύπρο ως κράτος μέλος διασφαλίζεται πλήρως στην νήσο το κράτος δικαίου, η Δημοκρατία, καθώς και η ασφάλεια και ενημερία των Τουρκοκυπρίων. Το καθεστώς των κατοχικών στρατευμάτων, των εγγυήσεων και της πλήρους εξαρτήσεως των κατεχομένων εδαφών από την Τουρκία, διαιωνίζουν την αστάθεια, εισαγάγουν ανεπιθύμητους στην νήσο (π.χ. ηγεμονική Τουρκία, Ρωσία, ακραίο Ισλάμ, Ιράν κ.λπ.) και βλάπτουν τα Δυτικά γεωπολιτικά συμφέροντα (στρατιωτικά, εμπορικά, ενεργειακά). Το Κυπριακό παραμένει διεθνές θέμα εισβολής και κατοχής. Για την Ελλάδα η δίκαιη και βιώσιμη λύση του Κυπριακού πρέπει να αποτελεί αναπόσπαστο μέρος των ελληνοτουρκικών σχέσεων.

Επιδιώκονται οι ανοικτοί διάλογοι επικοινωνίας αλλά ένας αποτελεσματικός και όχι προσχηματικός διάλογος Ελλάδος – Τουρκίας προϋποθέτει απουσία τελεσιγράφων, απειλών και τετελεσμένων, σχετική ισορροπία συσχετισμού ισχύος, κοινή αποδοχή του Διεθνούς Δικαίου και Διεθνών Συνθηκών ως βάση συζητήσεως και επιπλέον για το Κυπριακό την πλήρη εφαρμογή του ευρωπαϊκού κεκτημένου. Εάν γίνουν «αμοιβαίες υποχωρήσεις» η Τουρκία θα παραιτηθεί από μέρος των μονομερών παρανόμων της διεκδικήσεων, ενώ η Ελλάδα από τα δικαιώματά της.

Το τρέχον «καλό κλίμα» (με Ελλάδα, Ισραήλ, Αίγυπτο κ.λπ.), κρίνεται ότι αποτελεί προσηγορική τουρκική τακτική έως ότου αποκομίσει από την Δύση το προσδοκώμενο όφελος (χρηματοδότηση, αεροσκάφη F16 ή και F35, κατάργηση της visa και τελωνειακό όφελος στην ΕΕ, επωφελή ΜΟΕ στο Αιγαίο, ενεργειακά οφέλη στην ΝΑ Μεσόγειο, ευνοϊκή λύση Κυπριακού κ.λπ.). Με δεδομένες τις δογματικά ανυποχώρητες μονομερείς Τουρκικές παράνομες διεκδικήσεις από Ελλάδα και Κύπρο, οι ελληνοτουρκικές σχέσεις παραμένουν σχέσεις μηδενικού αθροίσματος και κάθε διεθνής «εκδούλευση» ή πίεση προς «διάλογο», βλάπτει τα ελληνικά εθνικά συμφέροντα, επιτείνοντας την αστάθεια.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ:

Εάν η Δύση όπως την γνωρίζουμε επιθυμεί την επιβίωσή της θα πρέπει να προασπίσει με κάθε τρόπο το αξιακό της σύστημα (κυρίως Δημοκρατία, κοσμικό κράτος), να αντιμετωπίσει τον εκρηκτικό συνδυασμό δημογραφικού και μεταναστευτικού ζητήματος, να προασπίσει την ασφάλεια των εδαφών, θαλασσών και σφαιρών επιρροής της, την οικονομία, την ενεργειακή της ασφάλεια, τους πόρους, την τεχνολογία, καθώς και τις θαλάσσιες και χερσαίες οδούς επικοινωνίας της. Η «γέφυρα» μεταξύ Ινδοελληνικού και Ευρωατλαντικού και η θεώρηση της μεγάλης αυτής περιοχής ως ενιαίου γεωπολιτικού θεάτρου ασφαλείας είναι σκόπιμη. Η Δύση πρέπει να προωθήσει περαιτέρω την συλλογική ασφάλεια και να καλύψει περιφερειακά κενά ισχύος. Μετά την Ουκρανική εμπειρία η Ευρωπαϊκή αμυντική ολοκλήρωση θα πρέπει να επιταχυνθεί.

Η τεταμένη κατάσταση στην ευρύτερη Α. Μεσόγειο πρέπει να εξομαλυνθεί με αποφασιστική απομόνωση κάθε αποσταθεροποιητικού παράγοντος. Τα υποθαλάσσια κοιτάσματα της Α. Μεσογείου θα πρέπει να αξιοποιηθούν το ταχύτερο επ' ωφελεία της Ευρώπης και με ενεργειακές οδούσεις χαμηλού γεωπολιτικού ρίσκου. Οι εστίες αστάθειας στην Α. Μεσόγειο θα πρέπει να ελεγχθούν (π.χ. απομάκρυνση ξένων στρατευμάτων και παραστρατιωτικών από τις Β. ακτές της Αφρικής και της Μ. Ανατολής, δίκαιη και βιώσιμη επίλυση Κυπριακού, απομόνωση αναθεωρητικών κρατών που ασκούν πειθαναγκαστική πολιτική, πά-

ταξη ισλαμικής τρομοκρατίας, εξάλειψη διακινήσεως ανθρωπίνων ψυχών κ.λπ.).

Η ΕΕ, ως άμεσα ενδιαφερόμενη, οφείλει να δραματίσει ενεργό και δυναμικό ρόλο τόσο στο ενεργειακό όσο και στο Κυπριακό ζήτημα το οποίο συνδέεται με κράτος μέλος της. Οι άζονες στρατηγικής συνεργασίας μεταξύ κρατών είναι θεμιτοί εφ' όσον εδράζονται στο Διεθνές Δίκαιο και τις Διεθνείς Συνθήκες.

Η Ελλάς διατηρεί σταθερά αγαστές σχέσεις με όλα τα κράτη της ευρύτερης περιοχής της Α. Μεσογείου. Εξαιρεση αποτελεί η απειλητική, επεκτατική Τουρκία με την οποία διατηρούνται ανοικτοί διάλογοι επικοινωνίας αλλά αναμένεται η συμμόρφωση και ο σεβασμός της χώρας αυτής προς το Διεθνές Δίκαιο, καθώς και η προσαρμογή της στο πνεύμα καλής γειτονίας. Η εξέχουσα γεωγραφική θέση της Ελλάδος είναι δυνατόν να την καταστήσει κόμβο εκπληρώσεως δυτικών συμφερόντων στην ευρύτερη περιοχή (από την Α. Ευρώπη έως τον Ινδικό ωκεανό).

Ως μέρος της ΕΕ και του ΝΑΤΟ και ενταγμένη δομικά στους Δυτικούς θεσμούς, η Ελλάς είναι δυνατόν να καταστεί υποδοχέας, παραγωγός και αναδιανομέυς ασφαλείας αλλά και ενέργειας. Το γεωπολιτικό μέγεθος, η στρατιωτική δυνατότητα και η συμμετοχή σε ισχυρές συμμαχίες επιτρέπουν στην Ελλάδα να συνδιαμορφώσει τις ευρύτερες περιφερειακές εξελίξεις. Σε κάθε περίπτωση η Ελλάς ως χώρα status quo, αναμένει την απαιτούμενη στήριξη και αρωγή από την Δύση αφού διακυβεύονται κοινά συμφέροντα και επιπλέον οι επιδιώξεις της βασίζονται στο Διεθνές Δίκαιο. Ειδικά για την επίλυση του Κυπριακού ζητήματος αναμένεται ότι η Δύση θα επιδείξει ανάλογη ευαισθησία με αυτήν που δικαιολογημένα επέδειξε προς την Ουκρανία μετά την παράνομη Ρωσική εισβολή. Τέλος θα πρέπει η Ελλάς, αφού προσδιορίσει τα εθνικά της συμφέροντα και τους εθνικούς σκοπούς, να διαμορφώσει μία αυτόφωτη εθνική αποτρεπτική στρατηγική την οποία να επικοινωνήσει προς κάθε κατεύθυνση, λαμβάνοντας το ταχύτερο όλα τα απαιτούμενα εθνικά μέτρα για την εκπλήρωσή της και αξιοποιώντας τις υφιστάμενες συμμαχίες.

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ - ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ ΞΕΝΟΓΛΩΣΣΗ

1. Barkey J. Henry "Erdogan the Survivor. Washington Needs a New Approach to Turkey's Improviser in Chief", Foreign Affairs, September/October 2023, August 17, 2023
 2. Bastian Jeans "China in the Eastern Mediterranean", Interview, May 23, 2023
 3. Capsaskis Constantine "Moscow's Strategic Obsession with the Eastern Mediterranean: Lessons from pre-Cold War history", June 17, 2022
 4. Makovsky Alan "Opportunities and Challenges in the Eastern Mediterranean: Examining U.S. interests and Regional Cooperation", (Testimony before the House Committee on Foreign Affairs), May 2, 2022.
 5. Marketos N. Thrassy "Eastern Mediterranean Energy Geostategy on Proposed Gas Export Routes", Fondation pour la recherche strategique, 4 July 2018
 6. Shapiro J., Aidintasbas A., "Erdogan's Post – Western Turkey", Foreign Affairs, August 11, 2023
 7. Yegin Mehmet "United States Policy in the Eastern Mediterranean", from the journal "Comparative Southeast European Studies", published online 2022 – 10 – 11, published in Print 2022 – 09 – 27
- #### ΕΛΛΗΝΙΚΗ
1. Καμπουριδής «Η Τουρκία παγκόσμιο κέντρο εκβιασμού», 09-07-2023
 2. Ήφαιστος Π. «Αυτοκτονία του Ενός Δεκάτου του Ελληνισμού στην Κύπρο με ΔΔΟ», simerini.sigmalive.com, 06 –08 - 2023
 3. Λάβδας Κ. «Πλεονεκτήματα και Ευκαιρίες στην Ανατολική Μεσόγειο και την Δύση», 06 – 08 – 2023
 4. Λαυρέντζος Α. «Γιατί η Συνεχμετάλλευση είναι Ολέθρια Επιλογή για την Ελλάδα», 26 – 07 - 2023
 5. Λουκόπουλος Κ. «Το Νέο Παιχνίδι στην Λιβύη με την Τουρκία ξανά σε Κεντρικό Ρόλο», 26 – 08 – 2023
 6. Μάζης Ι. «Θεωρητική και Κριτική Ανάλυση του Ε/Τ Διαλόγου μετά την Περίοδο της Παραισθήσεως περί υφέσεως των σεισμών», Θέρος 2023
 7. Φιντικάκης Γ. «Το Νήμα με το Κάιρο Ξαναπιάνει η Αθήνα – Η Σφήνα της Τουρκίας», Άμυνα και Διπλωματία, 02 – 08 - 2023

Παίζοντας με την θητεία και τις ένοπλες δυνάμεις

Του Αντιναυάρχου ε.α. Β. Μαρτζούκου ΠΝ
Επιτίμου Διοικητού ΣΝΔ, Αντιπροέδρου ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Δυστυχώς τον τελευταίο καιρό εκπρόσωποι του πολιτικού συστήματος ομιλούν με περίσσεια ευκολία περί αποτροπής της Τουρκίας και ταυτόχρονα εκφράζουν απόψεις για την στρατιωτική θητεία οι οποίες αναιρούν πλήρως τον πρώτο τους ισχυρισμό.

Ο νέος αρχηγός του ΣΥΡΙΖΑ Κος Σ. Κασσελάκης, σύμφωνα με δήλωσή του εκπροσωπεί την «πατριωτική αριστερά» και συντάσσεται με την αποτροπή έναντι της Τουρκίας. Θέτει εν τούτοις θέμα καταργήσεως της θητείας και μετατροπής της σε κοινωνική θητεία ενώ στην πρώτη γραμμή θα ευρίσκονται μόνιμα στελέχη. Όταν το κράτος πασχίζει μετά βίας να προσλάβει λίγες χιλιάδες νοσηλευτών και πυροσβεστών, δύναται άραγε να προσλάβει κατ' ελάχιστον 250.000 μόνιμους στις ένοπλες δυνάμεις (ΕΔ), οι οποίοι προβλέπεται να ανακαλούνται από την εφεδρεία σε περίπτωση συγκρούσεως με την Τουρκία; Εάν όχι οι εναλλακτικές λύσεις είναι είτε να επιστρατεύσει αστράτευτους και ανίδεους νέους της «κοινωνικής θητείας» είτε να μειώσει τους αριθμούς των ΕΔ, με προφανή κατάρρευση της αποτροπής. Πέρα από αριθμούς η θητεία εκπέμπει το συνεκτικό πολιτικό και κοινωνικό μήνυμα ότι η επιβίωση της Ελλάδος αποτελεί λαϊκή υπόθεση που αφορά κάθε ελληνική οικογένεια.

Οι μόνιμοι αναλαμβάνουν την οργάνωση και την εκπαίδευση των Ελλήνων πολιτών, προκειμένου να πράξουν το ύψιστο καθήκον τους στα κοινά, όπως επιτάσσει ο όρκος τους από την αρχαιότητα έως σήμερα.

Ο Υφυπουργός Άμυνας Κος Ι. Κεφαλογιάννης σε πρόσφατη συνέντευξή του υποστηρίζει ότι κοινός σκοπός του ιδίου και του ΥΠΕΘΑ Κου Δένδια είναι η θητεία (των μόλις 9 μηνών) να καταστεί ιδιαίτερα παραγωγική περίοδος με επιμόρφωση και απόκτηση πιστοποιημένων γνώσεων και δεξιοτήτων. Προηγουμένως ο Κος Δένδιας ανακοίνωσε ένα δαπανηρό πρόγραμμα επιδόσεως tablets στους στρατευμένους.

Είναι βέβαιον ότι αμφότεροι γνωρίζουν καλά ότι μία αναμέτρηση με την Τουρκία δεν θα γίνει σε μορφή κουίζ γνώσεων και δεξιοτήτων, ούτε με play station.

Η αναμέτρηση θα κριθεί στο φρόνημα, το ηθικό, την γνώση του υλικού, την ετοιμότητα, την μαχητική ικανότητα ως αποτέλεσμα ρεαλιστικής

και σκληρής εκπαίδευσης, στην οργάνωση, την διοίκηση, τους εξοπλισμούς, την τεχνολογία, τις ποσότητες και την υποστήριξη.

Δυστυχώς η επιζήμια ασυνέχεια στις ΕΔ (όπως και στο υπόλοιπο κράτος) συνεχίζεται και ελλείπει στρατηγικής η εκάστοτε πολιτική ηγεσία θέτει δικά της «οράματα» αναιρούντα προηγούμενα και μετατρέποντας τα βήματα εμπρός σε διαρκές σημειωτόν.

Η ουσία στην θητεία είναι απλή αλλά ουδείς τολμά να την αγγίξει λόγω πολιτικού κόστους. Η οξεία υπογεννητικότητα κυρίως, καθώς και οι «σπουδές στο εξωτερικό» ή και οι «ανίκανοι θητείας» προκαλούν χαμηλή απόδοση στρατευσίμων σε αριθμούς. Όταν μία στρατιωτική μονάδα είναι βαρέως υποστελεχωμένη ο καθημερινός υποχρεωτικός φόρτος εργασίας (π.χ. ασφάλεια, συντήρηση, σίτιση κ.λπ.), απαιτεί την αξιοποίηση και του τελευταίου στρατιώτη, αφήνοντας ελάχιστο χρόνο για εκπαίδευση. Η εννεάμηνη θητεία κρίνεται ως χρονικά ανεπαρκής για την επιχειρησιακή εκπαίδευση του προσωπικού. Ορισμένες θέσεις υπηρεσίας στρατευσίμων (π.χ. γραφεία σε επιτελεία, αποθήκες, ΚΨΜ κ.λπ.) δεν παρέχουν ευκαιρίες επιχειρησιακής εκπαίδευσης. Επιπλέον δεν υπάρχει ολοκληρωμένο και αποτελεσματικό σύστημα εκπαίδευσης εφέδρων με αποτέλεσμα μεγάλο μέρος των πρώην στρατευμένων να χάνουν σταδιακά την επαφή με τις ΕΔ.

Εάν κάποιος Υπουργός Άμυνας θα ήθελε πραγματικά να αφήσει την σφραγίδα του, θα έπρεπε να κινηθεί στις ακόλουθες κατευθύνσεις:

Αύξηση θητείας βάσει επιχειρησιακών απαιτήσεων. Θητεία από 18 -19 ετών (δυνατότητα συμμετοχής σε πανελλήνιες, εκτέλεση θητείας και έπονται οι σπουδές).

Υποχρεωτική συμμετοχή των θηλέων στην θητεία (εξαιρέση για τις μητέρες). Μικρό μέρος της θητείας τους, δυνατόν να είναι κοινωνική εργασία. Σκοπός του μέτρου είναι η στελέχωση των μονάδων πρώτης γραμμής να φθάνει το 100%, καθώς και η εφαρμογή της ισότητας των φύλων.

Προσδιορισμός και καταγραφή (check of list) των κατ' ελάχιστον απαιτήσεων γνώσεων και επιχειρησιακής εκπαίδευσης ανά μήνα θητείας (αναλόγως ειδικότητας) και αυστηρή εφαρμογή αυτών, ανεξαρτήτως τόπου και υπηρεσίας του

στρατευμένου.

Θέσπιση και εφαρμογή αποτελεσματικού συστήματος εκπαίδευσης του συνόλου της εφεδρείας (υπάρχουν αρκετά μοντέλα προς μίμηση σε σειρά κρατών).

Αύξηση λειτουργικών δαπανών των ΕΔ, ώστε να καλύπτονται τα ανωτέρω (αύξηση θητείας, εκπαίδευση στρατευσίμων, σύστημα εκπαίδευσης εφεδρείας κ.λπ.).

Να εξετασθούν θέματα σταδιοδρομίας (βαθμοί, εξέλιξη, υπηρεσίες, απολαβές αξιωματικών και υπαξιωματικών) ΕΔ ετέρων ευρωπαϊκών κρατών και να γίνουν σχετικές μεταρρυθμίσεις.

Γενναίες δαπάνες κατά προτεραιότητα στα επόμενα 15 έτη στο εξοπλιστικό πρόγραμμα των ΕΔ, στην επένδυση σε έρευνα και καινοτομία και στην εγχώρια αμυντική βιομηχανία. Σύντομα μέρος των δαπανών θα επιστραφεί και νέοι επιστήμονες θα παραμείνουν στην χώρα, εάν η αμυντική τεχνολογία αντιμετωπισθεί ως αναπτυξιακός πυλώνας.

Στα ανωτέρω θα πρέπει το Υπουργείο Παιδείας να συνδράμει καθοριστικά με την αύξηση των ωρών στις ανθρωπιστικές σπουδές. Τα μαθήματα γλώσσας, Ιστορίας, φιλοσοφίας θα πρέπει να είναι κύρια μαθήματα σε όλες τις βαθμίδες. Σκοπός είναι η γαλούχηση ενσυνειδήτων Ελλήνων πολιτών. Άνευ των μαθημάτων αυτών ο νέος Έλληνας δυνατόν να είναι άριστος τεχνοκράτης αλλά να αγνοεί το παρελθόν και το παρόν του, να μην διαθέτει συλλογική εθνική συνείδηση και κατά συνέπεια να μην έχει κίνητρο να στρατευθεί αφού θα είναι απλώς ένας παγκοσμιοποιημένος «πολίτης του κόσμου». Η μερική έστω επάνοδος των ανθρωπιστικών σπουδών (με κατάλληλους διδάσκοντες εκπαιδευτικούς) θέτει αξίες και πρότυπα τέτοια ώστε να ελαχιστοποιείται η εγκληματική και επικίνδυνη βία των ανηλίκων και η νεανική τους ενέργεια να διοχετεύεται προς δημιουργικές κατευθύνσεις.

Η στρατιωτική ισχύς δεν απαιτείται μόνο στις κρίσεις και τους πολέμους. Σε καιρό ειρήνης ουδείς διπλωμάτης δύναται να διαπραγματευθεί σοβαρά επί εθνικών θεμάτων, εάν πίσω του δεν υπάρχει αποτρεπτική στρατιωτική ισχύς. Στην αποτροπή συμβάλλουν ασφαλώς και οι συμμαχίες αλλά μόνο με την εθνική στρατιωτική ισχύ

είναι δυνατόν να χαραχθεί εθνική στρατηγική (διαφορετικά η δήθεν εθνική στρατηγική θα εξυπηρετεί τα συμφέροντα των εκάστοτε «προστατών», λόγω εξαρτήσεως). Η αποτροπή δεν αποτελεί σχετικό μέγεθος ώστε να καθίσταται αντικείμενο κατηλείας.

Έχω επισημάνει και στο παρελθόν ότι για την απειλή της Τουρκίας, αποτροπή υπάρχει όταν πληρούνται ταυτόχρονα τα ακόλουθα:

Οι ημέτερες δυνάμεις επί της Κύπρου αντιμετωπίζουν επιτυχώς τις αντίπαλες δυνάμεις επί της νήσου.

Οι αεροναυτικές δυνάμεις Ελλάδος και Κύπρου απαγορεύουν την ενίσχυση της Κύπρου από την Τουρκία.

Οι ΕΔ αντιμετωπίζουν επιτυχώς τις τουρκικές δυνάμεις στο Αιγαίο, Ιόνιο, Κρητικό και Έβρο.

Οι ΕΔ διασφαλίζουν την ασφάλεια στα βόρεια σύνορα και στο εσωτερικό της χώρας με την συνδρομή των Σωμάτων Ασφαλείας.

Οτιδήποτε λιγότερο των ανωτέρω δεν συνιστά αποτροπή, όσο και εάν κραυγάζουμε, όσο και εάν φαντασιωνόμαστε αφού αποτροπή συνιστά αυτό που πιστεύει ο αντίπαλος ότι είμαστε.

Με απειλή την Τουρκία, δεν υπάρχουν εύκολες λύσεις. Στο μείζον αυτό εθνικό θέμα κάθε ορθή επιλογή ενέχει πολιτικό κόστος. Στα δύσκολα όμως κρίνονται οι άξιες πολιτικές ηγεσίες.

Ο πραγματικός ηγέτης δεν χαϊδεύει ώτα, ούτε καθίσταται διαχειριστής των δημοσκοπήσεων της κοινής γνώμης.

Εάν ο Ε. Βενιζέλος απεφάσιζε βάσει δημοσκοπήσεων η Ελλάς δεν θα είχε συμμετάσχει στους Βαλκανικούς πολέμους και στον Α'ΠΠ. Ο ηγέτης αυτός, που είχε μεταφράσει τον «Πελοποννησιακό Πόλεμο» του ρεαλιστού Θουκυδίδου, είχε ως μοναδικό γνώμονα τα εθνικά συμφέροντα και προχώρησε σχεδόν τυχοδιωκτικά σέρνοντας πίσω του τον λαό και όχι συρόμενος από αυτόν, δημιουργώντας έτσι την νέα Ελλάδα του Αιγαίου με τα νέα χερσαία σύνορα πολύ πέραν της Θεσσαλίας.

Εναπόκειται στις σύγχρονες πολιτικές ηγεσίες αναλόγως του σθένους των, να υιοθετήσουν την ορθή κατεύθυνση ενεργειών πριν είναι αργά.

01 – Οκτωβρίου – 2023

"A nation that makes a great distinction between its scholars and its warriors will have its laws made by cowards and its wars fought by fools."

Thucydides

Στρατηγικός Αιφνιδιασμός: Από τη Γάζα στο Αιγαίο

Του Αντιστρατήγου ε.α. Παναγιώτη Γκαρτζονίκα

Η τρομοκρατική επίθεση της Χαμάς εναντίον του Ισραήλ επανέφερε στο προσκήνιο τον στρατηγικό αιφνιδιασμό. Και μάλιστα με τρόπο εντυπωσιακό, επειδή συνέπεσε μετά από 50 χρόνια με τον αιφνιδιασμό που είχε υποστεί το Ισραήλ το 1973, με την ταυτόχρονη επίθεση Αιγύπτου και Συρίας. Η τελευταία επίθεση δημιούργησε τεράστια αισθήση παγκοσμίως, επειδή οι υπηρεσίες πληροφοριών του Ισραήλ θεωρούνταν από τις κορυφαίες.

Σύμφωνα με τον εμπειρογνώμονα Richard Betts, «στρατηγικός αιφνιδιασμός προκύπτει στο βαθμό που το θύμα δεν αντιλαμβάνεται εάν, πότε, πού, ή πώς θα επιτεθεί ο αντίπαλος». Η προληπτική επίθεση, η οποία αποσκοπεί με τη χρησιμοποίηση του αιφνιδιασμού να εξασφαλίσει ένα σημαντικό αρχικό πλεονέκτημα, ταυτίζεται στην ουσία με τον στρατηγικό αιφνιδιασμό. Άλλωστε, οι περισσότεροι σύγχρονοι πόλεμοι αρχίζουν με προληπτική επίθεση, χωρίς να κηρύσσονται. Ωστόσο, ο αιφνιδιασμός έχει εφαρμογή όχι μόνο στο στρατηγικό, αλλά και σε επιχειρησιακό και τακτικό επίπεδο. Δεν είναι τυχαίο ότι ο αιφνιδιασμός συμπεριλαμβάνεται στις αρχές του πολέμου όλων των δυτικών στρατών.

Ο αιφνιδιασμός επιτρέπει στην πλευρά που τον επιτυγχάνει να συγκεντρώσει απαραίτητες υπέρτερες δυνάμεις στο αποφασιστικό σημείο και να καταλάβει τον αντίπαλο απροετοίμαστο με όρους χρόνου, τόπου, μεθόδου ή νέων τεχνολογιών. Ο αιφνιδιασμός, επιτρέπει την καταστροφή μεγάλου ποσοστού εχθρικών δυνατοτήτων με χαμηλό κόστος ή με μικρότερη ταχύτητα, με αποτέλεσμα να λειτουργεί ως πολλαπλασιαστής ισχύος. Κάποιες φορές, ο αιφνιδιασμός παρέχει στην ασθενέστερη πλευρά την μόνη ελπίδα να αντισταθμίσει τις αδυναμίες της και τη μοναδική ευκαιρία να υπερνικήσει ισχυρότερο αντίπαλο. Για να πετύχει ο αιφνιδιασμός είναι απαραίτητη η μυστικότητα, καθώς και η εκτεταμένη παραπλάνηση.

Ένας άλλος σημαντικός μελετητής του αντικειμένου, ο Michael Handel, παρατήρησε πως μολονότι ο αιφνιδιασμός ήταν πάντα δυνατός στο τακτικό επίπεδο, η δυνατότητα εφαρμογής του στο στρατηγικό επίπεδο είναι φαινόμενο του 20ού αιώνα. Ο Clausewitz, γράφοντας στις αρχές του 19ου αιώνα, θεωρούσε πως ο αιφνιδιασμός σπάνια θα μπορούσε να είναι εξαιρετικά επιτυχής. «Επομένως, θα ήταν λάθος να θεωρήσουμε τον αιφνιδιασμό ως βασικό στοιχείο της επιτυχίας στον πόλεμο».

Νέα στρατηγική θεώρηση

Με την έναρξη του 20ού αιώνα, η αυξημένη ευκινησία, η ταχύτητα, και το βεληνεκές που επιτεύχθηκαν με την εισαγωγή των σιδηροδρόμων, της μηχανοκίνησης και κυρίως με την αεροπορία και τους βαλλιστικούς πυραύλους έχουν καταστήσει εφικτή την επίτευξη του αιφνιδιασμού και στο στρατηγικό επίπεδο. Ο στρατηγικός αιφνιδιασμός όχι μόνο έγινε εφικτός, αλλά έγινε και πολύ δύσκολο να προληφθεί, παρά τη σημαντική βελτίωση στις δυνατότητες των πληροφοριών.

Αυτό αποδεικνύεται από τις παρακάτω περιπτώ-

σεις: τη γερμανική εισβολή στη Σοβιετική Ένωση (1941), την ιαπωνική στο Pearl Harbor (1941), την εισβολή της Βόρειας στη Νότια Κορέα (1950), την κοινή βρετανο-γαλλο-ισραηλινή επίθεση στην Αίγυπτο (1956), την ισραηλινή προληπτική επίθεση εναντίον της Αιγύπτου που άρχισε τον Πόλεμο των Έξι Ημερών (1967), την αιγυπτοσυριακή επίθεση εναντίον του Ισραήλ (1973), την κατάληψη των Falklands από την Αργεντινή (1982), την προσάρτηση του Κουβέιτ από το Ιράκ (1990), και τις τρομοκρατικές επιθέσεις την 11η Σεπτεμβρίου 2001.

Ενώ τα αποτελέσματα του αιφνιδιασμού μπορεί να είναι συντριπτικά στην αρχή της σύγκρουσης, ο αιφνιδιασμός σπάνια αποδεικνύεται αποφασιστικός. Όπως σημειώνει ο Handel, «δεν υπάρχει θετική συσχέτιση μεταξύ της αρχικής επιτυχίας του στρατηγικού αιφνιδιασμού και του αποτελέσματος του πολέμου». Δύο παραδείγματα, με θετικά ως ένα σημείο αποτελέσματα στην έκβαση του πολέμου, είναι η καταστροφή της αιγυπτιακής αεροπορίας στο έδαφος στον Πόλεμο των Έξι Ημερών και το αποτέλεσμα του αραβοϊσραηλινού πολέμου το 1973.

Στην πρώτη περίπτωση, η καταστροφή της αιγυπτιακής αεροπορίας επηρέασε σημαντικά τη διεξαγωγή και το αποτέλεσμα του πολέμου. Ωστόσο, μακροπρόθεσμα, η περιφανής στρατιωτική νίκη δεν έλυσε το πολιτικό πρόβλημα και το Ισραήλ καλείται μέχρι σήμερα να διαχειριστεί το ζήτημα των κατεχομένων από το 1967 εδαφών. Στη δεύτερη περίπτωση, η Αίγυπτος που ξεκίνησε τον πόλεμο, υπέστη μάλλον στρατιωτική ήττα. Παρά ταύτα, κατάφερε να πάρει πίσω το Σινά, έστω με περιορισμούς, απεμπολώντας την ηγετική της θέση στον αραβικό κόσμο.

Το πρόβλημα των πληροφοριών

Το γεγονός ότι μία χώρα αιφνιδιάζεται δεν οφείλεται στην έλλειψη πληροφοριών αλλά στις αδυναμίες και τους περιορισμούς που έχει ο κύκλος των πληροφοριών. Συνοπτικά, ορισμένες από τις εξηγήσεις που έχουν δοθεί για αυτές τις αδυναμίες:

- Σήματα και παράσιτα. Οι πληροφορίες που συλλέγονται από μία υπηρεσία πληροφοριών χωρίζονται σε σωστές (σήματα) και λανθασμένες (παράσιτα). Μολονότι η κατηγοριοποίηση έχει θεωρητική αξία, στην πράξη είναι πολύ δύσκολο να ξεχωρίσεις τα σήματα από τα παράσιτα.
- Παραπλάνηση. Περίπλοκες επιχειρήσεις παραπλάνησης συνήθως προηγούνται του αιφνιδιασμού, αποσκοπώντας να αποκρύψουν τις προετοιμασίες, την κατεύθυνση και τον χρόνο της επίθεσης.
- Ορθές αντιλήψεις και παρανοήσεις. Η αντικειμενική και ακριβής εκτίμηση των πληροφοριών καθίσταται εξαιρετικά δύσκολη εξαιτίας των προκαταλήψεων εκείνων που τις ερμηνεύουν, όπως είναι οι ευσεβείς πόθοι, ο βαθμός γνώσης του αντιπάλου, η προβολή της δικής τους κουλτούρας, των ιδεολογικών πεποιθήσεων, του στρατιωτικού δόγματος και των προσδοκιών στον αντίπαλο.
- Προθέσεις και δυνατότητες. Οι πληροφορίες που συγκεντρώνονται αφορούν τις προθέσεις και τις δυνατότη-

τες του αντιπάλου. Παρότι αυτό ακούγεται απλό, στην πράξη είναι πολύ δύσκολο. Φυσικά είναι πολύ ευκολότερο να συλλέγεις πληροφορίες για τις δυνατότητες, ειδικά για τις μετρήσιμες, παρά για τις προθέσεις. Οι πολιτικές και στρατιωτικές προθέσεις είναι πολύ εύκολο να αποκρυβούν και να αλλάζουν την τελευταία στιγμή.

- Οργανωτική συμπεριφορά. Οι οργανισμοί τείνουν να αγνοούν πληροφορίες λόγω του κακού συντονισμού των διαφόρων υπηρεσιών, της αναζήτησης συναίνεσης και μείωσης των εσωτερικών εντάσεων.

Ο στρατηγικός αιφνιδιασμός

Στις 6 Οκτωβρίου 1973 το Ισραήλ δέχτηκε τη συνδυασμένη επίθεση Αιγύπτου και Συρίας. Ο αιφνιδιασμός δεν προκλήθηκε από έλλειψη πληροφοριών, το αντίθετο μάλιστα. Η πολιτική και η στρατιωτική ηγεσία του Ισραήλ και οι ιθύνοντες των πληροφοριών, είχαν σχηματίσει την πεποίθηση ότι η Αίγυπτος δεν θα προχωρούσε σε επίθεση, μέχρι να λύσει το πρόβλημα της αεροπορικής υπεροχής. Και η Συρία δεν θα εξαπέλυε επίθεση χωρίς την Αίγυπτο. Οι Ισραηλινοί δεν έλαβαν υπόψη τους το μέγεθος της ταπείνωσης που αισθάνθηκαν οι Άραβες, από την απώλεια των εδαφών τους το 1967, η οποία οδήγησε στην αποφασιστικότητά τους να τα επανακτήσουν.

Ο ισραηλινός στρατός μετά τον αρχικό αιφνιδιασμό συνήλθε και πέτυχε εντυπωσιακά επιχειρησιακά αποτελέσματα. Ο πόλεμος έφερε σεισμό στην ισραηλινή κοινωνία, η οποία είχε πιστέψει μετά το 1967 ότι δεν κινδύνευε πλέον και οδήγησε στην πτώση της κυβέρνησης. Είναι ενδιαφέρον, ότι η Επιτροπή Agranat που συγκροτήθηκε για να διερευνήσει τις ευθύνες, θεώρησε υπεύθυνους τον αρχηγό του επιτελείου, δύο υποστρατήγους, έναν ταξίαρχο και τρεις αντισυνταγματάρχες. Η πρωθυπουργός και ο υπουργός Άμυνας έμειναν στο απυρόβλητο με αποτέλεσμα να δημιουργηθούν αντιδράσεις.

Ερχόμενοι στις τρομοκρατικές επιθέσεις της 7ης Οκτωβρίου, η Χαμάς έπιασε κυριολεκτικά στον ύπνο το Ισραήλ, του οποίου η αποτροπή κατέρρευσε. Εκτιμάται ότι αυτή τη φορά όταν θα αποδοθούν ευθύνες, η πολιτική ηγεσία δεν θα μείνει στο απυρόβλητο. Η Χαμάς κατάφερε να προκαλέσει στο Ισραήλ σε μία ημέρα απώλειες, στρατιωτικών και αμάχων, που είναι σχεδόν οι μισές από τις απώλειες του πολέμου του 1973, που διήρκεσε 19 ημέρες. Επιπλέον η Χαμάς, υπονόμωσε τη φήμη ότι το Ισραήλ είναι περίπου άτρωτο από επιθέσεις μαζικής κλίμακας. Τέλος, επανέφερε στο προσκήνιο το Παλαιστινιακό, υπονομεύοντας ταυτόχρονα τις Συμφωνίες του Αβραάμ.

Το Ισραήλ το 1973 είχε να αντιμετωπίσει δύο τακτικούς στρατούς και τα κατάφερε με επιτυχία. Σήμερα, η κατάσταση είναι πιο περίπλοκη, με πολλά κινούμενα μέρη και πολλούς παίκτες στην περιοχή. Φυσικά δεν είναι η πρώτη φορά που το Ισραήλ αντιμετωπίζει τη Χαμάς. Τα τελευταία 15 χρόνια έχει πραγματοποιήσει στη Γάζα δύο χειρσαίες επιχειρήσεις, (2008 και 2014) και μία αεροπορική (2012).

Παρά ταύτα η στρατιωτική στρατηγική του Ισραήλ υπήρξε προβληματική. Αδυνατώντας να βρει πολιτική λύση στην παρατεταμένη σύγκρουση με τη Χαμάς, ακολούθησε τη στρατηγική που Ισραηλινοί αναλυτές έχουν

ονομάσει “κουρεύω το γρασίδι”. Δηλαδή στοχοποιώντας την ηγεσία των τρομοκρατικών οργανώσεων (μαζί και κάποιους αμάχους) και βομβαρδίζοντας τις υποδομές τους, απέβλεπε στο να διατηρήσει προσωρινά τη βία σε χαμηλά επίπεδα. Με αυτόν τον τρόπο το Ισραήλ κέρδιζε κάποιο χρόνο μέχρι την επόμενη μεγάλη επιχείρηση, πυροδοτώντας όμως τη ριζοσπαστικοποίηση των Παλαιστινίων.

Τα στρατηγικά διλήμματα του Ισραήλ

Το Ισραήλ σήμερα βρίσκεται σε αμηχανία για το ποια στρατηγική πρέπει να ακολουθήσει. Στρατιωτικά έχει τη δυνατότητα όχι μόνο να “κουρέψει το γρασίδι” αλλά και να σκάψει το χώμα κάτω από το γρασίδι. Ωστόσο, οποιαδήποτε επιχειρησιακή επιτυχία, εάν δεν συνδεθεί με μια πολιτική λύση για τους Παλαιστινίους, δεν πρόκειται να διαρκέσει. Επιπλέον, η στρατηγική τα προηγούμενα χρόνια έχει αναδείξει τη Χαμάς ως τον κύριο εκπρόσωπο των Παλαιστινίων, μετά την απαξίωση της Παλαιστινιακής Αρχής. Σε καθαρά στρατιωτικό επίπεδο, το Ισραήλ αντιμετωπίζει τέσσερις προκλήσεις:

- Πρώτον, η Χαμάς θα είναι προετοιμασμένη. Ακόμα και μία περιορισμένη εισβολή θα έχει κόστος.
- Δεύτερον, οι όμηροι προσθέτουν δυσκολίες σε οποιοδήποτε επιχειρησιακό σχέδιο.
- Τρίτον, το επιχειρησιακό περιβάλλον, κατοικημένος τόπος κι εκτεταμένο δίκτυο σπηλαίων, θέτει επιπρόσθετα προβλήματα στην ισραηλινή εκστρατεία.
- Τέταρτον, ο κίνδυνος για μέτωπο στο βορρά με τη Χεζμπολάχ αλλά και μια εξέγερση στη Δυτική Όχθη, θα πολλαπλασιάσουν τα προβλήματα.

Ελλάδα και στρατηγικός αιφνιδιασμός

Η Ελλάδα δέχτηκε στρατηγικό αιφνιδιασμό το 1974 με την τουρκική εισβολή στην Κύπρο. Εδώ δεν μάς ενδιαφέρουν οι συνωμοσιολογικές θεωρίες, ούτε αν ο Ιωαννίδης ήταν προδότης ή τον εξαπάτησαν. Η τουρκική εισβολή, όμως, δεν αναφέρεται στη βιβλιογραφία του στρατηγικού αιφνιδιασμού, πιστεύουμε για δύο λόγους: Αφενός απουσιάζουν οι εγχώριες στρατηγικές αναλύσεις της σύγχρονης ελληνικής πολεμικής ιστορίας, αφετέρου οι ξένοι μελετητές, κατεχόμενοι από στρατιωτικό οριενταλισμό, δεν θεωρούν τους πολέμους μας αρκετά σοβαρούς για να ασχοληθούν. Οι εξαιρέσεις επιβεβαιώνουν τον κανόνα.

Πάντως, Ελλάδα και Κύπρος δεν αισθάνθηκαν αρκετά μεγάλη την ταπείνωση για να ανακαταλάβουν το κατεχόμενο τμήμα της Κύπρου. Κάτι τέτοιο δεν ακούστηκε ποτέ ούτε ως μεμακρυσμένη προοπτική. Η Ελλάδα για τον στρατηγικό αιφνιδιασμό, που υλοποιείται επιχειρησιακά με το πρώτο πλήγμα, χρειάζεται να είναι προετοιμασμένη για να μην αιφνιδιαστεί πάλι.

Επιθετικά, χρειαζόμαστε καινοτόμες επιχειρησιακές αντιλήψεις για να χρησιμοποιηθούν ταυτόχρονα, διαδοχικά ή εναλλακτικά, χωρίς να στηριζόμαστε μόνο σε μία. Για τις παραμέτρους του πρώτου πλήγματος έχουμε επιχειρηματολογήσει σε παλιότερο άρθρο. Τέλος, θεωρούμε ότι η Ελλάδα χρειάζεται να επανεξετάσει την υπερβολική της εξάρτηση από το δόγμα της αποτροπής. Η αποτροπή δεν είναι πανάκεια και η λειτουργία της σε συμβατικό (μη πυρηνικό) περιβάλλον είναι προβληματική.

SIpress.gr

Δυσοίωνα το Μέλλον του Κυπριακού Ελληνισμού

τού Αντιστρατήγου ε.α. Φοίβου Κλόκκαρη

Η Τουρκία μετά την εισβολή τό 1974, την κατάληψη τού βορείου τμήματος τής Κύπρου και τήν κατοχή του επί μισό αιώνα, συνεχίζει την επιθετική και επεκτατική πολιτική της, με στόχο τον στρατηγικό έλεγχο όλης της νήσου. Τα ΗΕ παραμένουν απαθή στην κατάφωρη παραβίαση τού διεθνούς δικαίου από την Τουρκία, ο Ελληνισμός αποτυγχάνει να αναχαιτίσει την τουρκική επιθετικότητα και η εθνική ασφάλεια τής Κυπριακής Δημοκρατίας(ΚΔ)παρουσιάζει μεγάλη τρωτότητα. Οι συντελεστές τής στρατιωτικής, διπλωματικής και δημογραφικής ισχύος της είναι αποδυναμωμένοι.

Στρατιωτικός τομέας: Η Τουρκία όχι μόνο περιφρονεί τα ψηφίσματα τού ΣΑ/ΗΕ για απομάκρυνση τών ξένων στρατευμάτων από την Κύπρο, αλλά εκσυγχρονίζει συνεχώς τις Τουρκικές Δυνάμεις Κατοχής(ΤΔΚ) και τις ενισχύει με επιθετικά οπτικά συστήματα, προς εξυπηρέτηση των επεκτατικών στόχων της στο νησί. Στη νεκρή ζώνη προωθείται σταδιακά (Στροβίλια, Πύλα, Λήδρα Πάλλας (γήπεδο), Άγιος Δομέτιος, Δένεια, Σελέμανι κ.ά.) και διεκδικεί παράνομα μεγάλο τμήμα της. Στόν θαλάσσιο χώρο καταπατά τήν ΑΟΖ τής ΚΔ και στον εναέριο χώρο ακρωτηρίασε το FIR Λευκωσίας. Στη κλειστή περιοχή Αμμοχώστου, άρχισε παράνομο εποικισμό. Τα κατεχόμενα έχουν μετατραπεί σε ένα τεράστιο στρατιωτικό προγεφύρωμα: Ισχυρές ΤΔΚ επιπέδου Σώματος Στρατού, με προωθημένη διάταξη και επιθετικές δυνατότητες (μηχανοκίνητοι σχηματισμοί), έναρξη κατασκευής αεροναυτικής βάσης στη περιοχή Λευκόνοικο-Μπογάζι Τρικώμου, εξαγγελία κατασκευής σταθμού παρακολούθησης πλοίων στο Ακρωτήρι Αποστόλου Ανδρέα κ.ά.

Η αποτρεπτική ισχύς τής ΚΔ

Η ΚΔ είναι αποδυναμωμένη λόγω μεγάλης μείωσης τού χρόνου τής στρατιωτικής θητείας και τής ανεπάρκειας τών οικονομικών πόρων που διατίθενται για την άμυνα, με συνέπεια να επηρεασθεί αρνητικά το αξιόμαχο τής Εθνικής Φρουράς (ΕΦ). Η παρούσα κυβέρνηση τής ΚΔ, δεν αύξησε τον προϋπολογισμό για την άμυνα παρά την δέσμευσή της και με νομοσχέδιο που ψήφισε η βουλή, μείωσε τον συντελεστή τής έκτακτης εισφοράς για την άμυνα από 30% επί των τόκων στο 17% (είναι θλιβερό ότι μόνο 2 βουλευτές καταψήφισαν το νομοσχέδιο). Η στάση αυτή τής εκτελεστικής και νομοθετικής εξουσίας καταδεικνύει, ότι δεν έχει συνειδητοποιηθεί στο βαθμό που θα έπρεπε η επικινδυνότητα τής Τουρκικής απειλής και η αξία τής στρατιωτικής ισχύος ως τού βασικού συντελεστή παραγωγής ασφάλειας, απαραίτητης για την επιβίωση τού κράτους μας. Η πρόσφατη επίτευξη «συναντίληψης» τής ΚΔ και τών ΗΕ για την περιοχή του χ. Πύλα (όπου οι ΤΔΚ εγκατέστησαν παράνομα από το 1974 φυλάκιο εντός της νεκρής ζώνης), εκτιμάται ότι είναι λανθασμένη απόφαση τής κυβέρνησής μας και πρέπει να αναθεωρηθεί. Δεν διασφαλίζει το status quo στη νεκρή ζώνη και ουσιαστικά εξυπηρετεί την επιδίωξη τών ΤΔΚ, που χρονολογείται από το 1974, για κατασκευή δρόμου από το χ. Άρσος (κατεχόμενα) προς το χ. Πύλα (νεκρή ζώνη) προς εξυπηρέτηση τής δυνατότητάς τους να ενεργήσουν επιθετικά προς τον ζωτικό χώρο(ΖΧ) Πύλα-παραλία, που αποκόπτει την περιοχή τών Κοκκινοχωρίων και συμβάλλει στον έλεγχο τού ΖΧ τής Λάρνακας(λιμάνι, διεθνές αεροδρόμιο). Η κατασκευή τού δρόμου δεν πρέπει να συνεχισθεί μέσα στη νεκρή ζώνη τής περοχής Πύλας, την οποία οι Τούρκοι αμφισβητούν και διεκδικούν παράνομα ως έδαφος τού ψευδοκράτους. Η

προοπτική αναβίωσης τού δόγματος τού ενιαίου αμυντικού χώρου (ΔΕΑΧ) Κύπρου-Ελλάδας, που περιλαμβάνεται στο πρόγραμμα διακυβέρνησης του προέδρου τής ΚΔ ουσιαστικά αδρανοποιείται με το πρόσφατο σύμφωνο φιλίας Ελλάδας-Τουρκίας. Το ΔΕΑΧ είναι ανενεργό από το 2000 και η αναβίωσή του είναι τελείως αναγκαία για να υπάρχει δυνατότητα αποτελεσματικής εκτέλεσης της συμβατικής υποχρέωσης της Ελλάδας ως εγγυήτριας χώρας, να προστατεύσει την ΚΔ αν δεχθεί τουρκική επίθεση.

Διπλωματικός τομέας: η κυβέρνησή μας και οι ηγεσίες των περισσότερων πολιτικών κομμάτων τής ΚΔ υποστηρίζουν ως λύση τού Κυπριακού τη ΔΔΟ, παρά το γεγονός ότι την απέρριψε ο Κυπριακός Ελληνισμός με το δημοψήφισμα τού 2004 για το σχέδιο Ανάν (ΔΔΟ). Η ΔΔΟ καταλύει τήν ΚΔ, παραβιάζει την ενότητα του κράτους, τα ανθρώπινα δικαιώματα, τη δημοκρατική αρχή της πλειοψηφίας στη λήψη αποφάσεων και την αρχή τής ασφάλειας, αφού το κυπριακό κράτος δεν θα έχει δικαίωμα να έχει ένοπλες δυνάμεις. Με τις συνεχείς υποχωρήσεις μας η ΔΔΟ κατέληξε σε συγκαλυμμένη μορφή συνομοσπονδίας δύο κρατών, που δεν διαφέρει πολύ από τη λύση δύο κρατών (συνομοσπονδία δύο κρατών) που υποστηρίζει σήμερα η Τουρκία. Αν επαναρχίσουν οι συνομιλίες για το Κυπριακό, οι δύο λύσεις που υπάρχουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων (ΔΔΟ, δύο κράτη) είναι τουρκικών όρων και αυτό είναι τραγικό για την επιβίωση μας.

Δημογραφικός τομέας: Η Τουρκία έχει τουρκοποιήσει και εξισλαμίσει πλήρως τις κατεχόμενες περιοχές, με μαζική εμφύτευση εποίκων, τζαμιών και ιμάμηδων. Εκρίζωσε τον Ελληνικό πληθυσμό που πλειοψηφούσε συντριπτικά και το ίδιο απεργάζεται και για τις ελεύθερες περιοχές, στις οποίες προωθεί συστηματικά μουσουλμάνους μετανάστες που έφθασαν στο ποσοστό του 6% τού πληθυσμού. Οι κυβερνήσεις τής ΚΔ δεν αντιμετώπισαν αποτελεσματικά τη δημογραφική αλλοίωση των ελευθέρων περιοχών, το πρόβλημα μεγεθύνθηκε και σήμερα συνιστά μείζον θέμα εθνικής ασφάλειας, το οποίο προσπαθεί να αντιμετωπίσει με μεγάλες δυσκολίες η παρούσα κυβέρνηση.

Συμπερασματικά η κατάσταση σήμερα στη Κύπρο είναι πολύ ανησυχητική από πλευράς εθνικής ασφάλειας και οι οιωνοί για την επιβίωση του κυπριακού Ελληνισμού είναι κακοί. Απαιτείται έστω και την υστάτη ώρα αναθεώρηση της στρατηγικής μας με κύριες πτυχές: να ενισχυθεί η αποτρεπτική ισχύς τής ΚΔ με την ενδυνάμωση των συντελεστών τής εθνικής ισχύος της (οικονομική, στρατιωτική, διπλωματική, δημογραφική, πληροφοριακή), να απορριφθεί η λύση ΔΔΟ και να επανατοποθετηθεί το Κυπριακό στην ορθή βάση του ως θέμα εισβολής, κατοχής, εποικισμού και εθνοκάθαρσης.

Ιδιαίτερα η ενίσχυση τής στρατιωτικής ισχύος προϋποθέτει πολιτική βούληση και αύξηση των προϋπολογισμών άμυνας. Απαιτείται ενδυνάμωση τής ΕΦ (μέσα, οπτικά συστήματα, ΠΝ, ΠΑ, επάνδρωση, εκπαίδευση, ηθικό), αναβίωση τού ΔΕΑΧ και σύναψη αμυντικών συμμαχιών. Η Τουρκία βυσοδομεί επί μισό αιώνα να καταλύσει το κράτος μας τήν ΚΔ, που είναι η πιο πολύτιμη ασπίδα προστασίας μας και πρέπει να την ισχυροποιούμε συνεχώς. Η ισχύς, η ασφάλεια και η επιβίωση είναι έννοιες αλληλένδετες και εμπειρίχονται στην έννοια τού κράτους.

Λευκωσία, Δεκέμβριος 2023

Η “δηλητηριώδης γαρίδα” και η ελληνική αποτροπή

Του Γεωργίου Βενέτη

«Οι αρχαίοι Ρωμαίοι δεν άφηναν ποτέ τα προβλήματα με τους εχθρούς να δαιωνίζονται μόνο και μόνο για να αποφύγουν τον πόλεμο.

Ήξεραν ότι οι πολεμικές απειλές δεν εξαφανίζονται από μόνες τους, απλώς αναβάλλονται προς όφελος του άλλου.

Δεν πρέπει ποτέ να αφήνει κανείς να συνεχίζεται μια ανωμαλία για να αποφύγει έναν πόλεμο, γιατί δεν τον αποφεύγει, αλλά μόνο αλλάζουν οι συνθήκες προς όφελος των αντιπάλων του».

Niccolò di Bernardo dei Machiavelli, 1469-1527

Η Σιγκαπούρη είναι νησιωτική χώρα νότια της Μαλαισίας. Με έκταση μόλις 734,4 τετραγωνικά χιλιόμετρα είναι η μικρότερη χώρα της Νοτιοανατολικής Ασίας και μπορεί να χαρακτηριστεί μια σύγχρονη πόλη-κράτος. Το 1965, η Σιγκαπούρη αποσπάται από τη Μαλαισία. Υπό το φόβο της γειτονικής ισχυρής Μαλαισίας, ο πρώτος πρωθυπουργός της Σιγκαπούρης, Λη Κουάν Γιού, υιοθέτησε την εξής προσέγγιση: «Σε έναν κόσμο όπου τα μεγάλα ψάρια τρώνε τα μικρά και τα μικρά ψάρια τρώνε γαρίδες, η Σιγκαπούρη πρέπει να μετατραπεί σε μια δηλητηριώδη γαρίδα».

Για να εξασφαλισθεί η ασφάλεια και ευημερία της χώρας, η κυβέρνηση της Σιγκαπούρης δαπανά κατ' έτος 8-11 δισεκατομμύρια δολάρια για εξοπλισμούς, αναγκαίους για να έχει την καλύτερη πολεμική αεροπορία της περιοχής, καθιστώντας έτσι ανέφικτη οποιαδήποτε προσπάθεια καταβρόχθισης της δηλητηριώδους σιγκαπουρέζικης γαρίδας.

Η χώρα μας τα τελευταία χρόνια προχώρησε το εξοπλιστικό της πρόγραμμα, ενισχύοντας την αποτρεπτική της ισχύ. Το γεγονός αυτό θα έπρεπε να τονώσει την αυτοπεποίθηση του ελληνικού κατεστημένου, ώστε να αντιμετωπίσει τον αναθεωρητισμό της γείτονος. Αντ' αυτού έχουμε δήλωση του πρωθυπουργού για απομείωση εθνικής κυριαρχίας, που μπορεί να είναι αφετηρία διαπραγμάτευσης. Ουδέποτε μέχρι σήμερα πρωθυπουργός χαρακτήρισε «σχετική έννοια» την «απομείωση της εθνικής κυριαρχίας», την οποία κατά το Σύνταγμα υποχρεούται να υπερασπίζεται. Η δήλωση προφανώς έγινε για το τεστάρισμα αντιδράσεων, όμως δηλώσεις επικοινωνιακού χαρακτήρα στα εθνικά θέματα και ειδικά στα ελληνοτουρκικά τρομάζουν και έχουν διπλωματικό κόστος.

Προετοιμασία της κοινής γνώμης

Η ελληνική πλευρά, μέσω των συστημικών ΜΜΕ και με την συνδρομή διεθνολόγων (οι δύο εκ των οποίων μας εξέπληξαν αρνητικά), προετοιμάζει το έδαφος για συμβιβασμούς. Είναι σαφές ότι οι παρεμβάσεις των τεσσάρων έχουν ως στόχο να προετοιμάσουν την κοινή γνώμη για μία διολίσθηση ή υποχώρηση και να συμβάλλουν στον αποχρωματισμό των κόκκινων γραμμών. Στην προσπάθεια “υφαρπαγής” της λαϊκής συναίνεσης, επιστρατεύθηκε η επιστημονική τεκμηρίωση παρασκηνιακών διεργασιών.

Στο κοινό άρθρο των τεσσάρων συντακτών στην Καθημερινή 30/7/2023, επισημαίνεται ότι για την διατήρηση του status quo, δαπανήσαμε για την Άμυνα τα τελευταία 50 χρόνια συνολικά 400 δις ευρώ. Εν πρώτοις δεν αναφέρεται ότι, εάν δεν είχαν γίνει οι προαναφερόμενες δαπάνες, σήμερα δεν θα είχαμε τη δυνατότητα να συνομιλούμε με τη Τουρκία, αλλά θα ήμασταν ήδη βιλαέτι της γείτονος. Κατά δεύτερον, αν δεν υπήρχαν τα εξοπλιστικά σκάνδαλα με την απώλεια πόρων και αν οι αγορές των οπλικών συστημάτων ήταν ορθολογικές και κάλυπταν συνολικά τις πραγματικές ανάγκες των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων, η χώρα μας θα ήταν σήμερα μία δηλητηριώδης σιγκαπουρέζικη γαρίδα, κόβοντας τις επεκτατικές “ορέξεις” της Άγκυρας.

Στη συνέχεια του κειμένου αναφέρεται: «Τα τελευταία 50 χρόνια όλοι οι συγκριτικοί δείκτες, ποιοτικοί και ποσοτικοί (με την Τουρκία) έχουν μεταβληθεί σε βάρος μας. Παραπέμποντας στον χρόνο την απόπειρα διευθέτησης, ενδέχεται να βρεθούμε σε έναν κόσμο... πολύ πιο επικίνδυνο... Να έχουμε μετακυλήσει δηλαδή το πρόβλημα στις επόμενες γενιές, οι οποίες θα πρέπει να το διαχειριστούν, κατά τα φαινόμενα, με χειρότερους όρους».

Το απόσπασμα προδίδει μία μοιρολατρία. Αντί να προταθεί μία πανεθνική προσπάθεια με την οικονομική συνδρομή των Ελλήνων ολιγαρχών και των ομογενών, για την αμυντική θωράκιση της χώρας και την αύξηση της αποτροπής, προτείνεται προφανώς να υποχωρήσουμε τώρα γιατί στο μέλλον θα κάνουμε μεγαλύτερες υποχωρήσεις. Ο μεγάλος κίνδυνος για τη χώρα μας δεν είναι η Τουρκία, αλλά το εκ των έσω πνεύμα υποχωρητικότητας και συμβιβασμού, στα ζητήματα της εθνικής ακεραιότητας και κυριαρχίας, που διακατέχει τις ελληνικές ελίτ!

Η τουρκική νεοθωμανική πολιτική αντιμετωπίζεται με εθνικό συναγερμό με στόχο την οικονομική ανάπτυξη και τη δημογραφική ευρωστία, ώστε να βελτιώσουμε το συσχετισμό δυνάμεων σ' αυτούς τους τομείς. Το 1950 η Τουρκία είχε 21 εκατομμύρια πληθυσμό και η Ελλάδα περί τα 10 εκατ. και το 2023 η Τουρκία έχει 85 εκατομμύρια με αυξητικές τάσεις και η Ελλάδα 10 εκατ. με τάση μείωσης. Το 1960 η Ελλάδα είχε ΑΕΠ περί τα 4,3 δις. δολάρια και η Τουρκία περί τα 7. Σήμερα η Ελλάδα έχει περί τα 219 δις. και η Τουρκία πάνω από 900 δις. δολάρια.

Οι γεωπολιτικές φιλοδοξίες της Άγκυρας

Ο Ερντογάν έρχεται στην Αθήνα για να επαναδιατυπώσει την πολιτική του, επιδιώκοντας να γίνουν αποδεκτές οι αξιώσεις του. Η επί μακρόν πολιτική του κατευνασμού και η προαναγγελία υποχωρήσεων, στρώνουν το έδαφος για να τις επιβάλλει. Η συνάντηση κρύβει μεγάλο επικοινωνιακό ρίσκο. Ο Ερντογάν αν δεν επιτύχει τα κέρδη που προσδοκά από τη συνάντηση, πιθανόν να προκαλέσει με τις δηλώσεις του. Η πρόσφατη δημόσια τοποθέτησή του ενώπιον του καγκελαρίου της Γερμανίας καθιστά αναγκαία την ετοιμότητα της ελληνικής πλευράς να τον “μαζέψει” σε τυχόν παρεκτροπή του, ώστε να μην κερδίσει τις εντυπώσεις.

Η τουρκική πολιτική διαχρονικά έχει ένα σταθερό και πατριωτικό εθνικό σχεδιασμό, διαθέτει στελέχη με διπλωματικές ικανότητες, τα οποία διαμορφώνουν μία σταθερή στρατηγική που έχει συνέχεια και συνέπεια. Επιδίωξη του Ερντογάν, όντας δεινός ισορροπιστής, είναι να καταστήσει τη Τουρκία ανεξάρτητο γεωπολιτικό παίκτη, που θα ελίσσεται και θα ισορροπεί ανάμεσα στις μεγάλες δυνάμεις, στον υπό διαμόρφωση πολυπολικό κόσμο. Προς αυτήν την κατεύθυνση διεκδικεί στο διεθνές σύστημα τον ρόλο μιας περιφερειακής οικονομικής, στρατιωτικής και πολιτικής δύναμης με επιρροή στην Κεντρική Ασία, στην Κεντρική Αφρική, στη Μέση Ανατολή, στα Βαλκάνια και στην Ευρώπη.

Η χώρα μας αποτελεί εμπόδιο στην κυριαρχία της Άγκυρας στην Ανατολική Μεσόγειο. Ως προς την Ελλάδα η Τουρκία επιδιώκει να εφαρμόσει το δόγμα του Σουν Τζου, «η μεγαλύτερη τέχνη στον πόλεμο είναι να υποτάξεις τον εχθρό χωρίς μάχη». Οι γεωπολιτικές φιλοδοξίες της Άγκυρας ανησυχούν δυνάμεις όπως η Γαλλία, το Ισραήλ και η Αίγυπτος που ποντάρουν και στην Ελλάδα ως παράγοντα ανάσχεσης και περιορισμού της αναγεννώμενης τουρκικής ισχύος.

Διαμόρφωση της κοινής γνώμης

Καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση αντιλήψεων παίζει η χρήση των ΜΜΕ. Ο επηρεασμός της κοινής γνώμης είναι μία πολύπλοκη διαδικασία, ιδίως όταν πρέπει να ξεπεραστούν παραδοσιακές αντιλήψεις που αφορούν εθνικά θέματα. Προς αυτήν την κα-

τεύθυνση η κάλυψη της επικαιρότητας δεν αποσκοπεί στην ενημέρωση με όρους παράθεσης απόψεων, αλλά αναπαράγει το κυβερνητικό αφήγημα με τη συνέργεια δημοσιογράφων, διεθνολόγων και αναλυτών, με στόχο την άμβλυση των αντιδράσεων στις κυβερνητικές επιλογές και τη διαμόρφωση συγκεκριμένων αντιλήψεων για το πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό γίγνεσθαι. Ο, πρωτοφανής για την ελληνική πραγματικότητα, έλεγχος των ΜΜΕ από την κυβέρνηση, λειτουργεί ως ένας μηχανισμός απόσβεσης κοινωνικών αντιδράσεων έναντι επιλογών της. Σ’ αυτό το πλαίσιο οριοθετείται και η επικείμενη ελληνοτουρκική συνάντηση.

Όταν σε μία χώρα υπάρχει ισχυρό εσωτερικό κοινό, περιορίζονται κατά πολύ οι πιθανότητες να κάνει πίσω στα εθνικά θέματα, σε αντίθεση με την πλευρά που έχει μικρότερο audience costs. Τα τελευταία χρόνια και ιδιαίτερα μετά την κρίση των Ιμίων και ενώ έχουν αυξηθεί και ενταθεί οι τουρκικές προκλήσεις, η επιχειρηματολογία περί αποφυγής της σύγκρουσης και περί ορθολογισμού, αποβλέπουν στη μείωση του audience costs. Θα δεχτεί η ελληνική κοινή γνώμη “λύση” που θα πλήττει ανεπανόρθωτα τα ελληνικά συμφέροντα;

Η ιστορική μνήμη θα πρέπει να αποτελέσει ανάχωμα στην προσπάθεια αλλοτρίωσης της βούλησης του ελληνικού λαού. Οι αιώνες αλλάζουν, οι εποχές διαδέχονται η μία την άλλη... Θα περίμενε κανείς, σε ένα κόσμο που οφείλει να γίνει καλύτερος, ότι οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις μεταξύ λαών και κρατών θα ανήκαν στο παρελθόν. Θα περίμενε κανείς, ότι μια ιστορική απόφαση θα έπρεπε να οδηγήσει στη διαμόρφωση πολιτισμένων σχέσεων μεταξύ πρώην αντιπάλων και εχθρών. Ωστόσο, όχι μόνο ο χρόνος δεν έχει καμία δύναμη στη συλλογική μνήμη, αλλά συχνά παρατηρούμε μια επιστροφή στο παρελθόν...

Ως επίλογο, θα παραθέσουμε την υπόδειξη του Α. Ιωαννίδη στενού συμβούλου του Βενιζέλου, ο οποίος ήταν γέννημα-θρέμμα της Κωνσταντινούπολης και βαθύτατος γνώστης της τουρκικής ιδιοσυστάσις: «Πρόεδρε, όταν συζητάς με τον Τούρκο, αν του δείξεις τα οπίσθιά σου, θα σου δείξει τον ανδρισμό του. Αν του δείξεις τον ανδρισμό σου, θα σου δείξει τα οπίσθιά του».

<https://slpress.gr/ethnika/i-dilitiriodis-garida-kai-i-elliniki-apotropi/>

Σχόλιον Συντάξεως:

Ο αδύνατος λειτουργεί με συνδυασμούς διπλωματίας, οικονομίας και στρατηγικών επιλογών. Αναλυτικότερα θα λέγαμε, ότι ο αδύνατος χρειάζεται την υποστήριξη της διπλωματίας μέσω διεθνών συμμαχιών, διεθνών οργανισμών, καθώς και μέσω διαπραγματεύσεων όπως και ειρηνικών διευθετήσεων. Ομοίως, αργά θεωρούνται τα κατάλληλα οικονομικά μέτρα. Η ηπία ισχύς, η δημοσία διπλωματία, το διεθνές δίκαιο, οι διεθνείς συμφωνίες, η διεθνής κοινή γνώμη, οι ανθρωπιστικοί φορείς -και όλοι εν αρμονία- συνιστούν θετικούς ενδείκτες για την υποστήριξη του αδυνάτου. Οι στρατιωτικές συμμαχίες, οι στρατιωτικοί παράγοντες αποτροπής του πολέμου, η καλή αμυντική οργάνωση και η οχύρωση της επικρατείας είναι ένα πρόσφορο μέτρο για την αποτρεπτική ικανότητα του αδυνάτου. Τέλος η ορθή διαχείριση κρίσεων είναι η κατάλληλη απάντηση στην επιθετικότητα του ισχυροτέρου.

Εν πάση περιπτώσει, μία κατανοήσιμη και καλώς συντονισμένη προσέγγιση σε όποια κατάσταση εξελίσσεται επικινδύνως είναι περισσότερο αποτελεσματική από την επιμονή μίας καταφυγής σε μία δυσερμήνευτη αντίληψη ενός δόγματος με γνώρισμα την ακαμψία.

Φόρεσαν τουρκικό φέσι στην Αν. Μεσόγειο και μπλόκαραν το Αιγαίο - Έβγαλαν τον στόλο αλλά εμείς τον παραβλέψαμε

Του Γιάννου Χααραλαμπίδη
Δρος Διεθνών Σχέσεων

Ενώ η Αθήνα αναμένει τον Ερντογάν οι Τούρκοι εξέδωσαν «νόταμ» διχοτομώντας το Αιγαίο και για πέντε μέρες αλώνιζαν με άσκηση την Αν. Μεσόγειο

Ενώ στην Αθήνα αναμένουν στις 7 Δεκεμβρίου τον Τούρκο Πρόεδρο, Ταγίπ Ερντογάν, η Άγκυρα: 1) Έχει εκδώσει «νόταμ» και αφενός μπλοκάρει, αφετέρου διχοτομεί το Αιγαίο από τις 27 Νοεμβρίου ως τις 17 Δεκεμβρίου. Είναι, ως εκ τούτου, σαφές το μήνυμα προς την Αθήνα. Η δέσμευση περιοχών με «νόταμ» ξεπερνά ακόμη και αυτόν τον 25ο μεσημβρινό. Κατά άλλα θα διεξαχθεί διάλογος καλή τη πίστει, αλλά με την Άγκυρα να επιμένει στην αμφισβήτηση των ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων στον αέρα και στη θάλασσα. Η αμφισβήτηση γίνεται με «ήπιο τρόπο», μέσω δηλαδή ασκήσεων έρευνας και διάσωσης. 2) Είχε βγάλει από την περασμένη Δεύτερα τον στόλο της στην Ανατολική Μεσόγειο, στο πλαίσιο της άσκησης «Doğu Akdeniz» (Ανατολική Μεσόγειος 2023). Η τουρκική κυβέρνηση φόρεσε στην άσκηση διεθνή, πολυεθνικό χαρακτήρα, αφού σε αυτή συμμετείχαν 9 κράτη, καθώς και στην περιοχή μας, σε θάλασσα κυρίως και αέρα, τουρκικό φέσι! Τόσο η Αθήνα όσο και η Λευκωσία κατάπιαν την άσκηση για να μη χαλάσει το καλό κλίμα. 3) Έχει δεσμεύσει περιοχές στα βόρεια της Κύπρου που εμπόδιζαν εντός της κατεχόμενης Κυπριακής ΑΟΖ.

Τουρκικές δυνάμεις

Η άσκηση, που άρχισε από τις 18 Νοεμβρίου και περατώθηκε, χθες, 25 του μήνα, ήταν κάτω από τη διοίκηση του αρχηγείου TURMARFOR (Ειδικές Δυνάμεις του Πολεμικού Ναυτικού της Τουρκίας). Σε αυτή συμμετείχαν 24 πλοία, 10 ελικόπτερα, 5 UAV, 3 αεροπλάνα θαλάσσης και δη περιπολίας, 4 υποβρύχια, 1 ομάδα CBRN, 2 ομάδες Υποβρύχιας Άμυνας (SAS), 1 Τάγμα Αμφίβιων Πεζοναυτών, 3 Υποβρύχια (SAT), Χερσαίες Δυνάμεις Διοίκησης Ναυτικών Δυνάμεων, 3 ελικόπτερα από τη Διοίκηση Ναυτικού, 3 αεροπλάνα Αερομεταφερόμενης Προειδοποίησης και Ελέγχου (HIK) της Διοίκησης Πολεμικής Αεροπορίας, 20 F-16, σκάφη ακτοφυλακής από τη Διοίκηση του Λιμενικού Σώματος, το Υπουργείο Εσωτερικών και το Υπουργείο Υγείας. Ακόμη, στην άσκηση: Α) Ενεπλάκησαν το προσωπικό του Υπουργείου Εσωτερικών, της Διαχείρισης Καταστροφών και Έκτακτης Ανάγκης (AFAD), του Υπουργείου Υγείας, του Υπουργείου Μεταφορών και Υποδομών και της Τουρκικής Ερυθράς Ημισελήνου. Β) Εκτός της Τουρκίας συμμετείχαν ακόμη 9 κράτη, ενώ την παρακολούθησαν 59 ξένοι παρατηρητές, συμπεριλαμβανομένων των κρατών των ΗΠΑ, του Αζερμπαϊτζάν, του Μπαχρέιν, των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, της Βραζιλίας, του Κουβέιτ, της Σαουδικής Αραβίας και της Ιορδανίας. Μεταξύ των κρατών που συμμετέχουν περιλαμβάνονται, εκτός των άλλων, η Ισπανία και η Ιταλία. Το NATO συμμετείχε με μια δύναμη Standing Mine Countermeasures (SNMCMG-2, πρόκειται για μονάδα εξουδετέρωσης ναρκών του NATO στην Ανατολική Μεσόγειο).

Η τιμητική του «Ανατολού»

Το μικρό αεροπλανοφόρο «Ανατολού» είχε την τιμητική του, καθώς είχε συμμετάσχει σε αποβατικές ασκήσεις στην περιοχή της Αιτάλειας. Από την «κοιλιά του» αποβιβάστηκαν τα

τουρκικής κατασκευής αμφίβια τεθωρακισμένα οχήματα τύπου «ΖΑΗΑ», τα οποία έφεραν προσωπικό των ειδικών δυνάμεων. Από το κατάστρωμά του απονηώνονταν επιθετικά ελικόπτερα τύπου «Κόμπρα», τα οποία συμμετείχαν στην υποστήριξη των χερσαίων αποβατικών τμημάτων σε σενάριο άσκησης για την εκκένωση πληθυσμού σε εμπόλεμη ζώνη. Έναντι ποίων, άραγε, προετοιμάζονται οι Τούρκοι να αποβιβάσουν όταν θα γίνει κρίση; Στην Κύπρο βρίσκονται ήδη εντός των πυλών. Είναι πρόδηλον ότι στόχος είναι τα νησιά του Αιγαίου.

Σενάρια άσκησης

Τα σενάρια της άσκησης επικεντρώθηκαν στα εξής: 1) Της ανθρωπιστικής βοήθειας και σενάρια υποστήριξης φυσικών καταστροφών. 2) Της ασύμμετρης απειλής. 3) Του περιφερειακού ελέγχου της θάλασσας. 4) Εκκένωσης αμάχων και ανθρωπιστικής βοήθειας. 5) Υποστήριξης φυσικών καταστροφών. 6) Καταπολέμησης πειρατείας και τρομοκρατίας στη θάλασσα και συνεργασίας για τις θαλάσσιες μεταφορές και δραστηριότητες καθοδήγησης.

«Γαλάζια Πατρίδα»

Η άσκηση διενεργήθηκε σε μια κρίση χρονική στιγμή, κατά την οποία η περιοχή της Μέσης Ανατολής φλέγεται από τον πόλεμο στη Γάζα μεταξύ Ισραηλινών και Χαμάς. Η περιφερειακή ασφάλεια είναι σημαντική και η Τουρκία έχει αποτύχει να έχει τον διαμεσολαβητικό ρόλο που ήθελε να έχει τόσο στο θέμα της απελευθέρωσης των ομήρων όσο και σε εκείνο της κατάπαυσης του πυρός και γενικότερα του ηγεμόνα της περιοχής. Τον ρόλο αυτό τον ανέλαβαν οι ΗΠΑ διά των αεροπλανοφόρων τους και δη του «Gerald Ford». Παρόλ' αυτά, η Τουρκία επιμένει να εμφανίζεται ως νέα αυτοκρατορία. Και αυτό είναι σαφές με τις δηλώσεις του Τούρκου Προέδρου, Ταγίπ Ερντογάν, ο οποίος διευκρίνισε την περασμένη εβδομάδα ότι η χώρα δεν περιορίζεται εντός των κρατικών συνόρων της αλλά ξεδιπλώνει την ισχύ και την επιρροή της από την Αδριατική ως το Σινικό Τείχος. Επί τούτου, είναι πρόδηλον ότι η άσκηση «Ανατολική Μεσόγειος 2023» διεξήχθη: Α) Εντός των ορίων της «Γαλάζιας Πατρίδας». Β) Κάλυψε την περιοχή από τη Μαρμαρίδα ως την Αλεξανδρέττα, αυτό δηλαδή που ονομάζει η Τουρκία ως τουρκική λίμνη. Μάλιστα, τη στιγμή κατά την οποία η άσκηση ήταν σε εξέλιξη, η Άγκυρα διενεργούσε έρευνες, χωρίς να εξηγεί ποιες είναι αυτές, σε θαλάσσια περιοχή στα βόρεια της Κύπρου, εντός της λεγόμενης «τουρκικής λίμνης». Οι έρευνες αυτές πραγματοποιούνται εντός τμήματος των κατεχόμενων θαλασσών της Κυπριακής Δημοκρατίας και δη της ΑΟΖ της, σε μια έκταση 561 τετραγωνικών χιλιομέτρων, που αναλογεί σε περιοχή από την ελεύθερη Αμμόχωστο ως τη Λάρνακα. Γ) Σε περιοχές προς τα νότια της Κύπρου και από τη Ρόδο ως την Κύπρο.

Τουρκικά μηνύματα επικυριαρχίας

Από στρατηγικής άποψης, ποιο είναι το μήνυμα που στέλνει η Τουρκία:

1. Διοικεί αεροναυτικά και άλλως πως την περιοχή μας εντός και εκτός NATO. Άρα, εφόσον έχει τη διοίκηση, η Συμμαχία, καθώς και η ΕΕ, που είναι συνδεδεμένη με το NATO, θα πρέπει

να απευθύνονται κοντά της. Γιατί; Διότι αυτή γνωρίζει πώς οι ενέργειες θα πρέπει να γίνουν στην πράξη, αφού έχουν διεξαχθεί ασκήσεις επί μιας σειράς θεμάτων και υπάρχει εμπειρία.

2. Νομιμοποιεί πολιτικά και στρατηγικά τον κυρίαρχο ρόλο της στην Ανατολική Μεσόγειο μέσω του διεθνούς χαρακτήρα της και χωρών του NATO και της ΕΕ, όπως η Ισπανία και η Ιταλία, καθώς και κρατών από άλλες γεωπολιτικές περιοχές, όπως το Αζερμπαϊτζάν.

3. Δεν έχει απλώς ηγετικό ρόλο εντός του NATO, αλλά και σε ό,τι αφορά την ΕΕ και δη τη Στρατηγική Πυξίδα. Γιατί; Διότι εφόσον Κύπρος και Ελλάδα δεν έχουν προχωρήσει σε ανάλογες στρατηγικές κινήσεις, η Άγκυρα αποκτά γεωπολιτικό πλεονέκτημα στην πράξη και όχι στη θεωρία.

4. Ελέγχει την ανατολική έξοδο και την είσοδο των δρομολογίων προς και από το Αιγαίο και από την περιοχή της Ρόδου ως την Κύπρο και το Σουέζ. Αποκόπτει την Ελλάδα από την Κύπρο διότι αποκτά επιχειρησιακό πλεονέκτημα, το οποίο εκουσίως ή ακουσίως γίνεται δεκτό από τους συμμετέχοντες και μη στην άσκηση.

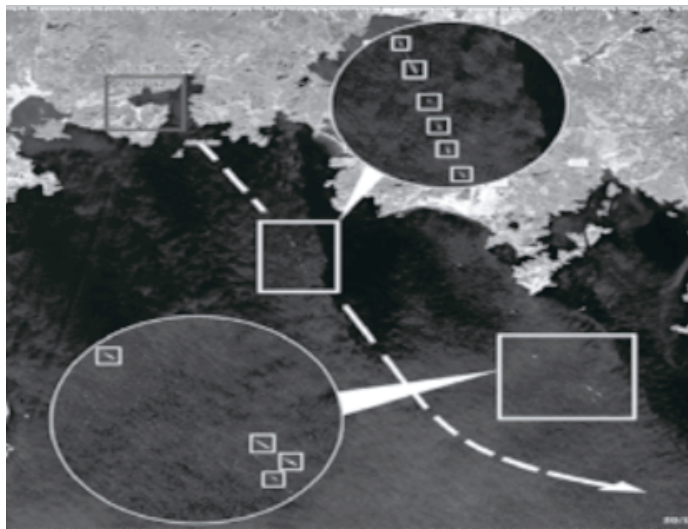
5. Έλεγχος εμπορικών και ενεργειακών θαλάσσιων οδών όχι μόνο από το Σουέζ προς το Γιβραλτάρ μέσω Λιβύης, όπου διαθέτει Βάσεις, αλλά και προς την περιοχή του Τσεϊχάν, όπου έχει τα δικά της συμφέροντα.

6. Παραμένει στο γεωπολιτικό παιχνίδι και θέλει να κυριαρχεί στην Ανατολική Μεσόγειο. Και αυτό είναι μήνυμα και προς τις ΗΠΑ, οι οποίες μπορεί μεν να βρίσκονται στην περιοχή μας, λόγω κρίσης, αλλά δεν θα μείνουν μονίμως. Ως εκ τούτου, ακόμη και αν μετά τον πόλεμο στη Γάζα γίνουν κινήσεις για νέα αρχιτεκτονική ασφάλειας, αυτή δεν θα μπορεί να γίνει χωρίς την Τουρκία.

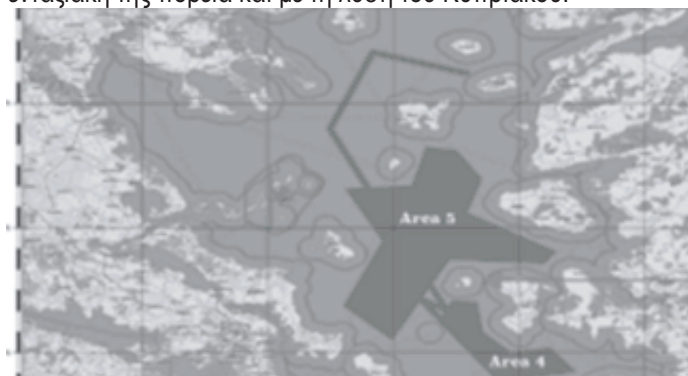
7. Αποκτά εμπειρίες και ναυτοσύνη. Πρόκειται για τομέα στον οποίο μειονεκτεί έναντι της Ελλάδας και θέλει να καλύψει το πρόβλημα.

Η αναθεωρητική πολιτική στην πράξη και η απώλεια του βέτο

Κάθε κίνηση της Τουρκίας είναι προσεγμένη. Και δη οι ασκήσεις της που έχουν γεωπολιτικό και γεωστρατηγικό χαρακτήρα. Είναι δε ενταγμένες στην αναθεωρητική της πολιτική, που σημαίνει τον επανακαθορισμό των σχέσεών της με γειτονικές χώρες, όπως είναι η Κύπρος και η Ελλάδα. Με άλλα λόγια, τι επιδιώκει η Άγκυρα; Να μετατρέψει όσα είναι σήμερα παράνομα σε νόμιμα, εξυπηρετώντας τα δικά της γεωπολιτικά συμφέροντα. Και αυτό προσδοκά να το πετύχει διά της ισχύος της ή της σκιάς της ισχύος της. Γι' αυτό η Άγκυρα επιδιώκει πλέον στο Κυπριακό τα δύο κράτη με «υποχώρηση» τη συνομοσπονδία και στην Ελλάδα τη διχοτόμηση του Αιγαίου και την αποστρατιωτικοποίηση των νησιών και τη διεκδίκηση κάποιων εξ αυτών για να φτάσει στον 25ο μισημβρινό, αγγίζοντας έτσι την ηπειρωτική Ελλάδα. Ερώτημα: Αθήνα και Λευκωσία τι διεκδικούν; Μάλλον αμύνονται και δη στον χώρο της ΕΕ όπως ισχυρίζονται, αφού, εκτός των άλλων, ο ΟΗΕ είναι χρεοκοπημένος. Και ενώ τον θεωρούν ως έσχατο χώρο διπλωματικής άμυνας και υπεράσπισης δικαίου, τι πράττουν; Πυροβολούν πάνω μας αφού είναι έτοιμες να δώσουν το βέτο μας στα θέματα της άμυνας και της εξωτερικής πολιτικής. Δηλαδή να παραδώσουν τον σκληρό πυρήνα της κυριαρχίας μας και να μείνουμε διαπραγματευτικά γυμνοί. Ας μείνουμε ως εδώ. Οι στήλες δεν επιτρέπουν να χρησιμοποιούμε μια άλλη, πιο λαϊκή φράση που χρησιμοποιούσαν οι παππούδες μας...

Δορυφορική φωτογραφία ληφθείσα στις 20 Νοεμβρίου. Η Ναυτική Βάση του Ακσάζ είχε αδειάσει. Ο τουρκικός στόλος είχε βγει στην Ανατολική Μεσόγειο σε μια επίδειξη ισχύος. Έχει τη διοίκηση της αεροναυτικής άσκησης «Ανατολική Μεσόγειος 2023» και δείχνει ποιος είναι ο κυρίαρχος και δη μεταξύ Ρόδου και Κύπρου. Ελέγχει τις θαλάσσιες οδούς από και προς το Αιγαίο και το Σουέζ. Είναι άσκηση ενταγμένη στη Γαλάζια Πατρίδα και θέτει την Κύπρο υπό τουρκικό γεωπολιτικό έλεγχο. Συνιστά τμήμα της νέας Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, την οποία ο Ερντογάν καθόρισε την περασμένη εβδομάδα εκτός των κρατικών συνόρων. Είπε ότι ξεκινά από την Αδριατική και φτάνει ως το Σινικό Τείχος. Ειδική δε μνεία έκανε για την Κύπρο. Και οι ημέτεροι αναμένουν απεσταλμένο από τον ΓΓ του ΟΗΕ, που διεθνώς είναι αποδυναμωμένος, ενώ, ταυτοχρόνως, είναι έτοιμοι να δώσουν και το τελευταίο διαπραγματευτικό χαρτί αμύνης εντός της ΕΕ, δηλαδή το βέτο, που συμβολίζει την κυριαρχία μας σε θέματα άμυνας και εξωτερικής πολιτικής. Και συνδέεται με την Τουρκία και δη την ενταξιακή της πορεία και με τη λύση του Κυπριακού.

Η Τουρκία έχει μπλοκάρει ολόκληρο το Αιγαίο για ασκήσεις έρευνας και διάσωσης και για περιβαλλοντικά θέματα από τις 25 Νοεμβρίου ως τις 17 Δεκεμβρίου, όταν ο Τούρκος Πρόεδρος θα βρίσκεται σε επίσημη επίσκεψη στην Ελλάδα στις 7 Δεκεμβρίου. Το μήνυμα είναι σαφές: Τουλάχιστον το μισό Αιγαίο είναι τουρκικό! Ξεπερνούν, μάλιστα, και τον 25ο μισημβρινό. Κατά τα άλλα γίνεται διάλογος καλών προθέσεων...

Yakin dost kara günde belli olur

Φίλε μου στην ανάγκη μου
εχθρέ μου στην χαρά μου.

Τουρκική παροιμία

Ουκρανία και Παλαιστίνη – Τελικά οι πόλεμοι είναι εδώ...

Του Αντιστρατήγου ε.α. Παναγιώτη Γκαρτζονίκα

Ουκρανία και Παλαιστίνη: Ο πόλεμος είναι συνέχεια της πολιτικής με άλλα, βίαια μέσα, η οποία τυχαίνει γενικής αποδοχής.

Την στιγμή που μαίνεται ο πόλεμος στην Παλαιστίνη, ο πόλεμος στην Ουκρανία ακόμα συνεχίζεται, χωρίς κάποιος να μπορεί να πει με βεβαιότητα πότε και πώς θα τελειώσει. Ο πόλεμος στην Ουκρανία, παρότι πρόκειται για έναν πόλεμο υψηλής έντασης της μεταβιομηχανικής εποχής, διατηρεί χαρακτηριστικά προηγούμενων πολέμων. Δεν μοιάζει με τους πολέμους κινήσεων των αραβοϊσραηλινών συγκρούσεων, ή τον πόλεμο του Κόλπου το 1991, ή ακόμα την αμερικανική εισβολή στο Ιράκ το 2003, αλλά με τον πόλεμο της Κορέας μετά το 1951. Η εξαγωγή διδαγμάτων έχει προ πολλού αρχίσει και είναι σίγουρο ότι ο πόλεμος αυτός θα αναλύεται τις επόμενες δεκαετίες σε όλες του τις διαστάσεις.

Οι ιστορικοί είναι επιφυλακτικοί με τα διδάγματα της ιστορίας και τις ιστορικές αναλογίες και δικαιολογημένα. Ο καθένας μπορεί να βρει αναλογίες στο παρελθόν και διδάγματα που να δικαιολογούν ακόμη και αντίθετα συμπεράσματα για το ίδιο γεγονός. Ωστόσο, παρά τις επιφυλάξεις, δεν έχουμε να καταφύγουμε κάπου αλλού για καθοδήγηση και συμβουλές, παρά μόνο στην ιστορία, όπου τόσο ο πόλεμος που μαίνεται στην Γάζα, όσο και ο πόλεμος στην Ουκρανία, αναμφισβήτητα θα αποκτήσουν περίοπτη θέση. Θα χρησιμοποιήσουμε ως υπόδειγμα για το άρθρο τον δεύτερο, όχι μόνο για να αντλήσουμε διδάγματα, αλλά για να αναστοχαστούμε και να προβληματιστούμε για το πλαίσιο της ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης. Θα περιοριστούμε αρχικά σε δύο μόνο ζητήματα πολιτικού και στρατηγικού επιπέδου.

“Οι πόλεμοι ανήκουν στο παρελθόν”

Στη Δύση, ειδικά μετά το 1990, επικράτησε η αντίληψη ότι η εποχή των πολέμων μεταξύ κρατών, ανήκει στο παρελθόν, πόλεμοι διεξάγονται με μη κρατικούς δρώντες, κυρίως στην Ασία και την Αφρική. Μάλιστα διατυπώθηκαν και ποικίλες θεωρίες από ειδικούς. Ο Steven Pinker μάς είπε ότι η μείωση μεγάλων πολέμων αποτελεί ένδειξη ότι οι ένοπλες συγκρούσεις θα εξαφανιστούν.

Ο Samuel Huntington ισχυρίστηκε ότι οι πόλεμοι θα γίνονται μεταξύ χωρών που ανήκουν σε διαφορετικούς πολιτισμούς (θρησκείες), ενώ ο Thomas Friedman έγραψε πως δεν πολεμούν μεταξύ τους δύο χώρες που διαθέτουν εστιατόρια

McDonald's. Ο πόλεμος στην Ουκρανία, με την εισβολή της Ρωσίας, περιλαμβάνει τις δύο σχεδόν μεγαλύτερες χώρες της Ευρώπης, που μοιράζονται την ίδια θρησκεία και καταγωγή και είχαν πολλά εστιατόρια McDonald's.

Και στην Ελλάδα εν πολλοίς επικράτησε η αντίληψη ότι στην Ευρώπη δεν γίνονται τέτοια πράγματα, σαν να είμαστε στο Λουξεμβούργο, αν και βρισκόμαστε σε ένα ιδιότυπο ψυχρό πόλεμο με την Τουρκία από το 1955. Μάλιστα, είναι διαδεδομένη η άποψη ότι η διαφορά μας με τους Τούρκους είναι πολιτισμική, είναι Ασιάτες, καθυστερημένοι και δεν κατανοούν την ευρωπαϊκή κουλτούρα όπως εμείς.

Ακόμη και Ευρωπαίοι σε ιδιωτικές συζητήσεις, θέτουν το εξής ερώτημα: “Αφού η Γαλλία και η Γερμανία δεν είναι εχθρικές μετά το 1945, δεν μπορείτε κι εσείς να τα βρείτε με την Τουρκία;”. Βέβαια, όσοι αντιμετωπίζουν το ζήτημα με τέτοιο τρόπο, δηλαδή πολιτισμικό, ξεχνούν ότι οι διαφορές Γερμανίας και Γαλλίας έπαψαν να έχουν σημασία με την έλευση των Αμερικανών στην Ευρώπη και όχι επειδή είναι πολιτισμένοι και έγιναν φίλοι.

Ο πόλεμος ως όργανο πολιτικής

Αποτελεί πλέον κοινοτοπία η έκφραση πως ο πόλεμος είναι συνέχεια της πολιτικής με άλλα, βίαια μέσα, η οποία τυχαίνει γενικής αποδοχής. Τη στρατιωτική ισχύ για την επίτευξη πολιτικών σκοπών χρησιμοποιούν οι μεγάλες χώρες, διότι οι μικρές συνήθως δεν έχουν τέτοια επιλογή. Ο Πούτιν μιμήθηκε τους Αμερικανούς, που έχουν επανειλημμένα χρησιμοποιήσει τη στρατιωτική τους δύναμη, επεμβαίνοντας σε διάφορα σημεία του πλανήτη.

Βεβαίως πολλοί αναλυτές δεν δέχονται ότι η Ρωσία από το 1990 και μετά είναι μεγάλη δύναμη, καθόσον το ΑΕΠ της είναι περίπου το ίδιο με αυτό της Ισπανίας. Κάτι τέτοιο μπορεί να είναι σωστό, σημασία παρά ταύτα έχει τι πιστεύει η ίδια η Ρωσία και δη ο ηγέτης της. Ο Πούτιν αναφέρεται στους πολέμους του Μεγάλου Πέτρου, στις κατακτήσεις της Μεγάλης Αικατερίνης μέχρι την Κριμαία και θεωρεί ότι αποστολή του είναι να επεκτείνει τη Ρωσία, μετά τη γεωπολιτική καταστροφή που υπέστη με τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης.

Η σημερινή Τουρκία είναι ο άμεσος απόγονος και κληρονόμος της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Ο Ερντογάν θεωρεί ότι η Τουρκία είναι μία περιφερειακή δύναμη και η αποστολή του είναι να

ξεπεράσει τον Κεμάλ. Το κυριότερο φυσικά δεν είναι ότι αυτά τα πιστεύουν δύο αυταρχικοί ηγέτες και οι αντικαταστάτες τους θα αλλάξουν κατεύθυνση. Πρόκειται για το εθνικό αφήγημα κάθε χώρας που το υιοθετεί η ιθύνουσα τάξη της και το ασπάζεται ο αντίστοιχος λαός. Για παράδειγμα, το προηγούμενο διάστημα που η ελληνοτουρκική αντιπαράθεση ήταν στο “κόκκινο”, όλοι οι πολιτικοί αντίπαλοι του Ερντογάν τον κατηγορούσαν ως προδότη, που έχει παραχωρήσει τα νησιά του Αιγαίου στην Ελλάδα και τον εγκαλούσαν γιατί δεν τα ανακαταλαμβάνει.

Το τίμημα κάθε επιλογής

Η Τουρκία χρησιμοποιεί σχεδόν σε μόνιμη βάση τη στρατιωτική της ισχύ. Κατέχει από το 2016 στη Συρία μία έκταση όση περίπου και η Ήπειρος. Κάτι λιγότερο γνωστό, που δεν αναφέρεται συχνά, είναι ότι διατηρεί τουλάχιστον 13 κύριες στρατιωτικές βάσεις στο Ιράκ από το 1996. Στο έδαφος δε του Ιράκ από τη δεκαετία του 1980 εκτελεί συνεχώς επιχειρήσεις εναντίον των Κούρδων. Επιπλέον είναι πρόσφατη η εμπλοκή της στη Λιβύη και στον πόλεμο Αζερμπαϊτζάν-Αρμενίας.

Το σπουδαιότερο είναι φυσικά το γεγονός ότι η Ελλάδα έχει ίδια πείρα από τη χρησιμοποίηση της τουρκικής στρατιωτικής ισχύος, είτε άμεση, είτε έμμεση με απειλές. Δεν αντέδρασε το 1964 όταν οι Τούρκοι βομβάρδισαν την Κύπρο, ενώ το 1967 υποχώρησε στις απειλές και απέσυρε τη μερραρχία από το νησί, οπότε οι Τούρκοι το 1974 κατέλαβαν το μισό και το διατηρούν μέχρι σήμερα. Και όλα αυτά χωρίς η Ελλάδα να αντιδράσει, καλυπτόμενη κάθε φορά πίσω από διάφορες δικαιολογίες. Και το χειρότερο, στη χώρα μας υπάρχει σε ορισμένους κύκλους μία απέχθεια για τη χρήση της στρατιωτικής ισχύος, ακόμη και όταν απειλείται η εθνική κυριαρχία.

Ο πόλεμος αρχίζει πάντα όχι όταν κάποιος επιτίθεται, αλλά όταν αυτός που δέχεται την επίθεση λέει όχι και αμύνεται. Στο ερώτημα, επομένως, αν θα έχουμε πόλεμο με την Τουρκία, η απάντηση είναι ότι εξαρτάται από εμάς, από την Ελλάδα. Αν είχαμε αντιδράσει το 1974, η κατάσταση σήμερα τόσο στην Κύπρο όσο και στο Αιγαίο θα ήταν διαφορετική...

<https://slpress.gr/amyna/oukrania-kai-palaistini-telika-oi-polemoi-einai-edo/>

Let Turks not to anticipate for an aggressive action against Greece.

Except facing a strong adversary they must seriously consider the following perception

The cost of pursuing any geopolitical option using armed forces can be significant and multifaceted. These costs extend beyond financial considerations and often include political, social, and humanitarian dimensions. Here are various aspects to consider when assessing the cost of employing armed forces for a geopolitical choice:

Financial Costs:

Military Spending: The direct financial cost involves the expenses related to maintaining and deploying armed forces, including personnel salaries, equipment procurement, research and development, and operational costs.

Reconstruction: After military interventions, there may be costs associated with rebuilding infrastructure, providing humanitarian aid, and supporting post-conflict reconstruction efforts.

Human Costs:

Casualties: The most profound human cost is the loss of lives, both among military personnel and civilian populations. This includes deaths, injuries, and long-term health impacts.

Displacement: Armed conflicts often lead to mass displacement of populations, creating refugees and internally displaced persons. Addressing their needs and providing assistance involves additional costs.

Diplomatic and Political Costs:

International Relations: Military interventions can strain diplomatic relations, leading to isolation or strained alliances. Rebuilding diplomatic ties may require additional efforts.

Political Fallout: Domestically, political costs can include public discontent, protests, and challenges to political stability.

Strategic and Security Costs:

Military Readiness: Deploying armed forces for a specific geopolitical choice may reduce military readiness for other potential threats or challenges.

Security Risks: Military interventions can lead to unintended conse-

quences, including the emergence of new security threats or the exacerbation of existing ones.

Economic Costs:

Impact on Trade and Economy: Armed conflicts can disrupt trade routes, damage infrastructure, and negatively impact the economy. Economic instability may persist long after the conflict has ended.

Sanctions and Trade Barriers: Military actions may lead to sanctions or trade barriers imposed by the international community, further affecting the economy.

Psychological and Societal Costs:

Psychological Impact: Military interventions can have lasting psychological effects on both military personnel and civilian populations.

Social Disruptions: Armed conflicts can disrupt social structures, leading to increased crime rates, breakdown of community cohesion, and challenges to social development.

Legal and Ethical Costs:

International Law: Violations of international law during military interventions can result in legal consequences, affecting a nation's standing in the global community.

Ethical Considerations: Moral and ethical costs may arise when military actions lead to civilian casualties or involve controversial tactics.

Post-Conflict Reconciliation:

Rebuilding Trust: In the aftermath of armed conflicts, rebuilding trust among affected communities and addressing grievances may require sustained efforts.

It's crucial for policymakers to carefully weigh the potential costs and benefits of using armed forces for a geopolitical choice. Considering the long-term consequences and employing diplomatic and peaceful means whenever possible can contribute to more sustainable and positive outcomes.

Εκ της Συντάξεως

Τα ανοιχτά μέτωπα του 2024

Του Σάββα Καλεντερίδη

Όπως πηγαίνουν τα πράγματα, η Ελλάδα θα κερδίσει τον... παγκόσμιο τίτλο της χώρας που ενώ είναι ισχυρότερη και έχει το Διεθνές Δίκαιο με το μέρος της, υποχωρεί έναντι ασθενέστερων αυτής χωρών, οι οποίες αντιθέτως δεν έχουν με το μέρος τους το Διεθνές Δίκαιο.

Αρχίσαμε με τα Σκόπια, μια χώρα που, χωρίς στρατό και πολεμική αεροπορία, υποχρέωσε την Ελλάδα να αποδεχτεί τους εθνικούς στόχους που είχε θέσει. Δηλαδή, ότι οι κάτοικοι αυτής της χώρας είναι «Μακεδόνες» και ότι μιλούν τη «μακεδονική γλώσσα», κάνοντας τους ιστορικούς όλου του κόσμου να... σκίσουν τα πτυχία τους. Και, μάλιστα, αυτή την υποχώρηση η Ελλάδα την έκανε ενώ η επισπεύδουσα είναι η άλλη πλευρά, τα Σκόπια, που ήθελαν να γίνουν μέλος του ΝΑΤΟ. Δηλαδή, αντί να υποχωρήσει αυτός που είχε ανάγκη να μπει στο ΝΑΤΟ, αυτός που δεν είχε ιστορικά δίκαιο και ήταν ασθενέστερος στρατιωτικά, οικονομικά και πληθυσμιακά από την Ελλάδα, υποχωρήσαμε εμείς.

Εάν η ελληνική διπλωματία που κουβαλάει στην πλάτη της το στίγμα αυτής της ήττας μελετήσει τον τρόπο με τον οποίο χειρίστηκε η Βουλγαρία το θέμα των Σκοπίων, έχει να διδαχτεί πολλά. Η Σόφια, για να άρει το βέτο για την είσοδο των Σκοπίων στην Ε.Ε., έθεσε ως όρους να τροποποιήσουν το Σύνταγμά τους και να αποδεχτούν δύο πράγματα: ότι η γλώσσα που μιλούν δεν είναι ελληνική και ότι κατοικεί στη χώρα βουλγαρική κοινότητα. Δηλαδή, η Βουλγαρία, που κι αυτή είναι ασθενέστερη χώρα από μας, κατάφερε να ακυρώσει αυτά που παραχωρήσαμε εμείς.

Ενώ θα περίμενε κανείς να διδαχτούμε από το πάθημα με τα Σκόπια και να μην ξανακάνουμε το ίδιο τραγικό λάθος, με το θέμα της Αλβανίας κάνουμε όχι ένα αλλά πολλά λάθη.

Μάλιστα, με την περίπτωση της Αλβανίας θα έπρεπε να είμαστε διπλά προσεκτικοί, αφού την προηγούμενη φορά που επιτρέψαμε την είσοδο της χώρας αυτής στο ΝΑΤΟ, τη υποδείξει της Άγκυρας, μας φέρθηκαν μπαμπέσικα, ακυρώνοντας εκ των υστέρων τη συμφωνία που είχαμε υπογράψει για την οριοθέτηση της ΑΟΖ.

Στρατηγικός στόχος του ΝΑΤΟ και της Ε.Ε. είναι η ενσωμάτωση των δυτικών Βαλκανίων σε αυτούς τους θεσμούς. Ειδικά όσον αφορά την ένταξη των χωρών της περιοχής στην Ε.Ε., η Άνγκελα Μέρκελ το 2014 άρχισε τη «Διαδικασία του Βερολίνου», προκειμένου να παραμείνει ανοιχτή η προοπτική διεύρυνσης της Ε.Ε., αποκλείοντας την Ελλάδα. Στην πρωτοβουλία συμμετέχουν Γερμανία, Γαλλία, Ιταλία, Αυστρία, Σλοβενία, Κροατία και οι χώρες δυτικών Βαλκανίων που δεν είναι μέλη της Ε.Ε., δηλαδή οι Σερβία, Βοσνία, Μαυροβούνιο, Κοσσυφοπέδιο, Αλβανία και Σκόπια. Το 2014 και το 2015 η Ελλάδα ήταν απύσχα

από τη διαδικασία, το 2016 και το 2017 συμμετείχε ως παρατηρητής, ενώ από το 2018 συμμετέχει κανονικά.

Εκεί, λοιπόν, η Ελλάδα, λαμβάνοντας υπ' όψιν της την τακτική που ακολούθησε η Βουλγαρία για την περίπτωση των Σκοπίων, όφειλε να ξεκαθαρίσει τη θέση της, είτε συμμετείχε είτε όχι στη «Διαδικασία»: Η Αλβανία θα γίνει μέλος της Ε.Ε. μόνον όταν υπογράψει δεσμευτικό συνυποσχετικό για την παραπομπή του θέματος της οριοθέτησης της ΑΟΖ στο Διεθνές Δικαστήριο και εφόσον κατοχυρωθούν απολύτως τα δικαιώματα των Ελλήνων της Β. Ηπείρου – Ν. Αλβανίας.

Αντ' αυτού, η Ελλάδα, με δηλώσεις των πολιτικών αξιωματούχων της, δηλώνει ότι είναι ασμένως υπέρ της ένταξης των χωρών των δυτικών Βαλκανίων στην Ε.Ε., χωρίς να θέτει τους όρους που προαναφέρθηκαν ως απαραίτητη προϋπόθεση.

Ενδεικτικό της «αφέλειας» που διακρίνει την εξωτερική μας πολιτική είναι το γεγονός ότι το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών φιλοξένησε έκθεση με έργα τέχνης του Αλβανού πρωθυπουργού Έντι Ράμα στο Ζάππειο, την οποία επισκέφθηκε ο κ. Μητσοτάκης, φροντίζοντας να του παραθέσει και δείπνο στο Μέγαρο Μαξίμου. Και μετά ήλθε ο εμφανής εμπαιγμός της χώρας μας με την υπόθεση Μπελέρη, που συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Ακόμα και ύστερα από αυτό το φιάσκο η Ελλάδα δεν έβαλε μυαλό. Αντί να θέσει στην Ε.Ε. ως πακέτο τα θέματα που αφορούν τις ελληνοαλβανικές σχέσεις, βάζει μόνο το θέμα Μπελέρη. Δηλαδή, αν ο Ράμα κάνει το προφανές και υπαναχωρήσει στο θέμα Μπελέρη, η Ελλάδα θα πει «να!» στην ενταξιακή πορεία της Αλβανίας; Και το θέμα της οριοθέτησης πότε θα τεθεί, το θέμα τω περιουσιών των Ελλήνων, που τους κρατά ομήρους το αλβανικό κράτος, για να είναι πιο εύκολη η λεηλασία τους, πότε θα τεθεί; Κατόπιν εορτής ή κατά το άνοιγμα των 37 κεφαλαίων, όπως λένε ορισμένοι. Τότε θα έχει πετάξει το... πουλί.

Επίσης, ένα άλλο θέμα που θα κληθεί να διαχειριστεί η ελληνική διπλωματία είναι το θέμα του Κοσσυφοπέδιου. Αν η Ελλάδα θα δεχτεί να μπει το Κοσσυφοπέδιο στην Ε.Ε., θα υποχρεωθεί να το αναγνωρίσει. Μήπως, όμως, τότε θα έχει ανοίξει διάπλατα η πόρτα για τη διεθνή αναγνώριση του ψευδοκράτους;

Αφήνουμε ως υπόλοιπο για το επόμενο άρθρο μας το θέμα του Θαλάσσιου Χωροταξικού Σχεδιασμού και της υποθήκευσης της εξωτερικής μας πολιτικής με τη Διακήρυξη των Αθηνών.

Μέχρι τότε, Καλή Χρονιά.

31/12/2023

FacebookTwitterlinkedinPinterestGoogle+RedditMixTum

"A nation can survive its fools, and even the ambitious.
But it cannot survive treason from within."

Cicero

Νέα χρονιά με νέες σεισμικές έρευνες στην Κύπρο και συνέχεια προκλήσεων από την Τουρκία με Αγιά Σοφιά και «Γαλάζια Πατρίδα»

Του Δημοσιογράφου Μαρίνου Γκασιάμη

Γκιουλέρ: *Ενώ προσπαθούμε να λύσουμε τα προβλήματά μας με ειρηνικό τρόπο, δηλώνουμε πάντα ότι δεν θα κάνουμε ποτέ συμβιβασμούς για τα εθνικά μας δικαιώματα και συμφέροντα*

Νέα χρονιά με ελπίδες και προσδοκίες ξεκίνησε αλλά όπως όλα δείχνουν η Τουρκία είναι αποφασισμένη να επιμείνει στην αναθεωρητική της πολιτική, παρά τις εντάσεις που αυτή προκαλεί και θα προκαλέσει και στο μέλλον.

Η αμετακίνητη αυτή στάση φάνηκε και από την προκλητική αναφορά του Ερντογάν προχθές στην Αγιά Σοφιά αλλά και στην αναφορά του τούρκου υπουργού Γιάσάρ Γκιουλέρ στο μήνυμά του για τη νέα χρονιά.

Καταρχάς ο Ερντογάν στο πλαίσιο βραβείων που δόθηκαν στη μνήμη του στρατευμένου ισλαμιστή Τούρκου ποιητή Νετζίπ Φαζίλ Κισιάκιουρεκ, ο οποίος ήταν δεινός μαχητής υπέρ της επαναλειτουργίας της Αγίας Σοφίας ως τέμενος και είχε συγκρουστεί πολιτικά με το κεμαλικό κατεστημένο, τόνισε:

«Μετά από λαχτάρα, σπάσαμε τις αλυσίδες και αποκαταστήσαμε την Αγία Σοφία στην αρχική της ταυτότητα σύμφωνα με τη διαθήκη του Φατίχ. Πετύχαμε να ανοίξουμε αυτόν τον υπέροχο ναό, «σαν βιβλίο», ακριβώς «σαν την καρδιά της ευσεβούς Τούρκικης νεολαίας», όπως ονειρευόταν ο Δάσκαλος. Ευχαριστώ τον Θεό για άλλη μια φορά που μας χάρισε αυτή την τιμή, αυτή τη δόξα και την καλή τύχη να τερματίσουμε την αιχμαλωσία της Αγίας Σοφίας.

Πιστέψτε με, το να θυμόμαστε ως τον Πρόεδρο που άνοιξε ξανά την Αγία Σοφιά είναι η μεγαλύτερη τιμή στην καρδιά μας. Ανοίξαμε την Αγία Σοφιά, αλλά αυτοί που θα την προστατέψουν είναι φυσικά οι νέοι μας. Πιστεύω ολόψυχα ότι οι νέοι μας θα προστατέψουν σωστά αυτό το ιερό καταπίστευμα. «Όσο υπάρχει ένας νέος που λέει «Ο χρόνος είναι δικός μου και ο χώρος είναι εμπιστευμένος σε μένα» και ο οποίος, όταν του φωνάζουν «Ποιος είναι εκεί;», απαντά «είμαι εδώ!» ένας, χωρίς να κοιτάξει δεξιά. ή εφυγε», με την άδεια του Θεού, ο ήχος του Κορανίου από τους τρούλους της Αγίας Σοφίας, ο ήχος του αντάν από τους μιναρέδες της

δεν θα μειωθεί ποτέ. Το τζαμί της Αγίας Σοφίας θα συνεχίσει να χαιρετά τις καρδιές των πιστών για πάντα ως σύμβολο του Τουρκικού Αιώνα».

Την ώρα λοιπόν που ο Ερντογάν έλεγε επί της ουσίας πως η μετατροπή της Αγίας Σοφίας σε τζαμί είναι το «κόσμημα» του «αιώνα της Τουρκίας» ο υπουργός άμυνας της χώρας του ξεκαθάριζε πως η Άγκυρα δεν θα κάνει πίσω σε καμιά από τις επιδιώξεις που έχει. Μεταξύ αυτών και η «Γαλάζια Πατρίδα».

Είπε χαρακτηριστικά ο Γκιουλέρ: «Εκτός από τον αγώνα μας κατά της τρομοκρατίας, τα δικαιώματα και τα συμφέροντά μας στην Γαλάζια Πατρίδα μας και στους Ουρανοί προστατεύτηκαν ασυμβίβαστα. Προσπαθούμε να λύσουμε τα προβλήματά μας με την Ελλάδα, με την οποία έχουμε πρόσφατα θετικές σχέσεις, σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, τις σχέσεις καλής γειτονίας και το πνεύμα της συμμαχίας.

Ενώ προσπαθούμε να λύσουμε τα προβλήματά μας με ειρηνικό τρόπο, δηλώνουμε πάντα ότι δεν θα κάνουμε ποτέ συμβιβασμούς για τα εθνικά μας δικαιώματα και συμφέροντα. Να υποστηρίξουμε τα νόμιμα συμφέροντα των Κυπρίων αδελφών μας στην Κύπρο, που είναι το εθνικό μας ζήτημα, υπό οποιεσδήποτε συνθήκες. Θα συνεχίσουμε να κάνουμε το καλύτερο δυνατό για την ειρήνη, την ασφάλεια και την ευημερία του νησιού σύμφωνα με τις Συνθήκες Εγγύησης και Συμμαχίας».

Προς επιβεβαίωση της υλοποίησης της «Γαλάζιας Πατρίδας» η Τουρκία αντέδρασε σε δέσμευση περιοχών που έκανε η Κύπρος μέσα στην ΑΟΖ της προς απόκτηση σεισμικών δεδομένων για νέες έρευνες για υδρογονάνθρακες από τις 30 Δεκεμβρίου 2023 έως τις 30 Ιουνίου 2024, εκδίδοντας παράνομη NAVTEX στην οποία ισχυρίζεται πως η περιοχή εκείνη είναι δικής της δικαιοδοσίας!

Πενταπόσταγμα 2-1-2024

Ο διαχρονικός ρόλος των ΗΠΑ στην Ισραηλο-Παλαιστινιακή διένεξη

Του Διεθνολόγου Πέτρου Τασιού

Το διεθνές υποσύστημα της Μέσης Ανατολής όπου συναντώνται τρεις ήπειροι, έχει εξέχουσα γεωπολιτική σημασία. Διατρέχεται από στρατηγικές οδούς μεταφορών και επικοινωνιών με το 30% του παγκόσμιου εμπορίου να διακινείται μέσω της Διώρυγας του Σουέζ. Διαθέτει τα μεγαλύτερα γνωστά αποθέματα ορυκτών καυσίμων και συγκεκριμένα τα 2/3 των παγκόσμιων κοιτασμάτων πετρελαίου και φυσικού αερίου με εξαιρετικά χαμηλό κόστος εξόρυξης.

Διαχρονικά η περιοχή αποτελούσε πεδίο ανταγωνισμού των Μεγάλων Δυνάμεων. Τα τελευταία 80 χρόνια είναι ιδιαίτερης σημασίας για τα αμερικανικά συμφέροντα. Μαζί με την Ευρώπη και την Άπω Ανατολή αναδεικνύονται ως οι πιο σημαντικοί πόλοι στη διαμόρφωση των διεθνών συσχετισμών ισχύος. Για το λόγο αυτό οι ΗΠΑ ακολουθούν σταθερή πολιτική στη Μέση Ανατολή για την επίτευξη των εξής στόχων: α) πρόσβαση σε ζωτικές ενεργειακές πηγές, β) ανάσχεση της Ρωσίας και της ιρανικής επιρροής, γ) παροχή προστασίας στο Ισραήλ και στους Άραβες συμμάχους, δ) αντιμετώπιση της τρομοκρατίας, ε) προώθηση της δημοκρατίας και στ) μείωση των μεταναστευτικών ροών.

Μολονότι το Ισραήλ είναι ο σημαντικότερος σύμμαχος των ΗΠΑ, οι τελευταίες έχουν επιδιώξει να προωθήσουν μια διπλωματική λύση που να συμβιβάζει τις ανταγωνιστικές απαιτήσεις των δύο αντιμαχόμενων μερών. Η δημιουργία δύο ανεξάρτητων κρατών, του Ισραήλ και της Παλαιστίνης, αποτελεί πάγια θέση τους. Για την πραγμάτωση της λύσης αυτής διαφορετικές αμερικανικές προεδρίες έχουν προτείνει τους αντίστοιχους οδικούς χάρτες. Στο πλαίσιο αυτό επιδίωξαν να επιλύσουν την ισραηλινο-παλαιστινιακή σύγκρουση η οποία υπήρξε μακροχρόνια ο κύριος οδηγός στη διαμόρφωση των δυναμικών στην περιοχή, προσπαθώντας να ισορροπήσουν μεταξύ της υποστήριξης προς το Ισραήλ και της προώθησης της ευρύτερης περιφερειακής σταθερότητας. Στο εσωτερικό των ΗΠΑ αυτή η διένεξη αποτελεί σημείο αναφοράς για την αμερικανο-εβραϊκή κοινότητα και τους χριστιανούς ευαγγελιστές, δύο ομάδες συμφερόντων που υποστηρίζουν με θέρμη το Ισραήλ.

Το 1947 οι ΗΠΑ πρωτοστάτησαν στην απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ για την ίδρυση δύο κρατών, ενός εβραϊκού και ενός αραβικού. Υπήρξαν η πρώτη χώρα που αναγνώρισε το Ισραήλ ως κυρίαρχο έθνος (1948). Μετά τον Πόλεμο των Έξι Ημερών (1967) επιδίωξαν να μεσολαβήσουν στην ευρύτερη αραβο-ισραηλινή διένεξη μαζί με τη Βρετανία, τη Γαλλία, τη Σοβιετική Ένωση και τον ΟΗΕ. Όμως ήταν ο πόλεμος του Γιομ Κιπούρ (1973) που ανάγκασε τις ΗΠΑ να ηγηθούν του ζητήματος στην κονίστρα της διεθνούς διπλωματίας, αναλαμβάνοντας πρωταγωνιστικό ρόλο. Αν και το Ισραήλ κέρδισε μια ακόμη αναμέτρηση ο αρχικός αιφνιδιασμός από τη Συρία και την Αίγυπτο κατέφεραν ένα κρίσιμη σημασίας ψυχολογικό πλήγμα στο εβραϊκό κράτος. Ο πόλεμος αυτός υπήρξε σημείο καμπής για την αμερικανική εξωτερική πολιτική αφού οδήγησε στο εμπάργκο πετρελαίου από τις χώρες του Κόλπου έναντι των ΗΠΑ επηρεάζοντας άμεσα την οικονομία τους. Επίσης έφερε τις ΗΠΑ, ως υποστηρικτές του Ισραήλ, και τη Σοβιετική Ένωση, που εξόπλισε Αίγυπτο και Συρία, κοντά σε πυρηνική σύγκρουση ύστερα από μια περίοδο ύφεσης.

Οι εξελίξεις αυτές οδήγησαν τον Χένρι Κίσινγκερ, υπουργό Εξωτερικών να μεσολαβήσει μεταξύ των αραβικών κρατών και του Ισραήλ. Η επιδέξια διπλωματία του με τις συνεχείς επισκέψεις σε κράτη της Μέσης Ανατολής το 1974 και το 1975 συνέβαλαν στην αποκλιμάκωση του πολεμικού κλίματος και στην απεμπλοκή των αντιμαχόμενων πλευρών. Το 1978 ο Αμερικανός πρόεδρος Τζίμι Κάρτερ φιλοξένησε στο Καμπ Ντέιβιντ ειρηνευτικές συνομιλίες μεταξύ του Ισραήλ και της Αιγύπτου δημιουργώντας δύο πλαίσια τα οποία αποτέλεσαν τη βάση για το μέλλον της μεσανατολικής διπλωματίας. Το πρώτο καλούσε για συνομιλίες την Αίγυπτο, το Ισραήλ, την Ιορδανία και την Παλαιστίνη με αντικείμενο τις αυτοδιοικούμενες περιοχές της Γάζας και της Δυτικής Όχθης. Το δεύτερο προέβλεπε συμφωνίες ειρήνης μεταξύ Αιγύπτου και Ισραήλ, τις οποίες οι δύο χώρες υπέγραψαν στο Λευκό Οίκο το 1979. Ιορδανία και Ισραήλ έπραξαν το ίδιο 15 χρόνια αργότερα.

Το τέλος του Ψυχρού Πολέμου έδωσε μεγαλύτερη δυνατότητα και ευελιξία στην αμερικανική πλευρά να δράσει στην κατεύθυνση επίλυσης της παρατεταμένης διένεξης που αποτελούσε εστία αστάθειας στη Μέση Ανατολή και πηγή τροφοδότησης του αντιαμερικανισμού. Η αμερικανική διπλωματία επικεντρώθηκε στα ζητήματα των συνόρων, της Ιερουσαλήμ, των προσφύγων, της ασφάλειας, της αμοιβαίας αναγνώρισης των δύο κρατών και του τέλους της διένεξης. Ειδικότερα οι ΗΠΑ σταθερά υποστηρίζουν την ίδρυση ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους θέτοντας όμως ως αυστηρή προϋπόθεση τη συμφωνία του Ισραήλ για την αναγνώρισή του. Για το καθεστώς της Ιερουσαλήμ απέφυγαν επιμελώς για δεκαετίες να πάρουν θέση, παραπέμποντας το ζήτημα για επίλυση σε μια συνολική μελλοντική διευθέτηση μεταξύ των δύο πλευρών. Ωστόσο το 1995 η νομοθετική εξουσία αποφάσισε τη μεταφορά της αμερικανικής πρεσβείας από το Τελ Αβίβ στην Ιερουσαλήμ η οποία δεν υλοποιήθηκε από διαδοχικές αμερικανικές προεδρίες έως το 2018 που έγινε πράξη από τον Ντόναλντ Τράμπ. Για χρόνια καταδίκασαν τους εβραϊκούς εποικισμούς στα εδάφη που το Ισραήλ κατέλαβε με τον Πόλεμο των Έξι Ημερών (1967) θεωρώντας τους ως σοβαρό εμπόδιο για την επίτευξη ειρήνης. Εντούτοις ποτέ δεν τους χαρακτήρισαν παράνομους προκειμένου να αποφύγει το Ισραήλ να υποστεί διεθνείς κυρώσεις.

Η προεδρία Μπιλ Κλίντον αφιερώθηκε επισταμένως και στις δύο θητείες της προκειμένου να οικοδομηθεί ένα βιώσιμο πλαίσιο συνεννόησης και μακροχρόνιας ειρήνευσης μεταξύ των δύο μερών. Οι συμφωνίες του Όσλο (1993), όπου η παλαιστινιακή ηγεσία αναγνώρισε το δικαίωμα ύπαρξης του Ισραήλ και το τελευταίο αναγνώρισε την παλαιστινιακή αυτονομία στη Γάζα και τη Δυτική Όχθη, αποτέλεσαν τη σημαντικότερη εξέλιξη έως τότε με το τελικό κείμενο να υπογράφεται στο Λευκό Οίκο. Θα ακολουθήσουν το Πρωτόκολλο της Χεβρώνας (1997), το Μνημόνιο Γούι Ρίβερ (1998), το Μνημόνιο Σαρμ ελ Σείχ (1999), η Σύνοδος Καπ Ντέιβιντ (2000) και τέλος οι Παράμετροι Κλίντον (2000) για τη δημιουργία δύο ξεχωριστών κρατών. Η επίμονη ενασχόληση οκτώ ετών για την εξεύρεση και εφαρμογή μιας πραγματιστικής λύσης δεν ευοδώθηκε. Από

τότε οι τρεις αμερικανικές κυβερνήσεις κατέθεσαν ισάριθμα σχέδια στη βάση των δύο ανεξάρτητων κρατών. Ο Οδικός Χάρτης για την Ειρήνη (2003) του Τζόρτζ Μπους, οι Έξι Αρχές (2016) επί προεδρίας Μπαράκ Ομπάμα και η Ειρήνη για την Ευημερία (2020) του Ντόναλντ Τράμπ παρέμειναν κενό γράμμα.

Παρόλο που οι ΗΠΑ προσπαθούν με το διαμεσολαβητικό ρόλο τους να φέρουν σε συμφωνία τα δύο μέρη, δεν έχουν αναγνωρίσει επίσημα την Παλαιστίνη ως ξεχωριστή κρατική οντότητα και μονίμως προστατεύουν το Ισραήλ από τη διεθνή κριτική, γεγονός που δρα αποτρεπτικά στην επίλυση της σύγκρουσης. Από το 1970 χρησιμοποιούν το δικαίωμα της αρνησικυρίας ως μόνιμο μέλος του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ εμποδίζοντας τις αποφάσεις που καταδικάζουν το Ισραήλ με το πρόσχημα ότι ο Οργανισμός είναι προκατειλημμένος εναντίον του. Μόνο μια φορά οι ΗΠΑ επέτρεψαν στο Συμβούλιο Ασφαλείας να καταδικάσει το Ισραήλ για την οικοδόμηση εποίκισμών όταν η απερχόμενη διοίκηση του Μπαράκ Ομπάμα απέφυγε να ασκήσει βέτο (2016). Η Παλαιστινιακή Αρχή έχει καταθέσει αίτημα στο Συμβούλιο Ασφαλείας για την εισδοχή μέλους στον Οργανισμό από το 2011, η έγκριση του οποίου απαιτεί και την ψήφο των ΗΠΑ προκειμένου να γίνει η σχετική εισήγηση στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ.

Η αμερικανική διπλωματία δεν κατάφερε να δώσει λύσεις στα κεντρικά ζητήματα της σύνθετης αυτής σύγκρουσης. Εν μέρει λόγω της απροθυμίας της να ασκήσει πίεση στο Ισραήλ για παραχωρήσεις κυρίως αναφορικά με τους εποίκισμούς και τους πρόσφυγες. Κατά συνέπεια εμφανίζεται να έχει μονομερή πολιτική υπέρ του Ισραήλ διατηρώντας το status quo. Με αυτά τα δεδομένα η λύση για ένα μόνο κράτος αποτελεί όχι μόνο πιθανή προοπτική αλλά ουσιαστικά έχει ήδη γίνει πραγματικότητα.

Τα τελευταία χρόνια το αμερικανικό ενδιαφέρον για την επίλυση του προβλήματος μειώθηκε σημαντικά. Η αναταραχή που προκλήθηκε από την Αραβική Άνοιξη, οι πόλεμοι στη Συρία και στην Υεμένη, η επιδίωξη του Ιράν για κυριαρχία στην περιοχή, η δράση των τρομοκρατικών ομάδων με προεξέχουσες την Αλ Κάιντα και το Ισλαμικό Κράτος δημιούργησαν νέες απειλές που χρήζουν άμεσης αντιμετώπισης.

Οι καταστροφικές επιλογές του Τζόρτζ Μπους για τον Πόλεμο κατά της Τρομοκρατίας και εν συνεχεία του Μπαράκ Ομπάμα για την Αραβική Άνοιξη υπήρξαν δύο μεγάλες τραγωδίες της πολιτικής των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή. Οι συνέπειες των αποτυχιών αυτών σε συνδυασμό με τη στροφή προς την περιοχή του ινδοειρηνικού μείωσαν την προσοχή τους στο μεσανατολικό υποσύστημα μην αποτελώντας την πρώτη προτεραιότητα στον αμερικανικό σχεδιασμό. Τα ζητήματα μεταξύ Ισραήλ και Παλαιστίνης δεν παίζουν πια καταλυτικό ρόλο στη διαμόρφωση των σχέσεων των ΗΠΑ με το Ιράν και τα κράτη του Κόλπου καθιστώντας την εν λόγω σύγκρουση ζήτημα ήσσονος σημασίας σε σύγκριση με το παρελθόν. Η προεδρία Ντόναλντ Τράμπ υιοθέτησε τη λογική της «δημοιουργικής αποχώρησης» επι λέγοντας να αφήσει τα φιλικά και συμμαχικά κράτη στην περιοχή να γίνουν τοποτηρητές των συμφερόντων των ΗΠΑ με τη μερική μεταβίβαση των ευθυνών τους στις περιφερειακές δυνάμεις. Ακολουθώντας στρατηγική έμμεσης προσέγγισης αποφάσισαν να παρακάμψουν το παλαιστινιακό ζήτημα που αποτελεί πρόσκομμα στις σχέσεις του Ισραήλ με τα αραβικά κράτη. Αποτέλεσμα αυτής της στρατηγικής επιλογής ήταν οι Συμφωνίες του Αβραάμ που υπογράφηκαν υπό την αιγίδα των ΗΠΑ ανάμεσα στο Ισραήλ με τα ΗΑΕ, το Μπαχρέιν αρχικά

(2020) και το Μαρόκο και το Σουδάν στη συνέχεια (2021), ως συνθήκες ειρήνης, διπλωματικών σχέσεων και πλήρους εξομάλυνσης. Το Ισραήλ αποδέχτηκε να σταματήσει προσωρινά την προσάρτηση του 30% των εδαφών της Δυτικής Όχθης. Αναμφισβήτητα ήταν μια κορυφαία επιτυχία της αμερικανικής διπλωματίας, στο βαθμό όπου η ισραηλινο-αραβική σύγκρουση έπαψε να μονοπωλεί τη συζήτηση για τη βελτίωση των σχέσεων Αράβων και Ισραηλινών.

Η προοπτική μιας «μετααμερικανικής Μέσης Ανατολής» όπου οι δεσμεύσεις και η επεμβατικότητα των ΗΠΑ ελαχιστοποιούνται σε σχέση με το παρελθόν αποτέλεσε μια μεταβατική περίοδο κατά την οποία στην περιοχή οι εντάσεις και οι συγκρούσεις έδειχναν να βρίσκονται σε ύφεση. Η δήλωση του Συμβούλου Εθνικής Ασφαλείας, Τζακ Σάλιβαν ότι «η περιοχή της Μέσης Ανατολής είναι πιο ήσυχη σήμερα από ότι ήταν εδώ και δύο δεκαετίες» (29 Σεπτεμβρίου 2023) στο συνέδριο του The Atlantic και η δημοσίευσή του στο Foreign Affairs στην οποία έγραψε ότι «παρά τις σοβαρές προοπτικές έχουμε αποκλιμακώσει τις κρίσεις στη Γάζα» (2 Οκτωβρίου 2023) αποτυπώνουν με τον πιο γλαφυρό τρόπο τη θεώρηση των ΗΠΑ για τα τεκταινόμενα. Όπως αποδείχθηκε δεν ήταν παρά ευσεβείς πόθοι αφού η επιτυχής αιφνιδιαστική επίθεση της Χαμάς στο ισραηλινό έδαφος (7 Οκτωβρίου 2023) και η πρωτοφανής πολεμική επιχείρηση του Ισραήλ που ακόμη εξελίσσεται στη Λωρίδα της Γάζας, ανάγκασαν τις ΗΠΑ να ξανασυρθούν εκ νέου και ολοκληρωτικά στη δίνη μιας διένεξης που επανήλθε στο προσκήνιο με τέτοια ένταση και δυναμική που επηρεάζει όχι μόνο τους τοπικούς και περιφερειακούς, αλλά και τους παγκόσμιους συσχετισμούς ισχύος καθώς και τις ανακατανομές συμφερόντων. Η αμερικανική πλευρά με τον πιο εμφαντικό τρόπο επιβεβαίωσε την απόλυτη υποστήριξή της στο Ισραήλ δημιουργώντας νέο κύμα αντιπάθειας και μνησικακίας στον αραβικό και μουσουλμανικό κόσμο. Εν πολλοίς για τα κράτη αυτά και όχι μόνο οι ΗΠΑ με την πολιτική μονομερούς ταύτισης με το Ισραήλ θεωρούνται μέρος του προβλήματος.

Εν τέλει η ισραηλινο-παλαιστινιακή διένεξη αποτελεί για τις ΗΠΑ μια ανεπιθύμητη ευθύνη στην περιοχή που θα επιθυμούσαν να εξαφανιστεί.

Βιβλιογραφία

1. A Timeline of U.S. Policy Toward Palestine, Carnegie Endowment for International Peace, <https://carnegieendowment.org/specialprojects/breakingtheisraelpalestinestatusquo/timeline>.
2. Haddad Mohammed, “The Failed Deals of the Century”, Al Jazeera’s AJ Labs, <https://interactive.aljazeera.com/aje/2020/the-failed-deals-of-the-century/index.html>.
3. Hoffman Jon and Justin Logan, “Time to Change Course in the Middle East”, The National Interest, 21 Οκτωβρίου 2023, <https://nationalinterest.org/feature/time-change-course-middle-east-207004>.
4. Leonard Mark, “The Post-American Middle East”, European Council on Foreign Relations, 19 Ιουνίου 2023, <https://ecfr.eu/article/the-post-american-middle-east/>.
5. Pandith Farah, “The US Faces a Public Relations Crisis in the Arab and Muslim World”, Council on Foreign Relations, 27 Οκτωβρίου 2023, <https://www.cfr.org/article/us-faces-public-relations-crisis-arab-and-muslim-world>.
6. Robinson Kali, “What is the US Policy on the Israeli-Palestinian Conflict”, Council on Foreign Relations, 12 Ιουλίου 2023, <https://www.cfr.org/backgrounder/what-us-policy-israeli-palestinian-conflict>.
7. Schwartz Allison and Zogby James, “US Involvement in the Israeli-Palestinian Conflict”, Divided We Fall, 21 Οκτωβρίου 2021, https://dividedwefall.org/israeli-palestinian-two-state-solution/?gclid=CjwKCAiAsIGrBhAAEiwAEzMIC7EnH9TeU7IF75ttMJDB8rqfUv7cR_FXBd_2Ji8QA-QagRvtzmn4mh0Cd4cQAvD_BwE.
8. Walt Stephen, “America is a Root Cause of Israel and Palestine’s Latest War”, Foreign Policy, 18 Οκτωβρίου 2023, <https://foreignpolicy.com/2023/10/18/america-root-cause-war-israel-gaza-palestine>.

Από την PLO στη Χαμάς. Αραβικός εθνικισμός και ισλαμική ταυτότητα

Του Σταύρου Λυγερού

Ο πόλεμος στη Γάζα, με πρωταγωνιστές το Ισραήλ και τη Χαμάς, έχει επαναφέρει το ισλαμιστικό κίνημα στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας, παρότι για δεκαετίες οι Παλαιστίνιοι ήταν ταυτισμένοι με την PLO. Το μόνο σίγουρο είναι ότι αυτός ο πόλεμος έχει πλέον κατεβάσει το Παλαιστινιακό από το ράφι.

Η πολιτική παρακμή της PLO (Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης) επί των ημερών του προέδρου της Παλαιστινιακής Αρχής Μαχμούτ Αμπάς –ως αποτέλεσμα της υποχωρητικής στάσης έναντι του Ισραήλ, αλλά και της εκτεταμένης διαφθοράς– άνοιξε τον δρόμο για την ανάδυση της Χαμάς. Όπως είναι γνωστό, η Χαμάς κέρδισε τις ελεύθερες εκλογές στις παλαιστινιακές περιοχές, αλλά μετά από εμφύλιες συγκρούσεις η εξουσία της περιορίστηκε στη Λωρίδα της Γάζας.

Η ανάδυση της Χαμάς μπορεί να έχει τις αιτίες της στον παλαιστινιακό χώρο, αλλά εγγράφεται σ' ένα ευρύτερο πλαίσιο. Είναι χρήσιμο, λοιπόν, να πάμε πίσω στο χρόνο. Στα αραβικά κράτη που προέκυψαν από τη διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και από την κατάλυση της ευρωπαϊκής αποικιοκρατίας, η έννοια της εθνικής ταυτότητας ήταν ανύπαρκτη. Στη συνείδηση των ανθρώπων κυριαρχούσαν δύο βασικές ταυτότητες: Η πρώτη ήταν η παραδοσιακή στενή ταυτότητα της φυλής. Η δεύτερη ήταν η ταυτότητα του μουσουλμάνου.

Για το Ισλάμ δεν υπάρχει έθνος. Οι άνθρωποι ταξινομούνται σε πιστούς και απίστους. Η πίστη είναι το μοναδικό κριτήριο για να ανήκει κάποιος στην κοινότητα των μουσουλμάνων (Ούμα), η οποία είναι αντιληπτή από τους ίδιους τους μουσουλμάνους σαν ένα είδος υπερεθνικού “έθνους”.

Ας σημειωθεί ότι το Ισλάμ δεν είναι μόνο θρησκευτικό δόγμα. Είναι και σύστημα δικαίου και αυστηρός τρόπος ζωής. Τόσο η φυλετική όσο και η ισλαμική ταυτότητα ουσιαστικά αντιστρατεύονταν τη δημιουργία και κυρίως την εδραίωση εθνικής ταυτότητας στις αραβικές χώρες.

Με την αποαποικιοποίηση και τη δημιουργία των αραβικών κρατών η ιδιότητα Αιγύπτιος, Ιρακινός, Σύρος κλπ. ήταν κυρίως μία νομική ιδιότητα, η οποία επικάλυψε τις δύο προαναφερθείσες παραδοσιακές ταυτότητες, χωρίς, όμως, να τις εξαφανίσει.

Ο αραβικός εθνικισμός

Τα πράγματα φάνηκαν να αλλάζουν όταν κυριάρχησε το μεταπολεμικό κύμα του αραβικού εθνικισμού, το οποίο αναπτύχθηκε σε αντίθεση με την αποικιοκρατία και την εξάρτηση από τις δυτικές μεγάλες δυνάμεις. Αυτό το κύμα, που άσκησε καθοριστική επιρροή στους στρατιωτικούς και στην τοπική διανομή, γέννησε τα νασερικού τύπου καθεστώτα. Στην Αίγυπτο ο Νάσερ. Στο Ιράκ και στη Συρία το κόμμα Μπάαθ. Στην Αλγερία το αριστερόστροφο εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα, το οποίο ηγήθηκε της επανάστασης εναντίον των Γάλλων αποικιοκρατών. Στη Λιβύη

ο Καντάφι. Κοινός παρονομαστής όλων αυτών των καθεστώτων ήταν ο νεωτερικός-κοσμικός χαρακτήρας τους και η συνακόλουθη προσπάθειά τους να μετατρέψουν τις –σχεδιασμένες από τους αποικιοκράτες– τεχνητές χώρες σε εθνικά κράτη.

Ο σταδιακός εκφυλισμός αυτών των καθεστώτων, η εγγενής τάση τους προς τον αυταρχισμό, η διολίσθησή τους στη διαφθορά και η –από ένα χρονικό σημείο και πέρα– εξόφθαλμη ανικανότητά τους να επιλύσουν χρόνια προβλήματα ανάπτυξης και κοινωνικής δικαιοσύνης επέτρεψαν την παλινδρόμηση ειδικά των πληβειακών στρωμάτων προς το πολιτικό Ισλάμ.

Τα φονταμενταλιστικά ισλαμικά κινήματα, όπως η Μουσουλμανική Αδελφότητα και οι παραφυάδες της, βρήκαν νέα ακροατήρια. Λόγω της σκληρής καταστολής, αυτά τα κινήματα δεν κατάφεραν να ανατρέψουν τα αυταρχικά κοσμικά καθεστώτα, αλλά υπέσκαψαν τη βάση στήριξής τους. Μόνη εξαίρεση η ισλαμική επανάσταση με ηγέτη τον αγιατολάχ Χομείνι στο μη αραβικό σιιτικό Ιράν (1979). Ας σημειωθεί ότι το Ιράν είναι η μοναδική χώρα στην περιοχή που –κυρίως λόγω ιστορίας– χαρακτηρίζεται από υψηλό βαθμό εθνικής συνοχής.

Η δυναμική ρεβάνς της ισλαμικής ταυτότητας είχε ως αναπόφευκτο αποτέλεσμα και την αναζωπύρωση της αντίθεσης σουνιτών-σιιτών, η οποία, την περίοδο που κυριαρχούσε το κύμα του αραβικού εθνικισμού, είχε επικαλυφθεί και αμβλυωθεί.

Αυτό είχε συγκεκριμένες συνέπειες. Ο Σαντάμ Χουσεϊν αναρριχήθηκε στην εξουσία στο –κατά πλειονότητα σιιτικό– Ιράκ όχι με την ιδιότητα του σουνίτη, αλλά ως ανώτατο στέλεχος του κυβερνώντος κοσμικού κόμματος Μπάαθ. Το ίδιο ισχύει και για τον αλαουίτη (συγγενική εκδοχή των σιιτών) πατέρα Άσαντ στην –κατά πλειονότητα (70%) σουνιτική– Συρία.

Οι παραδοσιακές ταυτότητες

Όταν, όμως, το κύμα του αραβικού εθνικισμού υποχώρησε, επανήλθαν σε πρώτο πλάνο οι παραδοσιακές ταυτότητες. Όταν η εξουσία έπαψε να στηρίζεται σε ενοποιητική ιδεολογική βάση, το καθεστώς του Σαντάμ Χουσεϊν βρέθηκε να στηρίζεται κοινωνικά στη σουνιτική μειονότητα και στους πραιτοριανούς του. Το ίδιο ισχύει και για το καθεστώς του Άσαντ, που υποστηρίχθηκε και από τους χριστιανούς, οι οποίοι το προτιμούσαν λόγω του κοσμικού χαρακτήρα του. Ένα μεγάλο ποσοστό των αξιωματούχων και του πατρός και του υιού Μπασάρ Αλ Άσαντ προέρχεται από τη βορειοδυτική Συρία, όπου κατά κανόνα κατοικούν αλαουίτες.

Στον χώρο των Παλαιστινίων, η κοσμική και αριστερόστροφη ιδεολογία ήταν ενταγμένη στο πλαίσιο των εθνικοαπελευθερωτικών κινήματων του Τρίτου Κόσμου. Η αποτυχία της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης να κάμψει την αντίδραση του Ισραήλ και να ιδρύ-

σει παλαιστινιακό κράτος την έθεσε –όπως προανέφερα– σε τροχιά πολιτικής παρακμής. Όπως συνέβη και αλλού στον Αραβικό Κόσμο, το κενό κάλυψε το πολιτικό Ισλάμ. Η Χαμάς είναι ιδεολογικά η παλαιστινιακή εκδοχή των Αδελφών Μουσουλμάνων, αν και το εθνικοαπελευθερωτικό στοιχείο καθόρισε αναπόφευκτα την πολιτική της. Είναι αυτό ακριβώς που την καθιστά διψυή.

Ως εξ αυτού, η Χαμάς δεν απευθύνεται μόνο στους Άραβες, απευθύνεται στους απανταχού μουσουλμάνους, προωθώντας το Παλαιστινιακό όχι ως στενά εθνικοαπελευθερωτικό πρόβλημα, αλλά και εντάσσοντάς το στην παραδοσιακή αντίθεση Δύσης-Ισλάμ με σκοπό να του προσδώσει ευρύτερη ιδεολογική και γεωπολιτική διάσταση.

Μία ματιά στον τρόπο που έχει αντιδράσει όλες αυτές τις ημέρες η διεθνής κοινότητα, επιβεβαιώνει ότι σ' ένα βαθμό το έχει καταφέρει. Αν και η κρίση άρχισε με την αποτρόπαιη επίθεση της Χαμάς στο νότιο Ισραήλ, οι μετέπειτα μαζικοί και φονικοί ισραηλινοί βομβαρδισμοί έχουν

μεταστρέψει το κλίμα.

Οι χώρες του “παγκόσμιου Νότου” περισσότερο ή λιγότερο έχουν ταχθεί υπέρ των Παλαιστινίων. Αντιθέτως, οι δυτικές κυβερνήσεις –σε μεγάλο βαθμό και τα δυτικά Μίντια– υποστηρίζουν αναφανδόν το Ισραήλ. Με άλλα λόγια, βλέπουμε να επιβεβαιώνεται με κάποιες διαφοροποιήσεις η διαιρετική τομή που είχε προκαλέσει ο πόλεμος στην Ουκρανία.

Το που θα οδηγήσει ο πόλεμος στη Γάζα θα το δούμε το επόμενο διάστημα. Το μόνο σίγουρο είναι πως, έστω και με αυτόν τον τρόπο, το Παλαιστινιακό από τα αζήτητα της διεθνούς πολιτικής έχει επανέλθει δυναμικά στο κέντρο της. Μπορεί η κυβέρνηση Νετανιάχου και οι σκληροπυρηνικοί στο Ισραήλ να θεωρούν ότι η Χαμάς είναι ο ιδανικός εχθρός για να αποτραπεί η δημιουργία παλαιστινιακού κράτους, αλλά η νέα δυναμική υπό προϋποθέσεις ενδέχεται να σπάσει αυτό το στερεότυπο.

Slpress.gr

Μία Άποψη της Τεχνητής Νοημοσύνης πάνω σε διαμορφούμενες σχέσεις

Ερώτηση

Which is the cause that urges Islam to appear its Arabic nationalism in a threatening way against the Western World?

Απάντηση

It's important to avoid generalizations and recognize that Islam, like any major world religion, is diverse, with a wide range of interpretations and practices. Additionally, Islam itself is not inherently aligned with any particular form of nationalism, including Arabic nationalism. The perceived tensions or conflicts between Islam and the Western world are complex and multifaceted, often influenced by historical, political, economic, and social factors. Here are some key considerations:

1. Historical Factors:

- Historical events, including colonialism, geopolitical conflicts, and the aftermath of World War I and II, have shaped the relationships between Muslim-majority regions and Western powers.

2. Political Instability:

- Political instability in some Muslim-majority countries has created conditions for extremist ideologies to emerge. These ideologies may use anti-Western rhetoric as a means to garner support or express grievances.

3. Geopolitical Conflicts:

- Geopolitical conflicts in the Middle East, such as the Israeli-Palestinian conflict, have contributed to tensions between the Muslim world and the West. Perceived injustices and disparities in power dynamics can fuel anti-Western sentiments.

4. Cultural and Religious Identity:

- Some individuals or groups may use a distorted interpretation of Islam as a rallying point for resistance against perceived cultural or religious

threats from the West. This can manifest as a form of identity politics.

5. Economic Inequality:

- Economic disparities within and between regions can contribute to feelings of resentment and frustration. Some individuals may blame Western economic policies or interventions for their economic challenges.

6. Media Portrayals:

- Media representations and stereotypes, both in the Muslim world and the West, can contribute to misperceptions and exacerbate tensions. Negative portrayals can reinforce existing biases and create a sense of mutual distrust.

7. Extremist Ideologies:

- Extremist groups may use religion as a tool to justify their actions, framing conflicts in religious terms. These groups often represent a minority within the Muslim world, and their views are rejected by the majority of Muslims.

8. Globalization and Cultural Clashes:

- The process of globalization has led to increased cultural interaction and, at times, clashes. Cultural misunderstandings or clashes can contribute to tensions between different worldviews.

It's crucial to emphasize that the vast majority of Muslims reject violence and extremism. Islam, like any major religion, is diverse, encompassing a wide range of beliefs and practices. Efforts to foster understanding, dialogue, and cooperation among different cultures and religions are essential in addressing and mitigating tensions between the Muslim world and the West. Generalizations or attributions of attitudes to an entire religion or cultural group can oversimplify complex geopolitical and cultural dynamics.

Τό έθνικό σύμβολο ταυτίζεται μέ τήν κυριαρχία, όχι μέ τήν βία!

Τοῦ Μανώλη Κοττάκη

Ἡ ἄπατρις πολιτική ἔλιτ καί ἡ τέχνη τοῦ ρόζ – «Πειράζουν» τήν σημαία, «πειράζουν» τήν οἰκογένεια, «πειράζουν» τήν ἱστορία καί τήν γλῶσσα, ὁ ἔθνικός ὕμνος πῶς τούς διέφυγε; – Τελεία ἀποσύνθεσις πρό τῆς ἐξαφανίσεως

«ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ἀπελευθερώσουμε τόν ἑαυτό μας ἀπό τήν ἐλπίδα ὅτι ἡ θάλασσα θά γαληνέψει. Πρέπει νά μάθουμε νά πλέουμε καί μέ δυνατούς ἀνέμους!». Πρόκειται γιά σκέψεις ἑνός μεγάλου Ἑλληνα, παγκόσμιου καί τοπικοῦ ταυτόχρονα. Κοσμοπολίτη καί πατριώτη. Τοῦ Ἀριστοτέλη Ὠνάση. Δημοσιεύονται στήν ἐξαιρετική ἔκδοση «Ἡ Ἱστορία τῶν Ἐπιχειρήσεων Ὠνάση, 1924-1975». Ὁ ἐμβληματικός αὐτός Ἕλληνας πού τά ἔβαλε μέ κράτη ὑπερδυνάμεις καί μέ διεθνή ἐπιχειρηματικά θηρία κυμάτισε τήν ἑλληνική σημαία στό πλοῖα του ἀλλά καί στό ἀεροσκάφη τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἀεροπορίας στό πέλαγος τῆς γῆς. Καί μάλιστα σέ φουρτουνιασμένους καιρούς.

Πληροφορηθεῖς, ὅτι ἡ καλλιτέχνης πού παραποίησε τήν γαλάζια ἑλληνική σημαία ἀνάρτησε τήν ἀποψή της στό social media τοῦ Ἰδρύματος Ὠνάση (παραθέτοντας «ὑποδείγματα» καί ἀπό σημαῖες ἄλλων χωρῶν πού ἔχουν «πειραχτεῖ» στό πλαίσιο τῆς ἐλευθερίας ἐκφράσεως ὅπως τῶν ΗΠΑ καί τῆς Μεγάλης Βρετανίας – ἄρα ἀντέγραψε, δέν πρωτοτύπησε), σκέφτηκα τό ἑξῆς: Τῆς πέρασε ἀπό τό μυαλό πῶς θά ἀντιδρούσε ὁ Ἀριστοτέλης Ὠνάσης ἂν μάθαινε ὅτι εἶχε μετατρέψει τήν ἑλληνική σημαία σέ μία ρόζ συρραφή ἀπό κουρέλια; Σέ σεντόνια πού φέρουν τό βάρος τῆς ἀρνητικῆς φόρτισης ἀπαράδεκτων γεγονότων οἰκογενειακῆς βίας; Ὅσοι παλαιοὶ ἀπέμειναν στήν ζωή νά γνωρίζουν τόν Ὠνάση, ἡ οἰκογένεια τοῦ ὁποίου ξεκίνησε ἀπό τήν Καππαδοκία γιά νά μετακομίσει στήν Σμύρνη καί νά ἐπιζήσει τῆς Μικρασιατικῆς Καταστροφῆς, μποροῦν νά ὑποθέσουν ἄνετα πῶς θά ἀντιδρούσε. Στήν καλύτερη περίπτωση, θά τήν «ἔλουζε» εὐγενικά ὅπως ὁ ἴδιος ἤξερε. Στήν χειρότερη, θά τήν εἶχε «πετάξει» μέ τίς «κλωτσιές» ἔξω ἀπό τά social media τοῦ ἰδρύματός του. Ὅχι μόνο γιατί παραποίησε τήν ἑλληνική σημαία γιά νά ἀντιγράψει παλαιές ιδέες δυτικῶν καλλιτεχνῶν καί νά προκαλέσει. Θά τήν «ἔλουζε» γιατί τόλμησε νά ἐπικαλεστεῖ τίς σημαῖες τῶν ΗΠΑ καί τῆς Μεγάλης Βρετανίας γιά νά ὑποστηρίξει ὅτι πῶς ὅ,τι διέπραξε μέ τήν ἑλληνική, ἔχει ἱστορικό προηγούμενο.

Ὅχι ὁμως. Δέν ὑπάρχει ἀναλογία γιά νά ὑπάρχει προηγούμενο. Τά ἔθνη αὐτά εἶναι μεγάλα. Ἀναμφιβόλως. Ἀλλά εἶναι ἔθνη ἐπεκτατικά. Ἱμπεριαλιστικά. Ἀποικιοκρατικά. Οἱ σημαῖες τους ἀνέμισαν σέ ξένα ἐδάφη γιά νά σφραγίσουν εἰσβολές, κατοχές καί κατακτήσεις. Οἱ σημαῖες αὐτές – πλὴν ἐλαχίστων ἐξαίρεσεων, δέν ὑπῆρξαν

ποτέ ἔθνικό λάβαρο ἀνασχέσεως ἐπιθέσεως τοῦ ἐχθροῦ. Δέν μάτωσαν καί δέν ἀμύνθηκαν ποτέ. Ἡ ἑλληνική σημαία ὁμως καί μάτωσε καί ἀμύνθηκε!

Ἡ ἑλληνική σημαία ὑψώθηκε στό βουνά τῆς Ἀλβανίας γιά νά ἀνακόψει τόν Ἰταλό εἰσβολέα. Ἡ ἑλληνική σημαία ὑψώθηκε ἀπό τούς Γλέζο καί Σάντα στόν βράχο τῆς Ἀκροπόλεως μετά τό κατέβασμα τῆς γερμανικῆς. Ἡ ἑλληνική σημαία ὑψωνόταν κάθε μέρα στήν Ρῶ ἀπό τήν περίφημη κυρά της, τήν Δέσποινα Ἀχλαδιώτη. Ἡ ἑλληνική σημαία ὑψώθηκε στό Πολυτεχνεῖο τό 1973 καί βγαίνει ἀπό τά συρτάρια πού φυλάσσεται κάθε χρόνο γιά νά παρελάσει στήν ὁμώνυμη πορεία. Ἡ ἑλληνική σημαία ὑψώθηκε στό Ἴμια. Δέν εἶναι πανί γιά νά ἀπεικονίζεται ἡ ἐνδοοικογενειακή βία ἡ ἑλληνική σημαία. Δέν εἶναι ἡ «φωτογραφία» ἄξεστων Ἑλλήνων ἀνδρῶν τό ἔθνικό μας σύμβολο! Ὑπάρχουν καί ἄλλοι τρόποι νά ἐκφράσει κάποιος τήν εὐαισθησία του γιά τό ζέον αὐτό κοινωνικό πρόβλημα. Οὔτε τό Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων ταυτίζεται μέ τήν βία γιά νά χρησιμοποιεῖται τό ἔθνικό μας σύμβολο ὡς ἐκφραση καλλιτεχνικῆς δημιουργίας! Ἡ ἑλληνική σημαία ταυτίζεται μέ τήν ὑπεράσπιση τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας καί μέ τήν βία ἀπόκρουση τῆς βίας τῶν ἄλλων. Ὅχι μέ τήν βία αὐτή καθ' ἑαυτή.

Πρέπει νά εἶναι κανεὶς πολύ ἀνιστόρητος γιά νά ὑποστηρίζει λοιπόν ἐν προκειμένῳ ὅτι πρόκειται γιά τό δικαίωμα τῆς ἐλεύθερης ἐκφράσεως καί τήν προστασία του. Ἡ ἀνόητη ἀριστεροφιλελεύθερη ἔλιτ (μέρους) τῆς ΝΔ, τοῦ ΠΑΣΟΚ, τοῦ ΣΥΡΙΖΑ, τῆς «Νέας Ἀριστερᾶς» καί τῶν Ἰδρυμάτων τύπου Ὠνάση πού διατυπώνει μέ ἔνταση τέτοιες ἀπόψεις καί ἐπιτίθεται στόν Ὑπουργό Ἐξωτερικῶν Γιώργο Γεραπετρίτη καί στόν Πρόεδρο τῆς «Νίκης» Δημήτρη Νασιό, λησμονεῖ ὅτι γιά νά ὑψωθεῖ αὐτή ἡ σημαία σέ κάθε σημεῖο τῆς χώρας χρειάστηκε νά γίνουν ὀκτώ ἀλλαγές συνόρων ἀπό τό 1821 ἕως τό 1947 (πού ἐνσωματώθηκαν τά Δωδεκάνησα στόν ἔθνικό κορμό) γιά νά διαμορφωθεῖ ἡ ἑλληνική ἐπικράτεια στήν σημερινή της ἔκταση. Καί οἱ Ἑλληνες πρόγονοί μας, πού κατά τόν Καζαντζάκη ἔπεσαν στό καθῆκον γιά νά «ἀφρίζουν στό στόμα μας οἱ προπάπποι μας κάθε φορά πού θυμώνουμε», δέν εἶχαν ὄραμα, ὅταν τά ἔδιναν ὅλα γιά τήν πατρίδα νά τούς «διαδεχθεῖ» 202 χρόνια μετά τήν Ἀνεξαρτησία, μία ἀνόητη ἔλιτ γιά νά κάνει ρόζ τέχνη μέ τό ἔθνικό σύμβολο.

Ἀνόητη, ναί, ἀνόητη! Ἀνόητη, ἄπατρις, διεθνιστική καί βαθιά ὑποκριτική. Εἶναι οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι πού σέβονται τά σύμβολα τῶν ἄλλων καί διαμαρτύρονται μέ ἔνταση κάθε φορά πού κάποιος κακοποιεῖ τό Κοράνι, πολύ δέ περισσότερο, ὅταν τό σχίζει καί τό καίει. Τότε

πάει περίπατο ὁ φιλελευθερισμός τους καί «καταδικάζουν». Ἄν προσβληθεῖ ὁμως ὁ σταυρός ἢ τὸ ἐθνικὸ σύμβολο ἢ κάποια εἰκόνα τῆς Παναγίας (ὅπως γίνεται σέ ἄθλια τηλεοπτικά σήριαλ τύπου «φόννοι στό καμπαναριό»), τότε προέχει ἡ ἐλευθερία ἐκφράσεως! Σέβονται τὰ σύμβολα τῶν ἄλλων, ὄχι ὁμως τὰ δικά μας! Καί γιὰ νά μὴν ὑπάρχουν παρεξηγήσεις. Μὲ τοὺς «ἰδεολόγους» εἴμαστε μὲν ἀπέναντι, ἀλλὰ ὅταν γνωρίζουμε πῶς συμπεριφέρονται ἔτσι ἀπὸ ἐμμονή, τούλάχιστον ξέρουμε ὅτι εἶναι καλοπροαίρετοι. Ὅταν ὁμως ἡ ὑπεράσπιση τοῦ αὐτονόητου θεωρεῖται σκοταδισμός, ὅταν ἡ στοχοποίηση τῆς σημαίας γίνεται μὲ ὑπολογισμό (τό ἐθνικὸ σύμβολο ἔχει ἀφαιρεθεῖ ἀπὸ ὅλες τὶς ἐκκλησίες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Βορείου καί Νοτίου Ἀμερικῆς!), ὅταν διαβάζουμε στό ἐλληνικὸ διαδίκτυο κείμενα τοῦ τύπου, ὅτι «οἱ σημαῖες εἶναι ἐφεύρημα τοῦ 18ου αἰῶνα» καί ὅτι «μέ τὸ πρῶτο κύμα ἀμφισβήτησης τῶν συνόρων καί τῶν καταπιεστικῶν μηχανισμῶν τοῦ κράτους τὰ κινήματα γιὰ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα καί τὶς μειονότητες διογκώθηκαν καί ἀπαίτησαν τὰ δικά τους σύμβολα», τότε τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει.

Ἀποκαλύπτονται οἱ μύχιοι πόθοι: Ἡ ρόζ σημαία δέν εἶναι ἓνα τυχαῖο ἐπεισόδιο. Ἐκτός ἀπὸ τὴν «πειραγμένη» ἐλληνικὴ κουζίνα τῶν σέφ, μᾶς ἐτοιμάζουν ἓνα μέλλον μὲ «πειραγμένη» σημαία, μὲ «πειραγμένη οἰκογένεια», μὲ πειραγμένη «ἐθνικὴ ὁμοιογένεια», μὲ «πειραγ-

μένη» ἱστορία, μὲ «πειραγμένη» πατρίδα, μὲ «πειραγμένη» γλῶσσα. Ποιὸς ξέρει, καί μὲ «πειραγμένο» ἐθνικὸ ὕμνο.

Ἐνα μέλλον στό ὁποῖο ἡ σημαία τῶν ΛΟΑΤΚΙ θά εἶναι ἰσότιμη μὲ τὴν ρόζ ἐλληνικὴ σημαία. Ἡ παραδοσιακὴ οἰκογένεια θά εἶναι ἰσότιμη μὲ τὸ νέο ὁμόφυλο πρότυπο πού προωθεῖ ἡ Κυβέρνηση. Ἡ λέξη «πατρίδα» (πού ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὸν ὄρκο τῶν αἰρετῶν ἀρχόντων) ἰσότιμη μὲ τὴν λέξη «κοινότητα». Πρόκειται γιὰ τὸ μέλλον ἑνὸς ἄχρωμου οὐδέτερου κόσμου. Τὸ μέλλον ὅπου θά ὑποχωροῦν οἱ ἐθνικὲς ταυτίσεις γιὰ νά γίνονται ἄνετα χωρὶς νά ἀνοίξει μύτη οἱ ἐθνικὲς ὑποχωρήσεις καί οἱ ἐγκάρδιες συνεννοήσεις τῆς διεθνοῦς διαπλοκῆς τῶν συμφερόντων. Ὁ ὁμαδικὸς ὑπνωτισμὸς τῶν Ἑθνῶν διευκολύνει τὰ deals καί νομιμοποιεῖ τὴν διαφθορά.

Κλείνοντας τὴν πρόσφατη ὁμιλία μου στὴν Ἀλεξανδρούπολη ἔνοιωσα τὴν ἀνάγκη νά σημειώσω ὅτι μᾶς κτυποῦν στίς ρίζες. Δέν περίμενα ὅτι τὰ πράγματα θά ἀρχίσουν νά τρέχουν τόσο γρήγορα. Οἱ ἐπιστήμονες λένε ὅτι οἱ ζῶντες ὀργανισμοὶ πρῶτα πεθαίνουν καί μετὰ ἀποσυντίθενται. Στὴν περίπτωσή μας συμβαίνει ριζικὰ διαφορετικὸ. Προηγεῖται ἡ ἀποσύνθεση τῆς συρρικνώσεως καί τῆς ἐξαφανίσεως. Μήπως πρέπει νά κάνουμε κάτι;

<https://www.estianews.gr/kentriko-thema/to-%e1%bc%90thniko-symvolo-taftizetai-me-tin-kyriarchia-%e1%bd%84chi-me-tin-via/>

**Πάντα κι ὅπου σ' αντικρίζω,
με λαχτάρα σταματῶ,
υπερήφανα δακρῦζω,
ταπεινά σε χαιρετῶ.
Δόξα ἀθάνατη στολίζει
κάθε θεία σου πτυχὴ
καὶ μαζί σου φτερουγίζει
τῆς πατρίδος ἡ ψυχὴ.
Ὅταν ξάφνου σε χαϊδεύει
τ' αγεράκι τ' αλαφρὸ,
μοιάζεις κύμα, πον σαλεύει
με χιονόλευκον αφρὸ.
Κι ο σταυρὸς που λαμπυρίζει
στην ψηλὴ σου κορυφῇ,
εἶν' ο φάρος που φωτίζει
μιαν ἐλπίδα μας κρυφῇ.
Σε θωρῶ κι αναθαρρεῦω
καὶ τα χέρια μου χτυπῶ,
σαν αγία σε λατρεύω,
σα μητέρα σ' αγαπῶ.
Κι ἀπ' τα στήθη μου ανεβαίνει
μια χαρούμενη φωνή:
«Να 'σαι πάντα δοξασμένη,
ὦ Σημαία γαλανή!»**

I. Πολέμης

The following quotes reflect a reverence for the national flag as a powerful symbol that represents the values, history, and unity of a nation. They convey the idea that the flag is more than a piece of cloth; it embodies the ideals and sacrifices of a people.

"The flag is the embodiment, not of sentiment, but of history." - Woodrow Wilson

"A thoughtful mind, when it sees a nation's flag, sees not the flag, but the nation itself." - Henry Ward Beecher

"Our flag honors those who have fought to protect it, and is a reminder of the sacrifice of our nation's founders and heroes." - Joe Barton

"The flag is the symbol, the breath, the very soul of a nation." - Joseph P. Bradley

"The flag is the flag of the United States of America, and it stands for all of us and all the values we hold sacred." - Bill Clinton

"Our flag is not just one of many political points of view. Rather, the flag is a symbol of our national unity." - Adrian Cronauer

"I believe our flag is more than just cloth and ink. It is a universally recognized symbol that stands for liberty, and freedom." - John Thune

“Άσκηση εξουσίας στην Ελλάδα υπέρ τουρκικών συμφερόντων” θέλουμε ελληνοκεντρισμό και επιστροφή στις ρίζες

Του καθηγητού Κωνσταντίνου Γρίβα

“Σίγουρα η άσκηση εξουσίας δεν γίνεται υπέρ των Ελληνικών συμφερόντων αλλά ξεκάθαρα υπέρ των Τουρκικών. Το Ελληνικό σύστημα εξουσίας έχει φτάσει στα όρια του» και ο Ελληνικός κόσμος φωνάζει ουσιαστικά για επαναφορά του Ελληνοκεντρισμού σε κάθε έκφανση της ζωής στην χώρα μας που κινδυνεύει να γίνει δορυφόρος της Τουρκίας.

Υπό την ευρεία έννοια, ελληνοκεντρισμός ονομάζεται η ιδεολογία και το πνευματικό και καλλιτεχνικό ρεύμα που δίνει προτεραιότητα στην ελληνική παράδοση, στην εθνική ταυτότητα και στην αδιάσπαστη ιστορική, γλωσσική, πολιτιστική (είτε ως λόγια είτε ως λαϊκή παράδοση) και φυλετική συνέχεια του ελληνικού έθνους.

Με τον όρο ελληνοκεντρισμός αναφέρεται επίσης η κίνηση των αρχών του 20ού αιώνα (Εμμανουήλ Χαιρέτης, Περικλής Γιαννόπουλος, Ίων Δραγούμης, Λορέντζος Μαβίλης κ.ά.) η οποία εναντιώθηκε στην εξάρτηση -κατά την άποψή της- του ελληνικού κράτους και της κοινωνίας από την Δύση (εξάρτηση πολιτική και πολιτιστική, από την Βαυαροκρατία κυρίως και μετά) και παρήγαγε το φαντασιακό ιδεολόγημα ενός νέου ελληνικού πολιτισμού βασισμένου στην ελληνική παράδοση.

Ελληνοκεντρισμός ονομάζεται, επίσης, η λογοτεχνική και καλλιτεχνική κίνηση της Γενιάς του 1930 αλλά και μεταγενέστερων καλλιτεχνών και διανοουμένων.

Ολόκληρη η ελληνική πολιτική ελίτ βρίσκεται σε μεγάλη αντιδιαστολή, με το λαϊκό αίσθημα, σε οτιδήποτε έχει αν κάνει με την αποκαλούμενη ελληνοτουρκική φιλία.

Η συντριπτική πλειοψηφία στην χώρα μας, σύμφωνα με πολλούς ειδικούς, επιθυμεί ουσιαστικά μια εθνική πολιτική που να βασίζεται στον ελληνικό πολιτισμό.

Αυτή η τάση γιγαντώνεται για δύο κυρίως λόγους:

Α. Λόγω της μεγάλης μεταναστευτικής ροής στην Ελλάδα από το 2015, όπου χιλιάδες

αλλοδαποί εμφανίζονται σε κάθε σημείο των ελληνικών πόλεων.

Β. Λόγω των ωμών απειλών της Τουρκίας από το 2020, όταν ουσιαστικά η Άγκυρα μας απειλούσε με πιθανό πολεμικό επεισόδιο, αμφισβητώντας για πρώτη φορά δημόσια ελληνικό νησιωτικό έδαφος.

Με αυτές τις δύο παραμέτρους, οι Έλληνες δείχνουν να μην συμβιβάζονται με την ελληνοτουρκική φιλία, και το άνοιγμά μας στην γειτονική χώρα, αφού θεωρούν, ότι πολύ σύντομα θα έχουμε μία από τα ίδια, αφού οι Τούρκοι έχουν όραμα την επανασύσταση μιας νέας Οθωμανικής αυτοκρατορίας.

Η μεταγραφή του Φατίχ Τερίμ και τα απόνερα στην Ελλάδα

Τα κοινωνικά δίκτυα πήραν “φωτιά” μετά την ανακοίνωση της πρόσληψης του Τούρκου προπονητή και φίλου του Ερντογάν, Φατίχ Τερίμ ως αντικαταστάτη του Ιβάν Γιοβάνοβιτς.

Το όλο ζήτημα φαίνεται να λαμβάνει και ευρύτερες πολιτικο-οικονομικές διαστάσεις, αφού υπάρχουν πληροφορίες για πιθανό συμβόλαιο του Τούρκου Ατζούν Ιλιτζαλί των τηλεοπτικών δικαιωμάτων του Παναθηναϊκού και για το τουρκικό κοινό.

Ο Φατίχ Τερίμ γεννήθηκε στις 4 Σεπτεμβρίου 1953 στο Τζεϊχάν των Αδάνων. Ο πατέρας του κατάγεται από τα κατεχόμενα και η μητέρα του από τα Άδανα.

Το σκηνικό βαραίνει πιο πολύ όμως η σχέση του Τερίμ με τον Ερντογάν, και τα πιθανά σχέδιά του κατά της χώρας μας, μετά την αιφνιδιαστική “επίθεση φιλίας”, χωρίς όμως να μετακινηθεί η εθνικιστική πολιτική του ούτε βήμα.

Η χώρα μας εν μέσω μιας καταιγίδας γεωπολιτικών και πολεμικών εξελίξεων, οφείλει και πρέπει να επαναπροσδιορίσει την πορεία της βάσει του ιστορικού πολιτισμού της, της επικρατούσας ορθόδοξης θρησκείας για να επιβιώσει από όλα όσα ετοιμάζονται εδώ και πολλά χρόνια.

Ένας αυθόρμητος συνειρμός:

Το όνομα Φατίχ (Fatih) στην τουρκική γλώσσα σημαίνει “πορθητής” (κατακτητής).

Στην προκειμένη περίπτωση είναι υπό μορφήν Δουρείου Ίππου στα πλαίσια ασκήσεως της ηπίας τουρκικής ισχύος.

K.A.

Παλαιστινιακό Ζήτημα. Η Ιστορική Εξέλιξη

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Μπαλτζώη

M.Sc Γεωπολιτικής ΕΚΠΑ, Προέδρου ΕΛΙΣΜΕ

Στις 28 Μαΐου 1964, η πρώτη Παλαιστινιακή Εθνική Συνδιάσκεψη συνέρχεται στην Ιερουσαλήμ. Εξαγγέλλεται η δημιουργία της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (PLO) και συντάσσεται η Παλαιστινιακή Εθνική Χάρτα. Τον Οκτώβριο του 1974, η PLO αναγνωρίζεται από τη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ (απόφαση αρ. 3210) ως αποκλειστικός εκπρόσωπος του Παλαιστινιακού λαού. Το 1964 ιδρύεται ο Παλαιστινιακός Εθνικός Στρατός - μια παλαιστινιακή στρατιωτική πρωτοπορία για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Το έτος 1965 σηματοδοτεί μια αποφασιστική καμπή στην πορεία του Παλαιστινιακού αγώνα. Οι μαχητές της Παλαιστινιακής αντίστασης (οι "Φενταγίν") αρχίζουν να χτυπούν στόχους στα κατεχόμενα εδάφη. Στις 3 Νοεμβρίου 1969, ο Γιασέρ Αραφάτ, αρχηγός της οργάνωσης Φατάχ, εξελέγη πρόεδρος της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΟΑΠ. Από την ίδρυσή της, η ΟΑΠ χρησιμοποιούσε βία εναντίον των ισραηλινών στόχων. Στην αρχή, προσπάθησε να κυριαρχήσει στη Δυτική Όχθη, γρήγορα όμως διώχθηκε από τον ισραηλινό στρατό και κατέφυγε στην Ιορδανία. Μόνο το 1969 πραγματοποιήθηκαν 3.170 επιθέσεις από τα ιορδανικά σύνορα κατά του Ισραήλ. Επειδή η χασεμιτική δυναστεία, που κυβερνούσε το βασίλειο της Ιορδανίας εκπροσωπούσε μόνο το 20% του ιορδανικού πληθυσμού, η εγκατάσταση των παλαιστινιακών οργανώσεων στην Ιορδανία αποτελούσε πραγματική απειλή για τη σταθερότητα του καθεστώτος. Ο βασιλιάς Χουσεΐν προχώρησε σε συμφωνία με τις παλαιστινιακές οργανώσεις, η οποία παραβιάστηκε το 1970, ύστερα από απόπειρα δολοφονίας εναντίον του. Πολύ σύντομα, η αντιπαράθεση πήρε τη μορφή γενικευμένου πολέμου ανάμεσα στον ιορδανικό στρατό και τις ένοπλες παλαιστινιακές οργανώσεις. Τα γεγονότα αυτά είναι γνωστά ως «Μαύρος Σεπτέμβρης». Τελικά, ο βασιλιάς Χουσεΐν κατέστειλε την εξέγερση, κατά την οποία δεκάδες χιλιάδες Παλαιστίνιοι έχασαν τη ζωή τους. Η ένοπλη αντιπαράθεση συνεχίστηκε ως τον Ιούλιο του 1971, με την εκδίωξη της ΟΑΠ στον Λίβανο. Μετά τον Μαύρο Σεπτέμβρη, μεγάλος αριθμός Παλαιστινίων μετακινήθηκε στον Λίβανο και εντάχθηκε στους εκατοντάδες χιλιάδες Παλαιστίνιους πρόσφυγες που ζούσαν εκεί.

Η μυστική «συμφωνία του Καΐρου», η οποία υπογράφηκε μεταξύ της ΟΑΠ και της κυβέρνησης του Λιβάνου και αναφερόταν σε παλαιστινιακή αυτονομία στον νοτιοανατολικό Λίβανο, έδωσε τη δυνατότητα στην ΟΑΠ να χρησιμοποιεί την περιοχή ως βάση για εκτόξευση ρουκετών και επιθέσεων εναντίον αμάχων

στο Ισραήλ, ιδιαίτερα στο Βόρειο Ισραήλ. Η εξτρεμιστική δράση των Παλαιστινίων συνεχίστηκε σε όλη τη δεκαετία του 1970, με εκατοντάδες ενέργειες εναντίον Ισραηλινών πολιτών, αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο για να αναδείξουν το Παλαιστινιακό ζήτημα. Μετά από μια σωρεία επιθέσεων στο Βόρειο Ισραήλ και με πρόσχημα την απόπειρα δολοφονίας του Ισραηλινού πρέσβη στο Λονδίνο, το Ισραήλ αποφάσισε το 1982 μια στρατιωτική επιχείρηση στον Λίβανο, με την ονομασία Peace for Galilee, με σκοπό και πρόσχημα την προστασία των κατοικιών στο βόρειο Ισραήλ, όπου ο ισραηλινός στρατός κατόρθωσε να φτάσει ως τη Βηρυτό. Στη διάρκεια αυτού του πολέμου, οι χριστιανικές πολιτοφυλακές του Λιβάνου διέπραξαν τη σφαγή στη Σάμπρα και Σατίλα, κατά την οποία δολοφονήθηκαν εκατοντάδες κάτοικοι των δυο παλαιστινιακών προσφυγικών καταυλισμών. Μετά από αυτά τα γεγονότα, η ηγεσία της ΟΑΠ μετέφερε την έδρα της στην Τύνιδα.

ΕΙΡΗΝΕΥΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Στις 9 Σεπτεμβρίου 1993, ύστερα από μυστικές συνομιλίες των δύο αντιπροσώπων, ο Γιασέρ Αραφάτ και ο Ισχάκ Ράμπιν αντάλλαξαν επιστολές αμοιβαίας αναγνώρισης. Οι βασικές αρχές της συμφωνίας υπογράφηκαν με πλήρη μυστικότητα στο Όσλο (20 Αυγούστου) και επισήμως στην Ουάσιγκτον (13 Σεπτεμβρίου), η συνθήκη των γενναίων, όπως την ονόμασε μια εξέχουσα προσωπικότητα του Ισραήλ, ο τότε ΥΠΕΞ SIMON PERES, η οποία έθετε τέλος στις εχθροπραξίες των δύο πλευρών, οι οποίες είχαν αρχίσει από το 1948 και όχι μόνο, αναγνώριζε το δικαίωμα των Παλαιστινίων δημιουργίας κράτους και από την δική του πλευρά ο ΑΡΑΦΑΤ αναγνώριζε το αυτό δικαίωμα στους Ισραηλινούς και καταργούσε το άρθρο που υπήρχε στο Παλαιστινιακό Σύνταγμα και έθετε ως σκοπό των Παλαιστινίων την καταστροφή του Ισραήλ. Μέχρι τότε οι Παλαιστίνιοι που ζούσαν εντός της Ισραηλινής επικράτειας, ήταν Ισραηλινοί μεν πολίτες, θεωρούσαν όμως, ότι ευρίσκονταν υπό κατοχή και συνέχιζαν τον αγώνα των με την PLO και τρομοκρατικές επιθέσεις εντός και εκτός Ισραήλ, πλήττοντας Ισραηλινούς στόχους και συμφέροντα.

Από τότε υπεγράφησαν διάφορες συμφωνίες, οι οποίες καθόριζαν τα διαδοχικά στάδια μέχρι την επίτευξη του τελικού σκοπού, ήτοι της δημιουργίας του Παλαιστινιακού κράτους. Σημαντικότερες ήταν η Ενδιάμεση Συμφωνία («Interim Agreement») της 28ης Σεπτεμβρίου 1995 και η Συμφωνία-Μνημόνιο, το αποκληθέν «Wye River Memorandum», που υπογράφηκε

στις 23 Οκτ 98 στην Ουάσιγκτον. Το Μνημόνιο αυτό, κατ'ουσία, δεν ήταν κάποια καινούργια Συμφωνία. Ήταν ένα συμφωνημένο, εξειδικευμένο χρονοδιάγραμμα εφαρμογής της Ενδιάμεσης Συμφωνίας («Interim Agreement») της 28ης Σεπτεμβρίου 1995, και των άλλων σχετικών Συμφωνιών.

Η Συμφωνία άρχισε να εφαρμόζεται, αλλά από τα τέλη Δεκ 98 κατ'ουσία πάγωσε.

Από τα τέσσερα προβλεπόμενα στάδια, των υπογραφεισών συμφωνιών, έχουν εφαρμοσθεί μέχρι τώρα τα τρία πρώτα.

Το πρώτο στάδιο αναφερόταν στην αυτονομία και την αυτοδιοίκηση της Λωρίδας της Γάζας, ενώ στη Δυτική Όχθη στην αντίστοιχη περιοχή της Ιεριχούς.

Το δεύτερο στάδιο αφορούσε το δικαίωμα μεταβίβασης δύναμης και ευθύνης στους Παλαιστίνιους εκπροσώπους στη Δυτική Όχθη, χωρισμένο σε πέντε ειδικές κατηγορίες. Λόγου χάρη: εκπαίδευση, πολιτισμός, υγεία, κοινωνική ζωή, απευθείας φορολόγηση και τουρισμός.

Το τρίτο στάδιο αφορούσε το καίριο ζήτημα της αυτοδιοίκησης της Δυτικής Όχθης και προέβλεπε εκλογή εκπροσώπων και δημιουργία Παλαιστινιακού Κοινοβουλίου.

Το τελευταίο στάδιο αφορούσε τις τελικές διαπραγματεύσεις των δύο πλευρών και θα καθόριζε την τελική μορφή του νέου κράτους και θα επέλυε όλα τα θέματα και συγκεκριμένα τα θέματα των προσφύγων, των εποίκων, θέματα ασφαλείας, τα σύνορα του νέου κράτους και το καθεστώς της Ιερουσαλήμ, άρχισε τον Μάιο του 1996 και ακόμη συνεχίζεται με όλα αυτά που παρακολουθούμε κατά καιρούς.

Τα θέματα που πρέπει να επιλυθούν ήταν αρκετά δύσκολα, όπως το εδαφικό, το θέμα των προσφύγων και το πολύ δύσκολο, το θέμα της Ιερουσαλήμ και ιδιαίτερα το καθεστώς του Temple Mount, όπου συνυπάρχουν στον ίδιο χώρο, το Τέμενος του ΑΙ ΑQSA, το DOME OF THE ROCK (τρίτο ιερότερο μέρος των Μουσουλμάνων) και το Τείχος των Δακρύων, το ιερότερο μέρος των Εβραίων, καθώς και το πολύ μεγάλο θέμα των εβραϊκών οικισμών στην Δυτική Όχθη.

Μέχρι τότε, περισσότεροι από 200.000 έποικοι έχουν εγκατασταθεί στις κατεχόμενες περιοχές. Σήμερα, τουλάχιστον 300.000 ισραηλινοί έποικοι ευρίσκονται σε εβραϊκούς οικισμούς μέσα στην Δυτική Όχθη. Τι θα γίνει; Θα το δούμε μετά το τέλος του πολέμου στην Γάζα.

Δύο κράτη. Είναι Εφικτό;

Απόσπασμα άρθρου του Ανιστρατήγου ε.α. και προέδρου του ΕΛΙΣΜΕ Ιωάννου Μπαλτζώη με τίτλο:

Ο πόλεμος στην Γάζα και οι συνέπειες για Χαμάς και Παλαιστινιακό. Υπάρχει Λύση για τα δύο Έθνη;

Ανεξαρτήτως κόστους, απωλειών, γενικής κατακραυγής για τους χιλιάδες νεκρούς αμάχους, που για να είμαστε δίκαιοι, χρησιμοποιούνται από την Χαμάς και το επαναλαμβάνουμε, ως ανθρώπινη ασπίδα, όπως έκανε το ISIS στην Μοσούλη και στην Φαλούτζα, αδελφή εξτρεμιστική ισλαμική οργάνωση, αφού προέρχονται και οι δύο, Χαμάς και ISIS από την ίδια «μήτρα των Αδελφών Μουσουλμάνων».

Ήδη οι IDF (Ισραηλινός στρατός) έχει απομονώσει την Βόρεια Γάζα και έχει καταλάβει το παλαιστινιακό κοινοβούλιο, ενώ οι ισραηλινοί διακηρύττουν, ότι η Χαμάς δεν ελέγχει (επιφανειακά, γιατί υπάρχουν και τα τούνελ) την Γάζα. Και όπως φαίνεται προχωρά για την επίτευξη των σκοπών του πολέμου που έχουν θέσει.

Η μετά τον πόλεμο κατάσταση εκτιμάται από πολλούς, όπως και οι ΗΠΑ, ότι δεν θα περιέχει την Χαμάς όχι μόνο στις συνομιλίες για το καθεστώς και τις συνομιλίες για το Παλαιστινιακό, αλλά και αν θα υφίσταται η ύπαρξη της οργάνωσης. Πως θα επιτευχθεί αυτό;

Μετά το τέλος του πολέμου και την εξουδετέρωση πλήρως της Χαμάς, με ό,τι αυτό συνεπάγεται, νέοι ηγέτες και όχι οι σημερινοί, τόσο στο Ισραήλ (ο Νετανιάχου έχει τελειώσει οριστικά), όσο και στην παλαιστινιακή πλευρά (Μαχμούτ Αμπάς στην Δυτική Όχθη και η «τελειωμένη» Χαμάς στην Γάζα δεν θα υπάρχουν στις συνομιλίες), νουνεχείς και ορθολογικοί ΝΕΟΙ ηγέτες, θα πρέπει να καθίσουν να συζητήσουν το μέλλον των δύο λαών. Θα πρέπει να συμφωνήσουν στην δημιουργία παλαιστινιακού κράτους που θα συμβιώνει δίπλα από το ισραηλινό ειρηνικά, αφού πρώτα αποκηρύξουν τις ακραίες εθνικιστικές φωνές και αντιλήψεις και από τις δύο πλευρές και να υπογράψουν την νέα «Συμφωνία των Γενναίων», μετά την πρώτη των Ράμπιν και Αραφάτ το 1993. Και όχι λύσεις εποικισμών των παλαιστίνιων, όπως οι αποκαλυφθείσες απόψεις και σχεδιασμοί περί εποικισμού των παλαιστίνιων στην χερσόνησο του Σινά, ή της μεταφοράς των παλαιστίνιων στην έρημο Ανμπάρ του Ιράκ, ένα άλλο σχέδιο από το 2020. Αν και αυτή την φορά δεν επιτευχθεί λύση, τότε ο κύκλος του αίματος των τελευταίων 100 χρόνων δεν θα κλείσει και θα συνεχίζεται. Αντέχουν οι δύο λαοί τόσο πόνο και αίμα και για πόσο ακόμη;

Who brought Islam to Palestine?

Islam was first brought to the region of Palestine during the Early Muslim conquests of the 7th century, when the Rashidun Caliphate under the leadership of 'Umar ibn al-Khattāb conquered the Shaam region from the Byzantine Empire. The Muslim army conquered Jerusalem, held by the Byzantine Romans, in November, 636.

Η δημιουργική στρατιωτική θητεία

Του Αντιστρατήγου ε.α. Δημητρίου Μπάκα

Αποστολή του Στρατού στην Ειρήνη είναι να προετοιμάζει τους νέους μας για την κρίσιμη ώρα της μάχης. Η στρατιωτική εκπαίδευση απλά, ως ενημέρωση και εκμάθηση χειρισμού του οπλισμού είναι το ελάχιστο έργο και θα αρκούσε ένας μικρότερος, ίσως, χρόνος στράτευσης. Αυτή η εσφαλμένη αντίληψη δυστυχώς επικρατεί και από εκεί απορρέει το ψεύτικο "ερωτηματικό", γιατί να υπηρετούν τόσους μήνες τα παιδιά μας και να «χάνουν» πολύτιμο χρόνο από τη σταδιοδρομία τους;" Δεν είναι χαμένος χρόνος η στρατιωτική θητεία. Είναι ο πιο γόνιμος χρόνος της ζωής μας!

Παραβλέπονται, συνήθως εσκεμμένα, δύο τουλάχιστον βασικοί λόγοι που επιβάλλουν τη διάρκεια της στρατιωτικής θητείας:

Οι επιχειρησιακές ανάγκες για εξασφάλιση της Εθνικής Άμυνας. Θαρρούμε ότι ο χρόνος θητείας που ισχύει είναι, μάλλον, ανεπαρκής για τις επιχειρησιακές ανάγκες. Έχει αποφασιστεί προ ετών με προτεραιότητα τη διευκόλυνση των στρατευσιμων νέων, με υποεκτίμηση, όμως, της εξωτερικής απειλής, που τώρα πια είναι εμφανής.

Δεύτερος, αλλά εξίσου σοβαρός, λόγος, είναι ότι η θητεία έχει ως αποστολή την κορυφαία φάση της ανθρώπινης αγωγής, τη στρατιωτική αγωγή, η οποία, ως προσωπική ενεργητική συμμετοχή στο ύπατο αγαθό της ελευθερίας καθίσταται δημοκρατική αξία.

Ας δούμε επιγραμματικά τι συμβαίνει κατά τη φάση της στρατιωτικής αγωγής:

Μέσα σε ένα ιδιάζον κλίμα διαφορετικό από το σπιτικο-οικογενειακό αναπτύσσεται η προαίρεση για ευθύνη του νέου. Λόγω της ορμέμφυτης ανθρώπινης κοινωνικότητας, της μίμησης, προκαλείται μία έντονη συγκινησιακή ενεργοποίηση του συναισθηματικού του χώρου και ταυτόχρονα, αφυπνίζεται ο συνειδησιακός χώρος, καθόσον βρίσκεται μπροστά στη σκληρή πραγματικότητα της ευθύνης.

Δια του παραδείγματος των μελών της ομάδας και με τη συνδρομή του εκπαιδευτή καλλιεργείται η ευγενής άμιλλα και η ηθική συνείδηση, οπότε αναπτύσσεται η βούληση για προσφορά μέχρι της αυτοθυσίας!

Με τη στρατιωτική αγωγή αναδύονται στην ψυχή του νέου η αυτοσυνείδηση, η αυτοπεποίθηση και η αυτοεκτίμηση... Συνειδητοποιεί την έννοια και την αξία της Πατρίδας του και νιώθει άξιος να συμβάλει στην Ελευθερία της. Έτσι διευρύνονται τα στενά ατομικά του όρια μέχρι και την αιωνιότητα τού Έθνους.

Καλλιεργείται η ενσυνείδητη πειθαρχία. Μέχρι εκείνη τη στιγμή οι άλλοι τού υπαγόρευαν το τι πρέπει να κάνει. Τώρα πια είναι εκείνος, ο οποίος συνειδητά, πλέον, αποφασίζει. Κατ' αυτόν τον τρόπο καθίσταται: ικανός μαχητής του πολέμου και της ζωής του ολόκληρης. Κοντολογίς, η στρατιωτική θητεία δεν είναι μια απλή φυσική και αναγκαστική παρουσία στο στράτευμα, αλλά μία ενεργητική μέθεξη στην Εθνική Άμυνα της Πατρίδας μας. Αυτή η ενεργός συμμετοχή " ανδροποιεί " τον νέο! Συνιστά ύψιστη ιερή υποχρέωση έναντι των προγόνων και των επιγόνων του. Κυρίως, όμως, είναι μία κορυφαία τιμή έναντι της αξιοπρέπειας και σεβασμού τού ίδιου τού εαυτού του, ως Πρόσωπο! Ητοι, η δημιουργική στρατιωτική θητεία συνιστά την πλέον γόνιμη και ωφέλιμη διακριτή περίοδο της ζωής του!

Οι δημιουργικοί οπλίτες έχουν πάντα προσωπικό ανεκτίμητο όφελος! Όσοι δεν συμμετέχουν ενεργά στη στράτευση είναι, οπωσδήποτε, οι χαμένοι! Η στρατιωτική αγωγή συνιστά μοναδική προσφορά στη λειτουργία της δημοκρατικής Πολιτείας. Δυστυχώς αρκετοί λοιδορούν τη θητεία και άλλοι εσκεμμένα τη διαβάλλουν ή κακόβουλα την αποφεύγουν!

Θαρρούμε ότι τέτοιας σπουδαιότητας ηθοπλαστικό έργο δεν παράγεται από κανέναν άλλο θεσμό, καθόσον αρτιώνει την αρετή της κοινωνικότητας και υλοποιεί το "άρχεσθαι μαθών, άρχειν επιστήσει".

Στη Δημοκρατία όλοι μας ασκούμε εξουσία με την ορθή ψήφο μας και, οπωσδήποτε οφείλουμε να πειθαρχούμε συνειδητά στις αποφάσεις και τους Νόμους, που αφορούν στο καλό του συνόλου. Ο μαχητής μέσα από τη δημιουργική Στρατιωτική θητεία και αγωγή εξοπλίζεται με αρετές κοινά πιστεύω, φιλότητα, ελπίδα, μελλοντική προσδοκία..., τα οποία υπερβαίνουν τον έρωτα και την ανθρώπινη φιλία αγγίζοντας τα όρια της αγάπης για κάτι το ιερό και άγιο, την Πατρίδα.

Αποκτά αυτόνομα ένα μεγάλο πιστεύω: ότι το καλό της Πατρίδας, συνιστά υπόθεση τού καθενός μας και η ατομική μας ελευθερία υπόθεση όλων.

Το ίδιο πιστεύω πρέπει να έχει και κάθε πολίτης άξιος για Δημοκρατία. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο η στρατιωτική θητεία συνιστά διαχρονική δημοκρατική Αξία.

Ητοι ισχύει πάντα ότι ο Στρατός είναι "το μεγαλύτερο σχολείο" της Κοινωνίας μας, όπως ήδη έχει χαρακτηριστεί από τη "λαϊκή σοφία"!

Την Ημέρα της Παναγίας, Προστάτιδας των Ενόπλων Δυνάμεων, τιμούμε, τα στελέχη των Ε.Δ. γιατί, χωρίς αυτά, δε θα υπήρχε αξιόπιστος Στρατός. Τους άνδρες και τις γυναίκες, οι οποίοι αφηφούν τις σειρήνες της ευζωίας και προτιμούν να υπηρετήσουν δια βίου ένα από τα πιο απαιτητικά, θα λέγαμε σκληρά, αλλά τιμημένα λειτουργήματα.

Σε αυτούς τους ωραίους Συναδέλφους θα λέγαμε ότι πρέπει να διατηρήσουν υψηλά τα οράματά τους, να εμποτισθούν με πάθος για την υψηλή αποστολή τους και να αποκτήσουν εμπειρίες, που θα τους καταστήσουν ικανούς να οδηγήσουν τα ελληνόπουλα στη νίκη, εάν το χρειασθεί η Πατρίδα μας.

Ας μη πικραίνονται, εάν οι θυσίες τους δεν αναγνωρίζονται πάντοτε και από όλους.

Ο Ελληνικός λαός στη σιωπηρή πλειονότητα του συμπαραστέκεται και επάνω τους βρίσκει το πιο έμπειρο στήριγμα.

Τιμούμε ιδιαίτερα, όσους πρόσφεραν μέλη του σώματός τους και δακρυσμένοι μας συμπαραστέκονται ανάπηροι και μάρτυρες των αγώνων υπέρ βωμών και εστιών. Τους αγκαλιάζουμε ψυχικά και τους ευχαριστούμε θερμά.

Αλλά, προπαντός, τιμούμε Εκείνους που πρόσφεραν το δικό τους «μοναδικό» αγαθό, τη ζωή τους, για τη σωτηρία της ελευθερίας της Πατρίδας μας. Εκείνους, των οποίων η ψυχή αγάλλεται, όταν βλέπουν, ότι η θυσία τους δεν πήγε επί ματαιίω, αλλά την αναγνωρίζουμε εμείς, οι οποίοι απολαμβάνουμε τα αγαθά της ζωής.

Εκείνους, που πραγματικά πίστεψαν στα λόγια του Σωκράτη «...απάντων αγιώτερον εστίν η Πατρίς» και έταξαν τους εαυτούς τους, ως εμμενή παραδείγματα για τους επιγόνους τους!

18 Νοε. 2023

‘Αθλα γαρ οἷς κείται ἀρετὴ μέγιστα· αὐτοῖς δε και ἄνδρες ἄριστοι πολιτεύουσιν.

Θουκυδίδης

Ο ισλαμικός παράδεισος και οι “72” αγνές παρθένες του

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννη Αθ.Μπαλτζώη
M.Sc. του ΕΚΠΑ, προέδρου ΕΛΙΣΜΕ.

Ένα από τα επίμαχα θέματα στην ισλαμική σωτηριολογική θεολογία είναι η ανταμοιβή για τους εναρέτως και ευσεβώς ζώντες, η οποία ολοκληρώνεται με την είσοδο στον παράδεισο (τζάννα), εντός του οποίου οι εισερχόμενοι θα απολαμβάνουν μεταξύ άλλων και γήινες απολαύσεις, κάτι που δεν είναι τόσο σαφές σε άλλες σωτηριολογικές θεολογίες, όπως π.χ. στον Χριστιανισμό.

Η ισλαμική λαϊκή αντίληψη που υπάρχει, είναι ότι ο ισλαμικός παράδεισος είναι τόσο πανέμορφος, με υπέροχα δένδρα και περιβάλλον, με ανθρώπινες απολαύσεις, όπου εκτός των άλλων είναι και αισθησιακός, οι δε ευσεβείς που θα πάνε σε αυτόν θα ανταμειφθούν από τον Αλλάχ «με 72 παρθένες – γυναίκες του παραδείσου (ουρί), οι οποίες βρίσκονται σε πλήρη ωριμότητα και διαθέτουν μεγάλα στήθη».

Υπάρχουν πολλές πηγές, συμπεριλαμβανομένου και του Κοράνιου, οι οποίες αναφέρουν ότι οι ενάρετοι άνδρες θα ανταμειφθούν με παρθένες και επί αυτού δεν υπάρχουν αμφισβητήσεις. Η αμφισβήτηση υπάρχει στην αυθεντικότητα μόνο του αριθμού 72, γιατί υπάρχουν ελάχιστες αναφορές επί του αριθμού των παρθένων και αυτές έχουν να κάνουν με την παράδοση (Χαντίθ) και όχι με το ίδιο το Κοράνιο.

Στο Κοράνιο δεν αναφέρεται ο αριθμός των 72 παρθένων. Γίνεται αναφορά στο κεφάλαιο (σούρα) 56, στους στίχους (αγιατ) 35, 36, 38, ότι δηλαδή οι πιστοί μουσουλμάνοι θα ανταμειφθούν στον παράδεισο με παρθένες. Ιδού:

ΚΟΡΑΝΙ ΚΕΦ 56: ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ (Αλ Ουάκια)

56:35. Πλάσαμε τα ουρί του Παραδείσου με έναν ιδιαίτερο τρόπο.

56:36. Και τις κρατήσαμε αγνές παρθένες.

56:38. Αυτές είναι προορισμένες για τους ανθρώπους της δεξιάς παράταξης

56:8. Άλλοι θα πάνε στα δεξιά-ευλογημένοι αυτοί στα δεξιά!

Το Κοράνιο επίσης περιγράφει και τα φυσικά χαρακτηριστικά των παρθένων όπως για παράδειγμα, θα έχουν μεγάλα μάτια (Κορ. 37:48, 49) και μεγάλα στήθη (Κορ. 78:33).

ΚΟΡΑΝΙ. ΚΕΦ 37. ΟΙ ΤΑΞΕΙΣ (αλ Σαφάτ)

37:48. Θα περιβάλλονται από αγνές παρθένες με μεγάλα μαύρα μάτια.

37:49. Οι οποίες θα έχουν χρώμα που θα μοιάζει με τα αβγά των στρουθοκαμήλων.

ΚΟΡΑΝΙ, ΚΕΦ. 78 Η ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ (αλ Νάμπα)

78:31. Για τους δίκαιους επιφυλάσσεται ευτυχισμένη διαβίωση.

78:32 κήποι και αμπέλια

78:33 κοπέλες με μεγάλα στήθη, συνομήλικές τους

78:34 και κανάτες γεμάτες

78:36 Αυτή είναι η αμοιβή του Κυρίου σου. Είναι αρκετή.

Συνεπώς ο αριθμός των 72 παρθένων είναι δευτερεύουσας σημασίας και γίνεται συγκεκριμένος στα βιβλία της ισλαμικής παραδόσεως (Χαντίθ), τα οποία μεταφέρουν τόσο τα λόγια όσο και τις πράξεις του προφήτη Μωάμεθ ή ακόμη την έγκρισή του για ό,τι λέχθηκε ή τελέστηκε ενώπιον του.

Τα βιβλία της ισλαμικής παράδοσης σήμερα αναγνωρίζονται ως το δεύτερο θεμέλιο του Ισλάμ μετά το Κοράνιο. Η ύπαρξή τους έγκειται στην ανάγκη μιας δευτερεύουσας επικουρικής πηγής που να συμπληρώνει το Κοράνιο για την ερμηνεία προβλημάτων που δεν απαντάει άμεσα το ίδιο το Κοράνιο.

Για παράδειγμα, στη Σουνάν Ιμπν Μάτζα, μία από τις έξι κύριες Χαντίθ, υπάρχει η εξής αναφορά: «Ο αγγελιαφόρος του θεού είπε ‘κάθε άνδρας που θα γίνει αποδεκτός στον παράδεισο από το Θεό θα νυμφευτεί με 72 γυναίκες, δύο από αυτές θα είναι ουρί (γυναίκες οντότητες του παραδείσου θεϊκής ομορφιάς) και 70 κληρονομιά από αυτές που κατοικούν στην κόλαση. Όλες θα έχουν φιλήδονα όργανα και ο άνδρας θα έχει αιώνια σύση πέους» (Σουνάν Ιμπν Μάτζα, 39).

Π α ρ ο - μ ο ί ω ς, σε άλλη αναφορά Χαντίθ δηλώνεται από πολλούς αφηγητές ότι ο μάρτυρας του Ισλάμ (σαχίντ) θα επιβραβευθεί μεταξύ άλλων και με 72 γυναίκες του παραδείσου.

Στη Σουνάν αλ Τιρμίδι, μία άλλη από τις έξι κύριες συλλογές παραδόσεων αναφέρεται το εξής: «Ο Προφήτης είπε: ‘Η ελάχιστη επιβράβευση για τον κόσμο του παραδείσου είναι μία κατοικία, όπου υπάρχουν ογδόντα χιλιάδες υπηρέτες και 72 ουρί, πάνω από τους οποίους υπάρχει ένας θόλος διακοσμημένος με μαργαριτάρια, γαλαζοπράσινος και κατακόκκινος, με τεράστια έκταση» (Σουνάν αλ Τιρμίδι, Τομ. 4 κεφ. 21). Επίσης στο πολύ σημαντικό βιβλίο παραδόσεων Σουνάν αλ Κούμπρα, υπάρχουν συνεχείς αναφορές σε 70 γυναίκες για όποιον εισέρχεται στον Παράδεισο και ο οποίος θα ενισχυθεί από το θεό με τη δύναμη 100 ανδρών όχι μόνο στο φαγητό και το ποτό αλλά και στο σεξ».

Με το θέμα αυτό ασχολήθηκαν μεγάλοι θεολόγοι του Ισλάμ, όπως ο Πέρσης Αλ Γκαζάλι (1058 – 1111 μ.χ.),

ο οποίος γράφει επίσης για τις 72 παρθένες, στο βιβλίο «Η αναβίωση των θρησκευτικών επιστημών», ως επιβράβευση για τον πιστό μουσουλμάνο στον παράδεισο.

Στο Ισλάμ απαγορεύεται η αυτοκτονία, εντούτοις επιτρέπεται και ανταμείβεται η αυτοθυσία για το σκοπό του Ισλάμ. Το Κοράνιο λέει ότι όλοι οι άνδρες θα ανταμειφθούν στο παράδεισο με παρθένες. Όμως το ίδιο βιβλίο λέει ότι οι μάρτυρες του ισλάμ, δηλαδή αυτοί που πολεμούν με τον τρόπο του θεού (τζιχάντ) θα έχουν μεγαλύτερη ανταμοιβή, χωρίς να προσδιορίζει ακριβώς τι εννοεί όταν λέει για μεγαλύτερη ανταμοιβή. Αυτό το κενό που υπάρχει στο Κοράνιο έρχονται να το καλύψουν οι ερμηνείες των Χαντίθ που μιλούν για το συγκεκριμένο αριθμό των 72 παρθένων, ως μία από τις επτά ευλογίες του θεού προς τον μάρτυρα του ισλάμ. Με αυτό τον τρόπο επικράτησε να γίνεται αναφορά στον αριθμό 72 και να συνδέεται με τις επιθέσεις αυτοκτονίας. Το θέμα αυτό έλαβε διεθνή διάσταση και έγινε γνωστό στο δυτικό κόσμο όταν άρχισαν να πυκνώνουν οι επιθέσεις αυτοκτονίας στις Παλαιστινιακές περιοχές, με τις επιθέσεις της οργάνωσης Χαμάς. Επίσης, συχνά στα κηρύγματα της Παρασκευής και σε τηλεοπτικές εκπομπές της Χαμάς στις Παλαιστινιακές περιοχές γίνεται αναφορά στο θέμα αυτό.

Είναι φανερό, ότι στο Ισλάμ είναι ευδιάκριτη η γήινη κοινωνική κυριαρχία των ανδρών επί των γυναικών ακόμη και στον μουσουλμανικό παράδεισο. Με άλλα λόγια, η γήινη ανδρική πολυγαμία συνεχίζεται ως επιβράβευση και στον παράδεισο. Ο ισλαμικός παράδεισος, όπως περιγράφεται, είναι εξ ορισμού αισθησιακός, υποσχόμενος στους ενάρετους μουσουλμάνους φιληδόνες παρθένες, χωρίς να προσδιορίζει τον ακριβή αριθμό τους. Στα βιβλία των παραδόσεων (Χαντίθ), τα οποία έχουν συμπληρωματικό χαρακτήρα στην ερμηνεία του Κορανίου, γίνεται επανειλημμένως αναφορά στον αριθμό των 72 παρθένων, παρέχοντας και λεπτομέρειες σχετικά με τα χαρακτηριστικά τους, όπως όμορφες, μεγάλα μάτια, μεγάλα στήθη, λευκό δέρμα, αιώνια νέες κ.ά. Λεπτομέρειες αναφέρονται και στο χαρακτηριστικά των ανδρών που εισέρχονται στον παράδεισο, όπως πη με μόνιμη σύση και σεξουαλική δύναμη που θα ικανοποιεί 100 γυναίκες. Το Κοράνι δεν αναφέρει συγκεκριμένα τι εννοεί όταν μιλά για μεγαλύτερη ανταμοιβή για τους μάρτυρες του ισλάμ (Σαχίντ), τα Χαντίθ όμως προσδιορίζουν τον αριθμό των 72 παρθένων ως μία από τις έξι ευλογίες του Αλλάχ.

ΠΗΓΕΣ:

□ ΚΟΡΑΝΙ, ΚΕΦΑΛΑΙΑ 37, 56, 78

□ Άρθρο Χρήστου Ιακώβου Διευθυντή του Κυπριακού Κέντρου Μελετών, «Οι 72 παρθένες του ισλαμικού παραδείσου», της 18/4/2016, στην ιστοσελίδα <https://hellasjournal.com/>

Η άποψη της Τεχνητής Νοημοσύνης μετά σχετική με το ζήτημα ερώτηση

The notion of "72 virgins" is a concept that has been widely misinterpreted and sensationalized, often in popular culture and media. The idea is not explicitly mentioned in the Quran, the holy book of Islam, but rather stems from certain interpretations of specific Islamic texts, particularly some Hadiths (sayings and actions of Prophet Muhammad).

The concept of receiving companions or spouses in the afterlife is indeed mentioned in Islamic texts, but the specific number "72" and the explicit reference to them being virgins are not universally agreed upon among Islamic scholars. Different scholars and traditions may have varying interpretations of these texts.

In Islam, the general understanding of the afterlife (Jannah or paradise) is a place of immense joy, satisfaction, and spiritual fulfillment. It is described as a realm where believers will be in the presence of Allah, surrounded by beauty and tranquility. The Quran uses vivid imagery to convey the delights of paradise, including lush gardens, flowing rivers, and the absence of pain and suffering.

It's crucial to approach discussions about Islamic concepts with sensitivity and avoid perpetuating stereotypes or misunderstandings. The focus in Islam is on spiritual and moral conduct, and the rewards of the afterlife are presented in the context of closeness to Allah and the fulfillment of believers' righteous deeds.

In summary, while the concept of companionship in the afterlife is present in Islamic teachings, the specific details, including the number and nature of those companions, are not explicitly outlined in the Quran. Misconceptions can arise when specific details are taken out of context or sensationalized. It's always advisable to seek guidance from knowledgeable religious scholars when exploring such matters within the Islamic faith.

What is the promise, in psychological terms to convince a young Muslim to sacrifice himself by jihad so to gain eternal life in paradise?

ChatGPT

The idea of using promises of eternal life in paradise as a psychological motivator for individuals to engage in acts of violence, such as jihad, is a complex and controversial topic. It's important to approach this subject with sensitivity and recognize that interpretations of religious teachings can vary widely.

In general, when individuals are persuaded to sacrifice themselves for a cause, psychological factors often play a significant role. Here are some elements that may be involved:

- Religious Beliefs and Identity
- Sense of Purpose and Meaning
- Social and Peer Influence
- Psychological Vulnerability
- Promise of Belonging

It's important to note that the vast majority of Muslims reject violence and extremism, and interpretations of jihad as a violent struggle vary among different sects and scholars within Islam. Moreover, many Muslim scholars and leaders strongly condemn acts of terrorism and violence.

Addressing the root causes of radicalization involves complex social, political, and economic factors. Efforts to prevent extremism often focus on promoting religious tolerance, fostering dialogue, addressing social inequalities, and providing alternative narratives that emphasize peace, understanding, and cooperation.

SOS :

Ο ΟΗΕ κινδυνεύει - και η ανθρωπότητα! ...

Του καθηγητού Π.Ι. Καραφωτιά

Με την ευκαιρία της 78ης Επετείου του Οργανισμού-24 Οκτωβρίου

Ο ΟΗΕ ιδρύθηκε στις 24 Οκτωβρίου 1945 μέσα από τους ποταμούς αίματος περίπου 80 εκατομμυρίων ανθρώπων, με γενοκτονίες, ολοκαυτώματα κ.λπ., με σκοπό, μετά την ήττα του σατανικού, φρικτού «Αξονα», να εδραιώσει τη διεθνή ειρήνη και ασφάλεια και να επιτύχει διεθνή συνεργασία για την προαγωγή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και την επίλυση των οικονομικών, κοινωνικών και πολιτιστικών προβλημάτων που αντιμετώπιζε η ανθρωπότητα. Στα 78 χρόνια λειτουργίας του προσέφερε πολλά και σημαντικά με τις δεκάδες Οργανώσεις του σε πολλούς τομείς. Ακόμη και στον τομέα της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας με τις Ειρηνευτικές του Επιχειρήσεις, έχοντας κερδίσει το Βραβείο Νόμπελ επανειλημμένως, με άνω των 3 χιλιάδων μελών τους που θυσιάστηκαν υπερασπίζοντας την ειρήνη μακριά από την πατρίδα τους!

Όμως, παρά τις όποιες θυσίες, στον τομέα τούτο δεν κατόρθωσε το προσδοκώμενο, να καταργήσει τον πόλεμο, να τον θέσει εκτός Νόμου, όπως είχαν προσπαθήσει στην ΚτΕ οι Υπουργοί Εξωτερικών Αμερικής και Γαλλίας Κέλλογκ και Μπριάντ, και αργότερα να υιοθετήσει τον περίφημο Οδηγό Ειρήνης (Agenda for Peace) του τ.ΓΓ Μπούτρος Μπούτρος -Γκάλι, που έθετε τις προϋποθέσεις απαλλαγής, προληπτικά, από πολεμικές συγκρούσεις. Δυστυχώς, θα τρίζουν τα κόκκαλά τους καθώς και του αείμνηστου Προέδρου Φράνκλιν Ρούζβελτ, που έθεσε το θεμέλιο λίθο για τη δημιουργία του ΟΗΕ με τις περίφημες Τέσσερες Ελευθερίες (Ελευθερία Λόγου και Έκφρασης, Ελευθερία Λατρείας, Ελευθερία από Φόβο και Ελευθερία από Ανάγκη).

Πάνω από διακόσια εκατομμύρια άνθρωποι έχουν σκοτωθεί έως τώρα σε πολεμικές συγκρούσεις, ξέχωρα τους τραυματίες και τις άλλες τραγικές συνέπειες. Και κάποιοι ισχυροί, με το σκανδαλώδες προνόμιο της αρνησικυρίας, του γνωστού βέτο, που αποτελεί την Αχίλλειο Πτέρνα του Οργανισμού, τον έχουν υπονομεύσει με αποτέλεσμα να μην μπορεί να φέρει σε αίσιο πέρας την ιερή αποστολή του. Ακόμη, ένα νέο αλλοπρόσαλλο φαινόμενο εμφανίστηκε, που διαστρεβλώνει το παραδοσιακό πλαίσιο των διεθνών σχέσεων. Το ΝΑΤΟ, που ιδρύθηκε υπό την αιγίδα του ΟΗΕ για να προάγει περιφερειακά τις αρχές και τους σκοπούς του, τείνει να τον υποκαταστήσει, αρχίζοντας από τον πόλεμο στην τ. Γιουγκοσλαβία, Ουκρανία κ.α. Οπότε το ΝΑΤΟ μεταλλάσσεται σε υπέρΟΗΕ! ΕΛΕΟΣ!

Και φθάσαμε στη σημερινή πολεμική τραγωδία στην Ουκρανία με περίπου 300 χιλιάδες νεκρούς, ενώ η αδιαφορία πολιτικών, θρησκευτικών κ.ά. ηγετών, συν ΜΜΕ, στο κόκκινο. Η δε τραγική ειρωνεία είναι ότι ενώ για την Ουκρανία έχουν ξεσηκωθεί ακόμη και «πεθαμένοι», για την Κυπριακή Δημοκρατία αδιαφορούν προκλητικά, και για 50 χρόνια τουρκικά στρατεύματα κατέχουν παρά-

νομα τμήμα της κατά παράβαση δεκάδων αποφάσεων του ΟΗΕ. Και η Τουρκία εποικίζει παράνομα το κατεχόμενο τμήμα της κ.λπ. Ακόμη και στις Ειρηνευτικές Δυνάμεις του ΟΗΕ επιτέθηκαν Τουρκοκύπριοι!

Επίσης, η Τουρκία, ιμπεριαλιστικά, έχει αναπτύξει στρατιωτικές δυνάμεις στη Μέση Ανατολή, στα Βαλκάνια ακόμη και στο Αζερμπαϊτζάν. Αυτά δεν υπονομεύουν τον ΟΗΕ; Και η βάρβαρη μετατροπή της Αγια Σοφιάς, Πολιτιστικό Μνημείο υπό την προστασία της ΟΥΝΕΣΚΟ, κ.ά. ναών, γίνεται ανεκτή! Αδιανόητο! Επίσης, οι πρόσφατες τραγικές εξελίξεις στη Γάζα, που εγκυμονούν ανυπολόγιστους διεθνείς κινδύνους παραπέμποντας σε γενοκτονίες και στη φρικτή ναζιστική «Τελική Λύση»! Τι άλλη απόδειξη χρειάζεται για να πεισθούν οι λαοί, ότι τον κόσμο κυβερνούν διεφθαρμένα φανατισμένα, κερδοσκοπικά, νεοιμπεριαλιστικά, κρυπτο-φασιστικά κυκλώματα που αποδυναμώνουν και τον ΟΗΕ επιδιώκοντας μια νέα ανισορροπία ισχύος στην οποία, όμως, επενδύουν ποικιλοτρόπως;

Σύμφωνα με ειδικούς, ο πόλεμος στην Ουκρανία έχει αποφέρει 250 δισεκατομμύρια δολάρια κέρδη σε ορισμένες βιομηχανίες όπλων. Κι όμως, ένα μικρό ποσοστό αρκεί για την εξάλειψη της πείνας και της φτώχειας στον Πλανήτη. Όσον αφορά τους Θεματοφύλακες του Χάρτη, τον γνώμονα και το παράδειγμα έθεσε ο αείμνηστος ΓΓ του ΟΗΕ Νταγκ Χάμμερστζολντ, που διαφώνησε με τις δυο Υπερδυνάμεις για τον εμφύλιο στο Κογκό, και τόλμησε και πήγε ο ίδιος να πετύχει ειρήνευση, αλλά, δυστυχώς, σκοτώθηκε σε αεροπορικό «δυστύχημα»... Κέρδισε, όμως, την αθανασία, θυσιάζοντας τη ζωή του, πιστός στο ιερό καθήκον του! Δεν θάπρεπε ένας ανδριάντας του στην Έδρα του ΟΗΕ και στα δημοκρατικά Κράτη-Μέλη;

Όσον αφορά τα τελευταία, ο Ευπατρίδης Γερουσιαστής Γουίλιαμ Φούλμπραϊτ είπε σε διεθνή διάσκεψη το 1972 ότι είναι λάθος τα μικρά και μεσαία κράτη να αντιμετωπίζουν τα ισχυρά με πνεύμα υποτελείας, ενώ θάπρεπε να ενωθούν και να επιβάλουν στα ισχυρά το σεβασμό τους στο Χάρτη του ΟΗΕ! Δυστυχώς, ούτε αυτή η σπουδαία πρόταση υλοποιήθηκε, τα Κράτη-Μέλη είναι διχασμένα, οι πολεμικές τραγωδίες συνεχίζονται.

Και το επίσης τραγικό, η κυνική αδιαφορία ηγετών, πολιτικών και θρησκευτικών, ΜΜΕ κ.ά. που παρακολουθούν τις ανθρωποθυσίες σαν να παρακολουθούν κινηματογραφική ταινία, από την οποία, όμως, απουσιάζει ή περιθωριοποιείται ο ΟΗΕ. Και ο απλός πολίτης αναρωτιέται: Που είναι, τι κάνει ο ΟΗΕ;

Και η απάντηση είναι: Που είναι, τι κάνουν τα Κράτη-Μέλη του; Ο ΟΗΕ εκπέμπει ένα δραματικό SOS! Ας αφυπνισθούν οι λαοί και να τον υποστηρίξουν έμπρακτα, θεσμικά, οικονομικά κ.λπ. Αν όχι, νέος Αρμαγεδδώνας έρχεται!

Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ! Η ΕΙΡΗΝΗ ΙΚΕΤΕΥΕΙ! ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ! ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ!

Οι ασαφείς γεωπολιτικές εκτιμήσεις και οι δυσερμήνευτες εφαρμοζόμενες επιλογές

Του Δημητρίου Ζακωντίνου
Οικονομολόγου, MSc strategic & defence college
Μέλους & π. Αντιπροέδρου ΕΛΙΣΜΕ

Ο Πρωθυπουργός της Σλοβακίας αποκάλυψε τον Ρωσοουκρανικό πόλεμο «παγωμένο πόλεμο».

Δεν γνωρίζουμε αν ο χαρακτηρισμός του Σλοβάκου πρωθυπουργού «παγωμένος πόλεμος» έχει βάση την έλλειψη του χειμώνα και των χαμηλών θερμοκρασιών, όπου άνθρωποι και μηχανές υποφέρουν ή προέρχεται λόγω της στατικότητας των μαχών και του πολέμου των χαρακωμάτων, παρά την κατά βραχείας περιόδους επιθετική προσπάθεια αμοτέρων των αντιπάλων δυνάμεων και ακόμα αν έμμεσα προτείνει τη δημιουργία μιας ανάλογης περίπτωσης, όπως την από δεκάδες χρόνια παγωμένη εμπόλεμη κατάσταση στην Κορεατική χερσόνησο.

Η αποτυχία της Ουκρανικής αντεπιθέσεως και η καθήλωση του κύριου όγκου του στρατού τους στην Ανατολική χώρα, σε συνδυασμό με τις 100νταδες χιλιάδες Ρωσικές εφεδρείες, θα πρέπει να δημιουργούν προβληματισμό στην Ουκρανική ηγεσία.

Παράλληλα παρατηρείται, ότι οι ΗΠΑ και οι χώρες της ΕΕ που χρηματοδοτούσαν χωρίς φειδώ αυτόν τον πόλεμο άρχισαν να πιέζονται από δημοσιονομικά προβλήματα και εμφανίζουν δυσμενείς προοπτικές σε βάρος των εθνικών οικονομικών τους, πράγμα που επιδεινώνεται και από το αρνητικό για αυτές αποτέλεσμα των κυρώσεων κατά της Ρωσίας.

Αναμφίβολα δεν θα έχει διαλάβει της προσοχής των ότα τα βόρεια σύνορα της Ουκρανίας εκτείνονται από το Χάρκοβο μέχρι την Πολωνία και είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο ότι οι Ουκρανοί θα έχουν ελάχιστα οχυρωμένη όλη αυτήν την συνοριογραμμή και οι Ρώσοι θα μπορούσαν εύκολα να επιτεθούν και να καταλάβουν τεράστιες εκτάσεις της Ουκρανίας μέσω ελιγμών υψηλής ταχύτητας καθώς στην επιχείρηση αυτή «πρωταγωνιστικό» ρόλο θα έχουν οι μηχανοκίνητες δυνάμεις τους και η ισχυρή -και χωρίς αντίπαλο- αεροπορία τους.

Οι Ρώσοι λοιπόν θα μπορούσαν να συντρίψουν πολύ εύκολα, αν το ήθελαν τις ουκρανικές εκεί δυνάμεις και να θέσουν στα μετόπισθεν των ουκρανικών στρατευμάτων που αγωνίζονται στην Ανατολή, σημαντικές δυνάμεις τους.

Έτσι θα τα απέκοπταν γραμμές ανεφοδιασμού και λογιστικής υποστηρίξεως των Ουκρανών καθώς και τη δυνατότητα να ενισχυθούν με διαθέσιμες εφεδρείες ή τυχόν ποιοτικής προσδόσεως δυνάμεως από τον Νατοϊκό παράγοντα.

Όμως δεν το κάνουν και αυτό μάλλον οφείλεται σε Ρωσική επιλογή.

Οι Ρωσικές δυνάμεις έχουν εδραιώσει τη θέση τους στα ανατολικά εδάφη σε μια έκταση, που όπως αποδείχθηκε παρέχει άκρως αμυντικές δυνατότητες, αφού οι επί εξαμήνου περίπου συνεχείς Ουκρανικές αντεπιθέσεις δεν είχαν κανένα ουσιαστικό αποτέλεσμα, ενώ είχαν απώλειες σε τρομακτικά μη αναμενόμενες αναλογίες.

Παρατηρήθηκε, ότι τα Ρωσικά στρατεύματα στις Ουκρανικές επιθέσεις αμύνονταν και στη συνέχεια εξεδήλωναν κάποιες επιθέσεις για να διατηρήσουν την πίεση και μετά υποχωρούσαν προσωρινά και αφού οι ουκρανικές δυνάμεις προωθούνταν σε προσχεδιασθέντες από τους Ρώσους χώρους καταστροφής, ανέ-

Το πρόβλημα με όλους εμάς που παρακολουθούμε τις διαμάχες μακράν του δικού μας χώρου δεν σκεπτόμαστε το πόσο ουσιαστικά αυτές οι διαμάχες επιδρούν στην δική μας διαχειριστική ευχέρεια επί της γεωπολιτικής και γεωοικονομίας.

Γκωνσταντίνος Αργυρόπουλος

θεταν στη συνέχεια στο πυροβολικό τους και στην αεροπορία τους ρόλο καταστροφής παγιδευθέντος εχθρού.

Η τακτική αυτή θύμισε τις μάχες στο Στάλινγκραντ του 1942, όπου ο στρατηγικής σημασίας λόφος « Μαμάγιεφ Κουργκάν » (λόφος Μαμαγιεφ) άλλαζε κυριότητα πολλές φορές.

Οι απώλειες της Ουκρανίας ήταν -πέραν των εκτιμήσεων- τόσο υπερβολικές, ώστε στο Κίεβο σκέφτονται σε τι μέτρα απελπισίας θα προσφύγουν για να επανασυγκροτήσουν τον στρατό τους, στρατεύοντας ακόμη και γυναίκες καθώς και τη μέχρι σήμερα προνομιούχο ομάδα των φοιτητών, ώστε να πείσουν τους Δυτικούς υποστηρικτές τους να συνεχίσουν τη χορήγηση βοήθειας, κάτι που μόνο η Γερμανία δείχνει να συμμερίζεται ακόμη, ενώ στις ΗΠΑ μέχρι στιγμής το “Κογκρέσσο” δεν δίνει την έγκρισή του για συνέχιση της βοήθειας.

Σύμφωνα με όλα αυτά, τίποτε το θετικό δεν προοιωνίζεται για την επιτυχία των ουκρανικών Δυνάμεων.

Τώρα τι μέλλει γενέσθαι στη συνέχεια;

Αυτό που διαφαίνεται είναι, ότι θα προκύψει μια διαλυμένη κοινωνία, που ήδη έχει απωλέσει κάτι λιγότερο από το ήμισυ του απογραφέντος το 1991 πληθυσμού της, λόγω απωλείας εδαφών της και ενταχθέντων στη Ρωσία, αλλά και μιας άνευ προηγουμένου φυγοκέντρου μεταναστεύσεως.

Στρατηγικά η περαιτέρω συνέχιση των εχθροπραξιών μάλλον συμφέρει στους Ρώσους, διότι αποδυναμώνεται η Ουκρανική κοινωνική ομάδα, η οποία θα ήθελε ένα ανεξάρτητο, δυναμικό και δυτικοκεντρικό κράτος προσανατολισμένο στην αποδοχή των αρχών της Νατοϊκής Συμμαχίας, της ΕΕ και μακράν της Ρωσικής επιρροής.

Από την άλλη οι Ρώσοι γνωρίζουν πολύ καλά, ότι μια επανάληψη ενός κράτους με χαρακτηριστικά ουκρανικής εθνικής ταυτότητας θα είναι αμείλικτα εχθρικό προς τη Ρωσία και δεν θα μπορούν να συνυπάρξουν μαζί του.

Ας μη μας διαφεύγει η μέχρι το 1959 ένοπλη Ουκρανική στάση ακόμη και μέσα στα πλαίσια της ΕΣΣΔ.

Ήταν σαφής η απάντηση που δόθηκε το 1995 από τον Ρώσο Πρεσβευτή σε ερώτηση σπουδαστή της Ελληνικής ΣΕΘΑ για την ένοπλη δράση εθνικιστών Ουκρανών μέχρι το 1959.

“Αγαπητέ κύριε αυτοί στους οποίους αναφερθήκατε ήταν Προδότες και οι οποίοι εξαλείφθηκαν”.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες η ηγεσία στο Κίεβο με την μανιακή της προσπάθεια να συντηρήσει αυτήν την εκκρεμότητα με φρούδα ελπίδα τη νίκη, συντηρούμενη στο διηνεκές οικονομικά και στρατιωτικά, από διάφορες Δυτικές χώρες και την ΕΕ με την προσδοκία να εκδιώξει τους Ρώσους από την Ανατολική κυρίως χώρα, που άλλωστε η πλειοψηφία των κατοίκων έχει ρωσική συνειδηση και πολεμούν για τα εδάφη τους και να επιτύχει μια αλλαγή στην ηγεσία του Κρεμλίνου που θα έχει φιλοδυτικό προσανατολισμό, διευκολύνει αφάνταστα την επιδίωξη της Ρωσικής ηγεσίας να επιτύχει τη δημιουργία μιας πλήρως αποστρατικοποιημένης και αδύναμης Ουκρανίας.

Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος

Γεγονότα και εξελίξεις στο διάστημα Από 11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2023 ΕΩΣ 10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2023

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

1. ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

α. Κύπρος

Ο κ. Ερντογάν ζήτησε κατά την ομιλία του στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, την αναγνώριση του ψευδοκράτους.

Στις 4 Οκτωβρίου ο ΥΠΕΞ της Τουρκίας κ. Χακάν Φιντάν δήλωσε, ότι η Τουρκία θα κάνει ότι μπορεί για να αναγνωρισθεί το «ψευδοκράτος» από τη διεθνή κοινότητα και ζήτησε τη συνεκμετάλλευση των φυσικών πόρων από τις δύο κοινότητες, χωρίς να έχει επιλυθεί το Κυπριακό.

Η πρόταση αυτή, που είχε γίνει και στο παρελθόν, έχει ως στόχο την υπονόμηση του υφισταμένου πλαισίου επίλυσης του Κυπριακού και την προώθηση, εμμέσως, της λύσεως των δύο κρατών.

Στις 26 Σεπτεμβρίου ο πρωθυπουργός του «ψευδοκράτους» κ. Ουνάλ Ουτσέλ δήλωσε ότι οι τουρκοκύπριοι δεν θα ξανασυζητήσουν περί ομοσπονδίας και ότι θα επιμείνουν στη λύση των δύο κρατών.

β. Ε/Τ Σχέσεις

Συνεχίζεται το μορατόριουμ στις σχέσεις Ελλάδας και Τουρκίας.

Στις 21 Σεπτεμβρίου συναντήθηκαν στη Ν.Υόρκη, στο πλαίσιο της ΓΣ/ΟΗΕ, ο πρωθυπουργός της Ελλάδας κ. Μητσοτάκης και ο πρόεδρος της Τουρκίας κ. Ερντογάν σε πολύ καλό κλίμα, όπου συμφώνησαν τον οδικό χάρτη των επαφών των δύο χωρών.

Με βάση τον οδικό χάρτη :

- Ξεκίνησε στις 16 Οκτωβρίου στην Αθήνα ο πολιτικός διάλογος με τους Υφυπουργούς Εξωτερικών της Ελλάδας κ. Παπαδοπούλου Αλεξάνδρα και Τουρκίας κ. Μπουρί Ασπάρ.

- Πραγματοποιήθηκε στις 17 Οκτωβρίου συνάντηση αντιπροσωπειών της Ελλάδας υπό τον Υφυπουργό Οικονομίας κ. Φραγκογιάννη και της Τουρκίας υπό τον παραπάνω ΥΦΕΞ και συζητήσαν θέματα της θετικής ατζέντας.

- Επανεκκίνησαν οι συνομιλίες για τα ΜΟΕ στις 13 Νοεμβρίου με επικεφαλής της ελληνικής αντιπροσωπείας τον πρέσβη κ. Λαλάκο, αντί στρατιωτικού, που ήταν στις προηγούμενες συναντήσεις.

Στις 7 Δεκεμβρίου πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα το 5ο Ανώτατο Συμβούλιο Συνεργασίας Ελλάδας-Τουρκίας, με τους κ.κ. Μητσοτάκη και Ερντογάν να συνυπογράφουν τη Διακήρυξη των Αθηνών «Περί Σχέσεων Φιλίας και Καλής Γειτονίας Ελλάδας-Τουρκίας» με την οποία οι δύο χώρες δεσμεύονται, όχι νομικά, σε σχέσεις φιλίας και καλής γειτονίας και σε «ήρεμα νερά» με στόχο τη σταδιακή μετάβαση προς ένα επόμενο στάδιο, όπου όλες οι διμερείς διαφορές θα μπορούν να συζητηθούν χωρίς το φόβο συγκρουσιακής προκλήσεως. Κατά τη διάρκεια της συζήτησης και οι δύο δεν μετακινήθηκαν από τις πάγιες θέσεις τους, χωρίς να διστάζουν να τις αναφέρουν. Ο κ. Μητσοτάκης υπογράμμισε την υποστήριξη της Ελλάδας στην ευρωπαϊκή προοπτική της Τουρκίας, ανακοινώνοντας ότι η Ελλάδα εξασφάλισε την άδεια από την Κομισιόν για επταήμερη βίβα σε Τούρκους πολίτες, που θα επισκέπτονται δέκα νησιά του ανατολικού Αιγαίου μεταξύ των οποίων και το Καστελόριζο. Ταυτόχρονα υπεγράφησαν από τους αρμόδιους υπουργούς 15 μνημόνια κατανόησης και διακηρύξεις.

Η αλλαγή της στάσεως του κ. Ερντογάν οφείλεται στην επιδίωξή του να διασφαλίσει, μέσω της Ελλάδας, τις σχέσεις με τη Δύση, η οποία είναι δυσαρεστημένη από τη στάση του στον πόλεμο της Ουκρανίας και την υποστήριξη της Χαμάς. Ο χρόνος θα δείξει αν η αλλαγή αυτή είναι ουσιαστική ή αποτελεί έναν ακόμη ελιγμό του κ. Ερντογάν. Η Ελλάδα θα πρέπει να εκμεταλλευτεί την περίοδο ηρεμίας, για να προωθήσει τις συμμαχίες της και να ενισχύσει την αμυντική της ισχύ.

γ. Σχέσεις με Αλβανία

Λόγω της συνεχιζόμενης παράνομης κράτησης του εκλεγμένου δημάρχου της Χειμάρρας κ. Μπελέρη, η Ελλάδα δεν συναίνεσε στην έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων της Αλβανίας με την ΕΕ, παρά τις πιέσεις που δέχεται από τη Γερμανία και την Ισπανία.

δ. Σχέσεις με Ισραήλ

Ο πρωθυπουργός κ. Μητσοτάκης επισκέφθηκε στις 23 Οκτωβρίου το Ισραήλ, όπου υπερασπίστηκε το δικαίωμά του για αυτοάμυνα, διαχωρίζοντας όμως τον παλαιστινιακό λαό από τη Χαμάς και ζήτησε τη δημιουργία διαδρόμων για τη μεταφορά ανθρωπιστικής βοήθειας.

Στις 21 Οκτωβρίου το Κάιρο, κατόπιν προσκλήσεως του προέδρου κ. Σίσι, όπου συμμετείχε στη σύσκεψη για τη Γάζα, με στόχο την αποτροπή ενός περιφερειακού πολέμου, και συναντήθηκε με τον πρόεδρο της παλαιστινιακής αρχής, στον οποίο δήλωσε ότι η Ελλάδα διαχωρίζει τους Παλαιστίνιους από τη Χαμάς και ότι υποστηρίζει τη λύση των δύο κρατών.

Η κρίση στη Γάζα έχει ενισχύσει τις σχέσεις του Ισραήλ με την Ελλάδα και την Κύπρο, που αποτελούν τη μοναδική του έξοδο ασφάλειας, καθώς το σύνολο των γειτόνων του διάκενται εχθρικά απέναντί του.

Βεβαίως ο πόλεμος ενέχει και κινδύνους ασφαλείας για την Ελλάδα, όπως η αύξηση των μεταναστευτικών ροών και οι τρομοκρατικές ενέργειες κατά ισραηλινών ή και δυτικών στόχων από τρομοκράτες της Χαμάς και τη ισλαμικής τρομοκρατίας, γεγονός που επιβάλλει την από τούδε λήψη μέτρων.

δ. Σχέσεις με ΗΠΑ

Η κρίση στη Γάζα ενίσχυσε περαιτέρω τις σχέσεις των δύο χωρών, καθώς η Σούδα και η 112 Πτέρυγα Μάχης στην Ελευσίνα χρησιμοποιήθηκαν για την ενίσχυση της αμερικανικής στρατιωτικής παρουσίας στην περιοχή, με στόχο την αποτροπή εμπλοκής του Ιράν και των ελεγχόμενων από αυτό τρομοκρατικών οργανώσεων στον πόλεμο.

Η κρίση στη Γάζα και η ένταση στις σχέσεις ΗΠΑ-Τουρκίας έχουν καταστήσει την Ελλάδα τον κύριο στρατηγικό εταίρο στην περιοχή. Αυτό όμως δεν πρέπει να μας καθησυχάζει, γιατί καλές είναι οι συμμαχίες αλλά μόνες τους δεν αρκούν. Γι' αυτό επιβάλλεται και η ενίσχυση των ΕΔ.

στ. Επίσκεψη του Πρωθυπουργού στο Εξωτερικό

Ο πρωθυπουργός κ. Μητσοτάκης επισκέφθηκε :

- Στις 3 Νοεμβρίου την Κίνα, όπου συζήτησε με τον πρόεδρο κ. Σι για την περαιτέρω ενίσχυση του ρόλου της Ελλάδας για την ανάπτυξη των σχέσεων της Κίνας με την ΕΕ.

- Στις 14 Νοεμβρίου τη Γερμανία, όπου συζήτησε με τον Καγκελάριο κ. Σολτς, τα Ε/Τ και το μεταναστευτικό, τονίζοντάς του την ανάγκη της χρηματοδότησης για την ολοκλήρωση του φράκτη στον Έβρο, καθώς και τις εξελίξεις στη Γάζα και την Ουκρανία.

- Στις 27 Νοεμβρίου τη Βρετανία, όπου προκλήθηκε διπλωματικό επεισόδιο εξ αιτίας της ακυρώσεως, από τον πρωθυπουργό κ. Σούνακ, της συναντήσεώς τους, επειδή ενοχλήθηκε από τις δηλώσεις του στο BBC για τα

μάρμαρα του Παρθενώνα.

Ο θόρυβος που προκλήθηκε απεδείχθη ωφέλιμος για την Ελλάδα, γιατί το θέμα έγινε παγκοσμίως γνωστό και οι περισσότεροι τάχθηκαν με την Ελλάδα, υποστηρίζοντας την επιστροφή τους.

2. ΒΑΛΚΑΝΙΑ

α. Σκόπια

Στις 18 Νοεμβρίου ο πρόεδρος κ. Πενταρόφσκι δήλωσε ότι στην επικείμενη Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ δεν θα αποφασιστεί η έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων, γιατί λόγω της αρνήσεως της αντιπολίτευσης δεν έχει τροποποιηθεί το Σύνταγμα, όπως ζητά η Βουλγαρία.

β. Σερβία

Στις 23 Οκτωβρίου ο αντιπρόεδρος κ. Βούτσεβιτς δήλωσε ότι η στρατιωτική και οικονομική συνεργασία με την Κίνα είναι πολύ σημαντικές για τη χώρα.

Η πρόεδρος της Κομισιόν κ. Φον ντερ Λάιεν και ο ειδικός απεσταλμένος της ΕΕ που επισκέφθηκε τη Σερβία και το Κόσσοβο στις 21 Οκτωβρίου, προειδοποίησαν και τις δύο χώρες ότι χωρίς την εξομάλυνση των σχέσεών τους δεν μπορεί να έχουν ευρωπαϊκό μέλλον.

Η ΕΕ και το ΝΑΤΟ πιέζουν τις δύο χώρες να λύσουν τις διαφορές τους και να γίνουν μέλη τους, με στόχο την αποτροπή της κινεζικής και ρωσικής διεισδύσεως στα Βαλκάνια και κυρίως στη Σερβία.

γ. Βουλγαρία

Στις 9 Οκτωβρίου πραγματοποιήθηκε η Σύνοδος Κορυφής Ελλάδας-Βουλγαρίας-Ρουμανίας στη Βάρνα, όπου συμφωνήθηκε η ενεργειακή διασυνδετικότητα μεταξύ τους. Ο κ. Μητσοτάκης ανέφερε ότι υποστηρίζει

και την είσοδό τους στη ζώνη «Σένγκεν».

3. ΤΟΥΡΚΙΑ

Στις 15 Σεπτεμβρίου ο Υπουργός Ενέργειας κ. Μπαϊρακτάρ δήλωσε ότι συνεχίζονται οι συζητήσεις για την κατασκευή πυρηνικών σταθμών με τη Ρωσία στη Σινώπη της Μαύρης Θάλασσας και με την Κίνα στο Κιρκαλερί της Δ. Θράκης. Επίσης ότι η Τουρκία δεν χρειάζεται νέο κόμβο διαμεσολάβησης φυσικού αερίου, όπως έχει προτείνει ο κ. Πούτιν στον Ερντογάν.

Στις 10 Οκτωβρίου πραγματοποιήθηκε βομβιστική επίθεση έμπροσθεν του Αρχηγείου Αστυνομίας στην Άγκυρα, από την οποία τραυματίστηκαν δύο αστυνομικοί και σκοτώθηκαν δύο τρομοκράτες. Την ευθύνη ανέλαβε το κουρδικό YPG της Συρίας, με την Τουρκία να βομβαρδίζει επί σειρά ημερών τις εγκαταστάσεις των Κούρδων στη Συρία και το Β.Ιράκ, ως αντίποινα.

Στο θέμα της Γάζας, ενώ αρχικά τήρησε ήπια στάση, επιδιώκοντας το ρόλο του μεσολαβητή, ξαφνικά άλλαξε στάση και έκτοτε χαρακτηρίζει τη Χαμάς απελευθερωτική οργάνωση και το Ισραήλ κράτος τρομοκράτη, κατηγορεί τις ΗΠΑ ότι βοηθούν τον Νετανιάχου να σφαγιάζει τους Παλαιστίνιους στη Γάζα και την ΕΕ γιατί υποστηρίζει το Ισραήλ. Ειδικά κατά την επίσκεψή του στη Γερμανία στις 17 Νοεμβρίου, που έγινε σε πολύ ψυχρό κλίμα, απαντώντας στη δήλωση του Καγκελαρίου κ. Σολτς ότι η Γερμανία στηρίζει το Ισραήλ, ανέφερε ότι «εμείς δεν χρωστάμε τίποτα στο Ισραήλ» κάνοντας αιχμή για το ολοκαύτωμα.

Η αλλαγή της στάσεως του κ. Ερντογάν οφείλεται στο γεγονός ότι πιστεύει ότι αυτό θα τον βοηθήσει να νικήσει στις τοπικές εκλογές τον Μάρτιο 2024 και να πάρει τους μεγάλους δήμους της Κωνσταντινούπολης και της Άγκυρας, αλλά και να πάρει όσα περισσότερα μπορεί από τις ΗΠΑ και την ΕΕ. Γι' αυτό :

- **Θα συνεχίσει να επιτίθεται**

στο Ισραήλ και τη Δύση, για να γίνει πιο αρεστός στους μουσουλμάνους.

- **Θα τηρεί σε αναμονή τις ΗΠΑ για την ένταξη της Σουηδίας, αναμένοντας να του δοθούν τα α/φ F-16 και να σταματήσει η βοήθεια προς τους Κούρδους της Συρίας.**

- **Θα εκβιάζει την ΕΕ και ιδιαίτερα τη Γερμανία, για το μεταναστευτικό, διεκδικώντας μεγαλύτερη οικονομική βοήθεια, αλλά και την έγκριση για την αγορά των α/φ Eurofighter**

Στις 23 Οκτωβρίου ο κ. Ερντογάν, εκπλήσσοντας τους πάντες, υπέγραψε το πρωτόκολλο εισδοχής της Σουηδίας στο NATO και την παρέπεμψε στη Βουλή, η οποία όμως ανέβαλε την ψήφιση που επρόκειτο να γίνει στις 16 Νοεμβρίου και έτσι δεν κατέστη δυνατή η ένταξή της στη Σύνοδο των ΥΠΕΞ του NATO στις 28 Νοεμβρίου, όπου ο ΥΠΕΞ της Τουρκίας διαβεβαίωσε τους ομολόγους του ότι η επικύρωση της συμφωνία θα γίνει μέχρι το τέλος του έτους.

Το θέμα αυτό είναι το μεγάλο ατού του κ. Ερντογάν και δεν θα το εγκαταλείψει χωρίς τα ανταλλάγματα που διεκδικεί.

Στις 27 Νοεμβρίου ο εκπρόσωπος του κόμματος του κ. Ερντογάν δήλωσε ότι η Τουρκία διεκδικεί τα α/φ F-16 και τα Eurofighter και αν δεν της δοθούν θα ικανοποιήσει τις ανάγκες της από αλλού. Αυτό άλλωστε δήλωσε και ο κ. Ερντογάν στη Γερμανία όπου απαντώντας σε έντονο ύφος σε δημοσιογράφο που είχε ερωτήσει τον κ. Σολτς, αν η Γερμανία θα πωλήσει Eurofighter στην Τουρκία.

4. ΗΠΑ

Περαιτέρω ένταση στις σχέσεις ΗΠΑ-Τουρκίας έχουν προκαλέσει η στάση του κ. Ερντογάν υπέρ της Χαμάς, η αναβολή της κυρώσεως από τη Βουλή του πρωτοκόλλου εντάξεως της Σουηδίας στο NATO, που ήταν να ψηφιστεί στις 16 Νοεμβρίου και ο

ρόλος που διαδραματίζει για τη διεθνή χρηματοδοτική ροή προς τη Χαμάς.

Την 15 Νοεμβρίου συναντήθηκαν οι πρόεδροι των ΗΠΑ και της Κίνας στο Σαν Φρατζίσκο όπου συμφώνησαν για την αποκατάσταση διαύλου επικοινωνίας μεταξύ των ανωτάτων στρατιωτικών επιτελείων, που είχε διακοπεί από το 2022 και συζητήσαν για τις διαφορές τους. Το μόνο κέρδος για τον κ. Μπάϊντεν ήταν η υπόσχεση του κ. Σι ότι θα απαγορευτεί η παράνομη εξαγωγή του ισχυρού οπιοειδούς φαιντανύλη, υπευθύνου για χιλιάδες θανάτους νέων στις ΗΠΑ κάθε χρόνο.

Οι κινήσεις των ΗΠΑ για την αντιμετώπιση των προβλημάτων, που προκαλεί ο πόλεμος της Γάζας στην περιοχή (κατάπαυση του πυρός, απελευθέρωση ομήρων, ανθρωπιστική βοήθεια και αποστολή πυρηνοκινήτων αεροπλανοφόρων), αποβλέπουν στην αποτροπή της επεκτάσεως του πολέμου στην περιοχή και της εμπλοκής τους σ' αυτόν, γιατί θα τις εξέτρεπε από τους τρεις σημαντικούς στόχους της που είναι η ήττα της Ρωσίας στην Ουκρανία, ο ανταγωνισμός με την Κίνα και η προσέγγιση του Ισραήλ και των Αραβικών κρατών για τη διαμόρφωση φιλοαμερικανικού μετώπου και την απομόνωση του Ιράν, που είχε αρχίσει να δημιουργείται με τις συμμαχίες «Αβραάμ».

5. Ε.Ε.

α. Γενικά

Οι ηγέτες της ΕΕ, τόσο στη Σύνοδο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου στις 15 Οκτωβρίου, όσο και στη Σύνοδο Κορυφής στις 26 Οκτωβρίου, καταδίκασαν την τρομοκρατική ενέργεια της Χαμάς, αναγνώρισαν το δικαίωμα του Ισραήλ για άμυνα, σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο επισήμαναν την ανάγκη να αποφευχθεί η περιφερειακή κλιμάκωση και εξεδήλωσαν την ετοιμότητα της ΕΕ να συμβάλει στην αναβίωση της πολιτικής διαδικασίας για τη λύση των δύο κρατών.

Στις 24 Νοεμβρίου η Κομισιόν ανακοίνωσε, ότι σημειώθηκε σημαντική πρόοδος στις συνομιλίες για το μεταναστευτικό με την Τουρκία, η οποία αναγνωρίζεται ως βασικός «εταίρος» για το μεταναστευτικό και την ασφάλεια.

Η προοπτική για ένα νέο προσφυγικό κύμα και η σκλήρυνση της στάσεως της Τουρκίας, που διαδραματίζει κομβικό ρόλο, έχουν ανησυχήσει ιδιαίτερα την ΕΕ και γι' αυτό επείγεται να συνάψει συμφωνία μαζί της, προσφέροντάς της ως αντάλλαγμα την διερεύνηση τρόπων διευκόλυνσης των ταξιδιών Τούρκων πολιτών προς την ΕΕ, που αποτελεί το πρώτο βήμα για την απελευθέρωση της βίζας που τόσο πολύ επιθυμεί.

Η ακροδεξιά στις περισσότερες χώρες της ΕΕ παρουσιάζει τεράστια άνοδο. Στις πρόσφατες εκλογές ανεδείχθησαν νικητές τα ακροδεξιά κόμματα στην Ελβετία, στην Ολλανδία και την Σλοβακία, ενώ σύμφωνα με δημοσκόπηση στις 30 Νοεμβρίου τα ακροδεξιά κόμματα θα κέρδιζαν, αν γίνονταν τώρα οι ευρωεκλογές 87 από τις 705 έδρες έναντι των 60 που κατέχουν σήμερα και των 77 που θα καταλάμβαναν με δημοσκόπηση του προηγούμενου μήνα. Η άνοδος των ακροδεξιών κομμάτων, σύμφωνα με ανάλυση του Eurobarometer, οφείλεται στο γεγονός ότι άλλαξαν ρητορική και αντί να πιέζουν για έξοδο από την ΕΕ, ζητάνε την αλλαγή της ΕΕ, με τη Μαρί Λεπέν να κάνει πλέον λόγο για αναθεώρηση των ευρωπαϊκών θεσμών, διευκρινίζοντας ότι δεν πρέπει να καταρρεύσει η Ευρώπη και η Γαλλία πρέπει να παραμείνει στο ευρώ.

β. Γερμανία

Το ακροδεξιό κόμμα AfD αναδείχθηκε δεύτερο στις εκλογές που έγιναν στην Έσση και τη Βαυαρία στις 8 Οκτωβρίου, επιβεβαιώνοντας τις δημοσκοπήσεις, που το φέρουν δεύτερο σ' όλη τη χώρα με ποσοστά πάνω από

το 21%.

Στις 22 Νοεμβρίου ο Καγκελάριος της Γερμανίας κ. Σολτς και η πρωθυπουργός της Ιταλίας κ. Μελόνι, παρ' όλο που εκείνος είναι σοσιαλδημοκράτης και αυτή ακροδεξιά, υπέγραψαν σύμφωνο διμερούς συνεργασίας στους τομείς της οικονομίας, της τεχνολογίας, της ενέργειας και του πολιτισμού.

γ. Γαλλία

Στις 24 Σεπτεμβρίου ο κ. Μακρόν ανακοίνωσε την αποχώρηση των διπλωμάτων και των στρατιωτικών τμημάτων από τη Νιγηρία, λόγω της επικρατήσεως στρατιωτικού πραξικοπήματος.

Σύμφωνα με δημοσκόπηση της 21 Νοεμβρίου για τις ευρωεκλογές, το ακροδεξιό κόμμα της κ. Λεπέν έρχεται πρώτο με 28% και αυτό του κ. Μακρόν δεύτερο με 19%.

δ. Ιταλία

Για την αντιμετώπιση της μεταναστευτικής κρίσης η κυβέρνηση αποφάσισε την παραμονή των παράνομων μεταναστών, που αιτούν ασυλία, σε κλειστά κέντρα μέχρι 18 μήνες, ενώ μέχρι τώρα κυκλοφορούσαν ελεύθεροι.

Στις 7 Νοεμβρίου η Ιταλία υπέγραψε συμφωνία με την Αλβανία για τη δημιουργία δύο κλειστών κέντρων στην Αλβανία για τη φιλοξενία μεταναστών που διασώζονται στη θάλασσα, χωρητικότητας 3000 ατόμων, τα οποία θα χειρίζεται η Ιταλία καταβάλλοντας 16 εκατ. ευρώ το χρόνο.

ε. Ισπανία

Στις 16 Νοεμβρίου ο κ. Πέτρο Σάντσεθ, αν και ήλθε δεύτερος στις εκλογές στις 23 Ιουλίου, σχημάτισε κυβέρνηση με την υποστήριξη των βάσκων, δίνοντάς τους ως αντάλλαγμα αμνηστία σε όσους είχαν καταδικαστεί λόγω του παράνομου δημοψηφίσματος για απόσχιση της Καταλονίας το 2017.

στ. Πολωνία

Στις 11 Δεκεμβρίου ορκίστηκε ως πρωθυπουργός κυβερνήσεως συνασπισμού ο φιλοευρωπαίος κ. Τουσκ, παρόλο που στις εκλογές που έγιναν στις 15 Οκτωβρίου ήταν πρώτο το εθνικιστικό κόμμα του κ. Κατζίνσκι χωρίς αυτοδυναμία.

6. ΡΩΣΙΑ

Στις 19 Σεπτεμβρίου επισκέφθηκε τη Ρωσία και συναντήθηκε με τον κ. Πούτιν ο βορειοκορεάτης κ. Κιμ και συμφώνησαν, η Ρωσία να προσφέρει τεχνογνωσία στο δορυφορικό πρόγραμμα της Β.Κορέας, που συνδέεται με το πυρηνικό της πρόγραμμα και αυτή να της διαθέσει το τεράστιο απόθεμα σοβιετικής τεχνολογίας πυρομαχικών που έχει για τις ανάγκες του ουκρανικού πολέμου.

Οι σχέσεις Ρωσίας και Κίνας αναπτύσσονται διαρκώς. Ο κ. Πούτιν στις 17 Οκτωβρίου επισκέφθηκε την Κίνα, όπου συζήτησε με τον κ. Σι, όπως ανακοίνωσε το Κρεμλίνο, «θέματα διμερούς ισότιμης συνεργασίας» και στις 8 Νοεμβρίου δήλωσε ότι η στρατιωτική συνεργασία ανάμεσα στη Ρωσία και την Κίνα γίνεται όλο και πιο σημαντική, χωρίς να χρειάζεται δόμηση μιας στρατιωτικής συμμαχίας ψυχροπολεμικού τύπου.

Στις 26 Οκτωβρίου βρέθηκαν ταυτόχρονα στη Μόσχα αντιπροσωπείες του Ιράν και της Χαμάς, χωρίς να αναφερθεί το περιεχόμενο των συζητήσεων και στις 31 Οκτωβρίου ο κ. Πούτιν κατηγόρησε τη Δύση και τις ΗΠΑ ότι ευθύνονται για τον πόλεμο στη Γάζα.

Από πολλούς εκφράζονται υπόνοιες ότι η Ρωσία μαζί με το Ιράν υποκίνησαν την Χαμάς για την ενέργειά της, αλλά αυτή το αρνείται.

Στις 3 Νοεμβρίου ο κ. Πούτιν υπέγραψε νόμο με τον οποίο η Ρωσία αποχωρεί από το σύμφωνο απαγόρευσης των πυρηνικών δοκιμών του 1990.

Σε απάντηση ΗΠΑ και NATO ανακοίνωσαν την πρόθεσή τους να αναστείλουν τη συμμετοχή τους στη συνθήκη του 1990 για τον περιορισμό των στρατιωτικών δυνάμεων στην Ευρώπη (CFE).

Πόλεμος στην Ουκρανία ως ίδια παράγραφος.

7. ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Η ουκρανική αντεπίθεση, που ξεκίνησε τον Ιούνιο και είχε ως στόχο να σπάσει τις ρωσικές γραμμές στο νότιο μέτωπο και να φτάσει μέχρι την Αζοφική θάλασσα και την Κριμαία απέτυχε. Μέχρι τώρα οι Ουκρανοί έχουν ανακαταλάβει μόνο 400 τετραγωνικά χιλιόμετρα, έναντι των 110.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων που εξακολουθεί να κατέχει η Ρωσία. Αντιθέτως ο ρωσικός στρατός έχει πετύχει μικρά κέρδη στο ανατολικό μέτωπο. Σύμφωνα με εκτιμήσεις των δυτικών η Ρωσία έχει μέχρι τώρα 150.000 νεκρούς και η Ουκρανία 100.000. Η αναπλήρωση των απωλειών από την Ουκρανία είναι πολύ δύσκολη, σε βαθμό που η μέση ηλικία των οπλιτών στις μάχες μονάδες να έχει ανέβει στα 43 χρόνια.

Την 1 Νοεμβρίου ο αρχηγός του ουκρανικού Γενικού Επιτελείου περιέγραψε την κατάσταση στο μέτωπο ως παραλυτική ισορροπία δυνάμεων και ότι η σύγκρουση εξελίσσεται σε πόλεμο χαρακωμάτων.

Στις 4 Δεκεμβρίου ο κ. Ζελένσκι δήλωσε ότι η αντεπίθεση απέτυχε και επέρριψε την ευθύνη στους δυτικούς, γιατί δεν ενίσχυσαν την Ουκρανία όσο έπρεπε.

Η κατάσταση αυτή στον πολεμικό τομέα έχει αρχίσει να προκαλεί κόπωση στους υποστηρικτές του κ. Ζελένσκι. Στις ΗΠΑ η, υπό ρεπουμπλικανικό έλεγχο Βουλή, δεν ενέκρινε την πρόσθετη βοήθεια 61,4 δις δολαρίων που ζήτησε για την Ουκρανία ο Λευκός Οίκος, με τις συζητήσεις να συνεχίζονται. Στο ίδιο μήκος κύματος και η ΕΕ, όπου οι

δυνάμεις που επιδιώκουν τη συνδιαλλαγή με τη Ρωσία και ενισχύθηκαν προσφάτως με τις νίκες του ρωσόφιλου κ. Φίτσο στη Σλοβακία και του εθνικιστή Βίλντερς στην Ολλανδία, παρεμποδίζουν την έγκριση βοήθειας 50 δις ευρώ που έχει ζητήσει η Κομισιόν. Τα πράγματα δυσκόλεψαν ακόμη περισσότερο μετά τον πόλεμο στη Γάζα, ο οποίος απορροφά την προσοχή της Δύσης και θα γίνουν ακόμη χειρότερα, αν στις προεδρικές εκλογές του 2024 στις ΗΠΑ επικρατήσει ο κ. Τραμπ. Τις δυσκολίες αυτές αναγνωρίζει και ο κ. Ζελένσκι, ο οποίος στις 25 Νοεμβρίου δήλωσε ότι η Ουκρανία πρέπει να πετύχει άμεσα τρεις νίκες. Την έγκριση της βοήθειας από τις ΗΠΑ, την έγκριση της βοήθειας από την ΕΕ και την απόφαση της ΕΕ στη Σύνοδο Κορυφής στις 14-15 Δεκεμβρίου για την έναρξη ενταξιακών συνομιλιών.

Μία παρατεταμένη παγωμένη σύγκρουση, που είναι και η πιο πιθανή, θα εννοήσει τη Ρωσία, που είναι μεγαλύτερη και ισχυρότερη και θα μπορεί να αναπληρώνει τις ανθρώπινες απώλειες, σε αντίθεση με την Ουκρανία, που θα δυσκολεύεται και θα έχει μεγαλύτερη ανάγκη βοήθειας για την κατασκευή οχυρώσεων και την ενίσχυση της αντιαεροπορικής της άμυνας για την αντιμετώπιση των ρωσικών προσβολών με drones. Δυσκολίες, αλλά σε μικρότερο βαθμό θα έχει και η Ρωσία, γιατί θα πληγεί περισσότερο η οικονομία της, εξαιτίας της συνεχίσεως των κυρώσεων και ο κ. Πούτιν θα έχει λιγότερα χρήματα για τον εκσυγχρονισμό του στρατού του, αλλά και για να κερδίσει, με κάποιες παροχές, την εύνοια του ρωσικού λαού, που δείχνει σημάδια κοπώσεως. Πάντως σε σύντομο χρόνο θα κληθούν εκ των εξελίξεων να πάρουν τις αποφάσεις τους τόσο ο κ. Ζελένσκι όσο και ο κ. Πούτιν.

8. ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗ ΓΑΖΑ

Στις 7 Οκτωβρίου τρομοκράτες της Χαμάς, εισέβαλαν στο Ισραήλ αιφνιδιαστικά, σκότωσαν πάνω από 1000 στρατιωτικούς και αμάχους και συνέλαβαν περίπου 250 ομήρους μεταξύ των οποίων παιδιά και γυναίκες και τους μετέφεραν βιαίως στη Γάζα, μεταδίδοντας μάλιστα και εικόνες από τις δολοφονίες και την κακοποίηση των ομήρων, προκαλώντας παγκόσμια κατακραυγή.

Το Ισραήλ αιφνιδιάστηκε στην κυριολεξία γιατί οι μυστικές του υπηρεσίες και η τοπική στρατιωτική διοίκηση, οι οποίες, ενώ είχαν στα χέρια τους, σύμφωνα με ρεπορτάζ των New York Times το σχέδιο της Χαμάς, αδράνησαν, γιατί θεώρησαν το σενάριο φανταστικό και τη Χαμάς ανίκανη να πραγματοποιήσει τέτοιας κλίμακας επιχείρηση. Μεγάλη όμως ευθύνη έχει και ο πρωθυπουργός κ. Νετανιάχου γιατί, απασχολούμενος με τη δικαστική μεταρρύθμιση και την αναταραχή που είχε προκαλέσει, είχε αφήσει τη Χαμάς σε δεύτερη μοίρα.

Το Ισραήλ, αφού ξεπέρασε τον αιφνιδιασμό κατάφερε μέχρι τις 9 Οκτωβρίου να εξουδετερώσει τους εισβολείς, επέβαλε τον πλήρη αποκλεισμό της Γάζας σε νερό, τρόφιμα, ηλεκτρισμό και καύσιμα, προέβη στην επιστράτευση 300.000 εφέδρων και ξεκίνησε τον ανηλεή βομβαρδισμό στόχων της Χαμάς στη Βόρεια Γάζα, προειδοποιώντας τους κατοίκους της να την εγκαταλείψουν και να κινηθούν νότια. Από τους βομβαρδισμούς κατεστράφη μεγάλο μέρος οικοδομημάτων και προκλήθηκαν τεράστιες απώλειες στους αμάχους, προκαλώντας την κατακραυγή της διεθνούς κοινότητας, η οποία του αναγνώριζε το δικαίωμα στην αυτοάμυνα, αλλά στα πλαίσια της διεθνούς νομιμότητας. Ταυτόχρονα η Χαμάς εξαπέλυε συνεχώς χιλιάδες πυραύλους κατά του Ισραήλ, ενώ το ίδιο έκανε και η Χεζμπολάχ του Λιβάνου.

Οι ΗΠΑ έστειλαν αμέσως δύο

πυρηνοκίνητα αεροπλανοφόρα στην Αν.Μεσόγειο, για να αποτρέψουν τυχόν επίθεση κατά του Ισραήλ από τους εχθρούς του στην περιοχή και κυρίως από το Ιράν και τις ελεγχόμενες από αυτό τρομοκρατικές οργανώσεις στο Λίβανο, τη Συρία και το Ιράκ, ενώ ταυτόχρονα πίεζαν τον Νετανιάχου να περιορίσει τις ανθρώπινες απώλειες, να μην προβεί σε χερσαία επιχείρηση και να κάνει ολιγοήμερες παύσεις των βομβαρδισμών για να παρασχεθεί ανθρωπιστική βοήθεια στους αμάχους Παλαιστινίους, χωρίς όμως να εισακούονται.

Στις 29 Οκτωβρίου ο ισραηλινός στρατός εισέβαλε στη Β.Γάζα εξοντώνοντας τμήματα της Χαμάς και καταστρέφοντας εγκαταστάσεις της και υπόγειες σήραγγες, που είχαν κατασκευαστεί κάτω από κατοικίες, σχολεία και νοσοκομεία, όπως υποστηρίζει το Ισραήλ. Προκλήθηκαν όμως και τεράστιες απώλειες σε αμάχους, τους οποίους η Χαμάς χρησιμοποίησε ως ανθρώπινη ασπίδα. Ταυτόχρονα είχε αναπτυχθεί και διπλωματική δραστηριότητα για κατάπαυση πυρός και ανταλλαγή ομήρων από το Κατάρ, που συνεργάζεται με τις ΗΠΑ και την Αίγυπτο, αλλά το Ισραήλ ηρνεύτο, γιατί θα εδίδετο χρόνος στη Χαμάς να ανασυνταχθεί.

Στις 29 Νοεμβρίου, η κυβέρνηση του Ισραήλ, υπό την πίεση των οικογενειών των ομήρων, δέχθηκε 4ήμερη διακοπή των επιχειρήσεων και ανταλλαγή αιχμαλώτων. Κατά την κατάπαυση του πυρός, που παρετάθη σε 7ήμερη, απελευθερώθηκαν από τη Χαμάς 78 ισραηλινοί όμηροι, κυρίως γυναίκες και παιδιά και 24 ξένοι και εξακολουθούν να παραμένουν κρατούμενοι 194 ισραηλινοί και 11 ξένοι, ενώ από το Ισραήλ απελευθερώθηκαν 140 γυναίκες και έφηβοι από τους 7600 περίπου, που κρατούνται στις φυλακές.

Την 1η Δεκεμβρίου επανελήφθησαν οι εχθροπραξίες με το Ισραήλ να επεκτείνει τις χερσαίες επιχειρήσεις και στη νότια Γάζα, προειδοποιώντας τους αμάχους να μετακινηθούν σε

ασφαλείς περιοχές, που κατά τον ΟΗΕ δεν υπάρχουν, δεδομένου ότι 1,8 εκατ. άνθρωποι συνωστίζονται σε 180 τετραγωνικά χιλιόμετρα και προς τα σύνορα με την Αίγυπτο, η οποία όμως έχει ξεκαθαρίσει ότι δεν προτίθεται να τους υποδεχθεί. Οι ανθρώπινες απώλειες είναι τεράστιες, με τον κ. Μπάϊντεν να είναι δυσαρεστημένος με τον κ. Νετανιάχου, γιατί δεν ανταποκρίνεται στις συστάσεις του για περιορισμό τους.

Ο κ. Νετανιάχου βρίσκεται σε πολύ δύσκολη θέση γιατί πρέπει ταυτοχρόνως :

-Να φροντίσει για την πολιτική του επιβίωση με τις δημοσκοπήσεις να δείχνουν συντριπτική ήττα του, ενώ και από τις 4 Δεκεμβρίου ξανάρχισε η δίκη του, για τα οικονομικά σκάνδαλα που κατηγορείται.

-Να αποφασίσει για τον τερματισμό του πολέμου με αντάλλαγμα την απελευθέρωση των ομήρων ή συνέχισή του μέχρι ολικής καταστροφής της Χαμάς, ενώ το 90% των ισραηλινών απαιτεί και τα δύο.

-Να αποκρούσει τις πιέσεις που δέχεται για το μέλλον της Γάζας από τις ΗΠΑ, την ΕΕ κ.α για την ανάθεση της διοίκησης στην «Παλαιστινιακή Αρχή», και να τους πείσει ότι μόνο το Ισραήλ μπορεί να εγγυηθεί την ασφάλειά της, όταν αυτοί αποκλείουν τον εκτοπισμό των Παλαιστινίων ή την κατοχή της Γάζας.

-Να αντιμετωπίσει τη διεθνή κατακραυγή για την ανθρωπιστική καταστροφή στη Γάζα, προκειμένου να διατηρήσει την υποστήριξή της ή τουλάχιστον την ανοχή της.

-Από την εξέλιξη των παραπάνω θα εξαρτηθεί, αν θα κατορθώσει να επιβάλει και οριστική λύση στα μέτρα του ή θα αναγκαστεί να υποκύψει στις πιέσεις των ΗΠΑ, της ΕΕ, των Αραβικών χωρών κ.α., και που προκρίνουν τη δημιουργία παλαιστινιακού κράτους.

9. ΚΙΝΑ

Στις 19 Σεπτεμβρίου ο ΥΠ ΕΞ της Ρωσίας ανακοίνωσε μετά τη συνάντηση με τον Κινέζο ομόλογό του, ότι οι δύο χώρες έχουν τις ίδιες θέσεις, αναφορικά με τις ενέργειες των ΗΠΑ στη διεθνή σκηνή, περιλαμβανομένης και της κρίσης στην Ουκρανία.

Στις 9 Σεπτεμβρίου, στο περιθώριο της Συνόδου G-20 στο Νέο Δελχί, από το οποίο απουσίαζαν οι κ.κ. Πούτιν και Σι, ο πρωθυπουργός της Ινδίας κ. Μόντι και η πρόεδρος της Κομισιόν κ. Φον ντερ Λάιεν ανακοίνωσαν ένα φιλόδοξο σχέδιο για τη δημιουργία οικονομικού διαδρόμου, που θα συνδέει την Ινδία με την ΕΕ, διερχόμενος από τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, τη Σαουδική Αραβία, την Ιορδανία και πιθανόν την Ελλάδα.

Ο διάδρομος αυτός θα αποτελεί αντίβαρο στο δρόμο του μεταξιού της Κίνας «Μία ζώνη ένας δρόμος» για τον οποίο πραγματοποιήθηκε διεθνές φόρουμ στην Κίνα στις 17-18 Οκτωβρίου με τη συμμετοχή 130 χωρών, χωρίς τη συμμετοχή της Ιταλίας, που ήταν η μόνη ευρωπαϊκή χώρα που συμμετείχε και αποχώρησε, μετά την ανακοίνωση του σχεδίου ΕΕ-Ινδίας για εναλλακτικό διάδρομο.

Στα περιθώρια του παραπάνω φόρουμ συναντήθηκαν οι κ.κ. Πούτιν και Σι και συμφώνησαν για «ισότιμη συνεργασία στον κόσμο».

Στις 23 Οκτωβρίου ο ΥΠΕΞ της Κίνας σε τηλεφωνική συνομιλία με τον ομόλογό του του Ισραήλ, αναγνώρισε το δικαίωμα της χώρας του στην αυτοάμυνα, ενώ ο ίδιος στις 8 Οκτωβρίου είχε καταδικάσει σε ήπιους τόνους τη Χαμάς και είχε προτείνει τη λύση των δύο κρατών, προκαλώντας την έντονη αντίδραση του Ισραήλ και στις 14 Οκτωβρίου είχε δηλώσει ότι το Ισραήλ ξεπέρασε τα όρια της αυτοάμυνας και πρέπει να σταματήσει τη συλλογική τιμωρία των Παλαιστινίων.

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΑΠΟ 14/9 έως 15/12

ΝΕΑ ΜΕΛΗ

20/9 Παπαδημητρίου-Κλωνάρης Ανδρέας, Δικηγόρος παρά Αρείω Πάγω.

27/9 Δαμίγος Εμμανούηλ, Φυσικοχημικός Βιομηχανικών Διεργασιών.

27/9 Γράβαλος Αναστάσιος, Ηλεκτρονικός-Μηχανικός

11/10 Φατσιάδου Ασπασία, του Υπουργείου Ανάπτυξης, Εθνική Αρχή Διαφάνειας, 18/10 Κάρπος Βασίλειος, CEO of MARBLE Cast Products lhc/Statues.com

25/10 Λογοθέτης Εμμανουήλ, Πολιτικός Μηχανικός, Τεχνικός Ανελκυστήρων

15/11 Πετούμενος Κων., Δικηγόρος-Νομικός/Φορολογικός Σύμβουλος.

29/11 Ησαΐας Χαράλ., Οικονομολόγος, Πτυχιούχος Πανεπιστημίων LSE & Colmbia

6/12 Γκαγκούλιας Παναγ. Κοινωνιολόγος – Οικονομολόγος

6/12 Κοτσάφτης Αγγελος, Τεχνολόγος-Ακτινολόγος

6/12 Κατσούφρος Θεόδωρος, Νομικός-Διεθνολόγος

15/12 Αδαμόπουλος Χρήστος, Ηλεκτρολόγος-Μηχανολόγος

15/12 Παλιοζίδης Θεόδωρος, Έμπορος,

ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ ΜΕΛΩΝ

10/10 Δήμας Αλέξανδρος και Παπανίκας Ανδρέας, διαγράφεται με αίτησή του

15/12 Κουκουλά Ζωή, διαγράφεται με αίτησή της

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΜΕΛΩΝ.

Ηλιόπουλος Δημ. : Στην Πρόσκληση της εβδομαδιαίας ομιλίας να επισυνάπτεται το πρόγραμμα 2-3 επόμενων ομιλιών για την έγκαιρη ενημέ-

ρωση των παραληπτών της. Μαρκόπουλος Ευδ. : Ανάγκη παρουσιάσεως των εθνικών αλλά και των γεωπολιτικών θεμάτων με απλούστερο τρόπο και όρους, για να γίνονται κατανοητά από τους απλούς ανθρώπους που δεν έχουν άμεση σχέση με το αντικείμενο

ΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

11/10 Το ΔΣ ενέκρινε τις προταθείσες τροποποιήσεις του ΚΕΛ και την αποστολή του ΚΕΛ σε όλα τα μέλη μας στο τέλος του έτους και εφεξής σε κάθε νέο μέλος .

ΒΙΒΛΙΑ

Εκδόσεις Βιβλίων

08/11 : Εκδόθηκε το βιβλίο «Γεωπολιτικές Ανακατατάξεις γύρω από τη Μαύρη θάλασσα», σε 100 αντίτυπα.

29/11 : Άρχισε η συγγραφή του νέου έργου του ΕΛΙΣΜΕ με θέμα : «Μέση Ανατολή-Προοπτικές».

Το βιβλίο «Η Γενοκτονία του Πόντου» :

18/10 : Ανατυπώθηκε, παρελήφθησαν 496 αντίτυπα αυτού και αποφασίσθηκε η περαιτέρω αποστολή αυτού σε διάφορους φορείς να συνεχισθεί με το νέο έτος.

31/10 : Παρουσιάστηκε στην αίθουσα του Ευξείνου Πόντου στην Αθήνα.

02/12 : Παρουσιάστηκε στο Πνευματικό Κέντρο στο Αμυνταίου.

ΔΩΡΕΕΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

20/9 : Το μέλος ΔΣ κ. Ηλιόπουλος 9 βιβλία από την προσωπική του Βιβλιοθήκη.

27/9 : Το μέλος μας κα Αρχον-

τία Παπαδοπούλου 2 αντίτυπα του βιβλίου της « Η Συμβολή των Ελλήνων της καθ' ημάς Ανατολής στην παλιγγενεσία του 1821».

04/10 : Η κα Σαμαρά-Κρίσπη το βιβλίο «Το Δίκαιο του Πολέμου».

18/10 : Το μέλος μας κ. Καραφωτιάς Παναγ. 10 βιβλία του. 29/11 : Το μέλος του ΔΣ και ΔΜ κ Δασκαλάκης Ιππ. το βιβλίο του «Το Ελληνικό Εκστρατευτικό Σώμα (ΕΚΣΕ) στην Κορέα».

15/12 : Το μέλος και συγγραφέα κ. Μαλτέζο Χρ. το βιβλίο του «Ιωάννης Τσιγάντες - Μίδας 64».

15/12 : Από τους συγγραφείς του κκ. Πλατιά Αθ. και Κολιόπουλο Κων. το βιβλίο τους «50 Κανόνες Στρατηγικής στις Ε/Τ Σχέσεις και 20 απαντήσεις σε κρίσιμα ερωτήματα»

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

2/11 : Έναρξη του Σεμιναρίου «Το Δίκαιο πριν και κατά τον Πόλεμο». με οκτώ (8) Διαλέξεις, κάθε Πέμπτη και Διαλέκτες, τους κ. Κατράνη, Περράκη Σέργη, Γρίβα, Παπασταυρίδη, Παπασχοινοπούλου, Αργυρόπουλο, Κοσμόπουλο. Περαιτώθηκε 15/12, το παρακολούθησαν 59 άτομα και είχε πολλή μεγάλη επιτυχία και άφησε θετικές εντυπώσεις.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΣΚΗΣΗ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

27/9 Έναρξη εκτύπωσης του βιβλίου με τις εργασίες της Ομάδας Πρακτικής άσκησης

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΔΡΑΣΕΙΣ

15/10 : Υπεγράφη το Μνημόνιο Συνεργασίας ΕΛΙΣΜΕ-ΑΛΛΗ-

ΛΟΝ 5ετούς διάρκειας
-Σχετικά με τη συνεργασία
ΕΛΣΜΕ –ΕCΙ επί του Προ-
γράμματος «ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ,

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ & ΝΕΕΣ ΤΕ- ΧΝΟΛΟΓΙΕΣ,

Συντάχθηκε το σχετικό πρό-
γραμμα μαθημάτων και έγινε
συνάντηση με τον κ. Νόττα για
την όλη οργάνωση και εξέλιξη
του μεταπτυχιακού προγράμ-
ματος .

-Για το θέμα της ανανέωσης ή
μη της μίσθωσης των γραφείων
του ΕΛΙΣΜΕ, πραγματοποιή-
θηκε αρχική επαφή με τον
ιδιοκτήτη, η οποία απέβη
άκαρπη. Αυτές θα συνεχισθούν
με το Νέο Έτος

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

11/10 : Προσφορά LT από το
μέλος μας κ. Ράπτη Χαρ. για
τις λειτουργικές ανάγκες του
ΕΛΙΣΜΕ

29/11 : Το θέμα ανεύρεσης χο-
ρηγών συζητήθηκε και αποφα-
σίστηκε η σύνταξη επιστολών
προς τον ΣΕΚΠΥ και τον ΕΕ-
ΛΕΑΑ.

ΟΜΙΛΙΕΣ

04/10 : Ομιλία των κκ. Κανέ-
λου Νικ. και Κατράνη Αλεξ. με
θέμα «Το παρόν και το μέλλον
της Εθνικής Ελληνικής Μειονό-
τητας της Αλβανίας».

11/10 : Ομιλία του Καθηγητού
Παν. Κρήτης κ. Ατσαλάκη
Γεωργ. με θέμα «Η τεχνητή
νοημοσύνη αλλάζει την ισχύ
των κρατών και την μορφή του
πολέμου».

18/10 : Ομιλία του κ. Αναστα-
σίου Ροζολή, Προέδρου του
ΣΕΚΠΥ, με θέμα «Η Ελληνική
Αμυντική Βιομηχανία χθες, σή-
μερα, αύριο. Προβλήματα, Τρέ-
χουσες Εξελίξεις, Στόχοι».

01/11 : Εσπερίδα με διαλέκτες
τους κ. Γρίβα Κων καθηγ.
ΣΣΕ. και κ. Απόκη Δημ. Δημο-
σιολόγου- Δημοσιογράφος, με
θέμα : «Η Γεωπολιτική εξέλιξη
στη Μ. Ανατολή και ο κίνδυνος
παγκόσμιας ανάφλεξης». Συν-
τονιστής ο κ. Μπαλιτζής Ι.

08/11 : Ομιλία του Δρ. Νικο-
λάου Κων. Διευθύνοντα σύμ-
βουλο της Ενεργειακής
Αιγαίου. με θέμα «Έρευνες
υδρογονανθράκων στην ανατο-
λική Μεσόγειο (Ελλάς-Κύπρος-
Ισραήλ-Τουρκία) "Γεωπολιτικές
Προεκτάσεις και Επιπλοκές».

15/11 : Ομιλία του κ. Μαρ-
τζούκου Β. με θέμα « Το Δημο-
γραφικό ζήτημα της Ελλάδος».
20/11 , Εσπερίδα, με Διαλέκτες
τους κ. Ηλιόπουλο Δημ. και
Μαλλιιά Αλεξ., πρέσβεις ε.τ., με
θέμα «Ευρωπαϊκή Ένωση και
Κράτος Δικαίου: Η περίπτωση
της Αλβανίας Υπόθεση Μπε-
λέρη.»

22/11 : Ομιλία του κ Κατσού-
φρου Θεοδ. Νομικού-Διεθνο-
λόγου, με θέμα «Μια ολιστική
προσέγγιση του ζητήματος της
αιγιαλίτιδας ζώνης».

29/11 : Ομιλία του κ. Περράκη
Στέλιου Ομοτ. Καθηγητή Διε-
θνών και Ευρωπαϊκών Θε-
σμών Παντείου

Πανεπιστημίου, Πρώην Πρέ-
σβη - Μόνιμου Αντιπρόσωπου
της Ελλάδος στο Συμβούλιο
της Ευρώπης. με θέμα «Δοκι-
μάζοντας το Δικαίωμα στην
Αλήθεια. "Γερμανικές πολεμι-
κές Επανορθώσεις" και "Αγνο-
ούμενοι Κύπρου 1974". Μια
επανεξέταση».

15/12 : Εσπερίδα διαλέκτες
τον καθηγητή του Παντείου
Κων/νο Λάβδα και τον επί-
κουρο καθηγητή Νικ. Παπανα-
στασόπουλο, με θέμα «Οι
ΗΠΑ, το Ισραήλ και τα διλήμ-
ματα στην Μ. Ανατολή»
ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΣΑΡΑΝΤΙΝΟΣ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΔΟΥΔΟΥΜΗΣ Γ., ΚΑΤΡΑΝΗΣ Α., ΜΠΑΛΤΖΩΗΣ Ι.,
ΤΖΟΥΜΗΣ Α., ΤΡΟΥΛΗΣ Μ.

ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΑΝΑΚΑΤΑΤΑΞΕΙΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Εξεδόθη το νέο βιβλίο του Ελληνι-
κού Ινστιτούτου Στρατηγικών Με-
λετών με θέμα:

Γεωπολιτικές Ανακατατάξεις Γύρω από την Μαύρη Θάλασσα.

Οι γεωπολιτικές ανακατατάξεις
γύρω από την Μαύρη Θάλασσα
είναι ένα ακόμη έργο στα πλαίσια
ενός ακαταπονήτου συλλογικού με-
λήματος των Μελών του Ελληνικού
Ινστιτούτου Στρατηγικών Μελετών,
στο να αναδεικνύονται εκάστοτε ζη-
τήματα διεθνούς ενδιαφέροντος, τα
οποία εκτιμώνται, ότι επιδρούν κατ'
άμεσο ή έμμεσο τρόπο στα Ελληνικά
πράγματα. Το βιβλίο αυτό εκ της θε-
ματολογίας του και μόνον προκαλεί
το ενδιαφέρον του συνόλου σχεδόν
των δημοσίων προσώπων καθώς
και όσων διατρίβονται πάνω σε ένα
μοναδικό και αδιάλειπτο συλλογι-
σμό γύρω από την φύση και την
έλλογη δύναμη που μαρτυρεί η ιστο-
ρική πείρα των κοινωνιών που πε-
ριτελέθουν, αναπτύσσονται και δρα-
στηριοποιούνται κύκλωθεν του Ευ-
ξείνου Πόντου. Οι εν λόγω κοινωνίες
κατά περιόδους (παλαιότερον Σύμ-
φωνο Βαρσοβίας και νυν ΝΑΤΟ και
ΚΑΚ) συνιστούν πολιτισμούς ή συ-
νασπισμούς κοινών στόχων ή επί το
ρεαλιστικότερον εθνικές οντότητες
κοινών συμφερόντων με επιδρα-
στική εφαρμογή μίας γεωπολιτικής
σε κλίμακα υπερβαίνουσα τα όρια
πολύ πέραν του Πόντου.

Το πνεύμα του 1940, εκείνο το εύψυχο, το ελεύθερο, το ενδυναμωμένο από το αίσθημα του αγωνίζεσθαι και του τρόπου αντιλήψεως των εθνικών ιδεωδών τού τότε, σήμερα είναι μία εικόνα σκουριασμένη. Η φορά των πραγμάτων σέρνει το πνεύμα των δήθεν προοδευμένων σημερινών Ελλήνων σε ένα δρόμο, που τους απομακρύνει από την ιδέα της αρετής. Πολλώ δε μάλλον την ιδέα της πολεμικής αρετής.

Η σημερινή πραγματικότητα δεν διακρίνεται από εκείνη την παραδειγματική αίσθηση της ανάγκης να κατανοηθεί η εθνική χρεία για απρόσκοπτη συνέχιση ενός έθνους σφριγηλού, ενός έθνους ευρώστου, ενός έθνους σεβαστού και θεωρουμένου από την διεθνή κοινότητα, ως του έθνους που έχει διατηρήσει εκείνον τον ακτινοβόλο πολιτισμό. Τον πολιτισμό, που έχει σήμερα ονομαστεί Δυτικός Πολιτισμός.

Οποία λύπη προκαλεί η σκέψη, ότι ο Δυτικός κόσμος γνωρίζει καλύτερα από μας τον φωτοδότη πολιτισμό και που τον επικαλείται κάθε φορά στην προχώρησίν του προς μία ονειρική ανέλιξη. Στην απέναντι όχθη βλέπουμε τους σημερινούς Έλληνες. Τούτοι οι Έλληνες, εθελουσίως και λόγω αγνοίας, απαιδευσίας και αδιαφορίας έχουν υπαχθεί σε ένα ζυγό που τους τραβολογάει δεμένους σε ένα χώρο, όπου έχει ορισθεί να μαντρωθεί η μερίδα της περιθωριοποιημένης ανθρωπότητας.

Η ιδιωφέλεια είναι το μεγιστοποιημένο είδωλο του σημερινού Έλληνα. Αυτό το είδωλο, το ομοιάζον με ψυχική υποταγή έχει κατακτήσει όλες τις κοινωνικές τάξεις, εκπρόσωποι των οποίων ανεξαρτήτως πνευματικής χωρητικότητας, δηλαδή απαξάπαντες οι εγκεφαλικοί λοβοί, είτε είναι νέες στενοί είτε ευρυμαθείς σπεύδουν ανενδοιάστως και εν σπουδή να προσκυνήσουν.

Να γιατί οι Έλληνες του '40 που έδωσαν την ψυχή τους για την πατρίδα, σήμερα αυτή η ψυχή περιφέρεται θρηνούσα εκεί ψηλά στην απεραντοσύνη του Ελληνικού σύμπαντος.

Οφείλουμε μία επεξηγηματική διευκρίνιση, προς τους απογόνους των Ελλήνων του '40. Είναι γεγονός, ότι υπάρχει μία άλλη μέθοδος αναγνώσεως των ηθικών υποχρεώσεων των γενεών που ακολουθούν εκείνους τους ιστορημένους ήρωες. Ίσως δεν έχουν τον ίδιο τρόπο προσεγγίσεως των σημασιών, όπως έθνος, πατρίδα, χρέος.

Αυτοί ωστόσο οι επιγενόμενοι πέπρωται να πάρουν τα ηνία όλων των μελλουμένων, υπό την δική τους ευθύνη. Γι'αυτό εμείς οι παλαιότεροι, χωρίς να ασκούμε επίμομφο κριτική οφείλουμε να υπομιμνήσκουμε στους νεωτέρους, ότι η αρχαία σοφία εξακολουθεί να ισχύει ακεραία, όπως εξακολουθούν ισχύουσες οι εθνικές αξίες και οι εθνικές αρετές. Το μόνο που χρειάζεται είναι η προστασία αυτών από τεχνολογικές και άλλες ψυχοφθόρες σειρήνες που εξυπηρετούν χθονίους σκοπούς.